CORECTBooks

r o m a n

christofor

BLACK

cifrul blestemat

Christofor BLACK

CIFRUL BLESTEMAT

FBI

„Divizia Secretă”

Editura Virtual

2010

ISBN(e): 978-606-599-238-2

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Digitizare realizată de Merlin IT Consulting Ltd. London, U.K.

Subiectul cărții este inspirat de un caz real. Numele personajelor sunt fictive. Orice asemănare cu realitatea este pur întâmplătoare.

CAPITOLUL I

În cameră pătrunsese înserarea. Patul, situat în partea opusă geamului, se afla deja în întuneric. Pe masa albă, în lumină, se zăreau câteva picături închise la culoare. Alături se găsea un scaun răsturnat. Pe celălalt şedea un bărbat masiv. Avea, probabil, 40 de ani şi, cu siguranţă, o gaură în tâmpla dreaptă. Capul îi căzuse pe spate, aşa că individul părea adormit, aşa cum stătea cu gura deschisă. Sângele i se scurgea încă pe cămaşa albă şi, de acolo, pe podea. Mâna dreaptă îi atârna nefiresc pe lângă corp. Pe jos zăcea un revolver, cu aerul nevinovat pe care îl au uneori maşinăriile scoase din uz. În Amsterdam se făcea tot mai întuneric...

*

— Hei, Mark! se auzi agentul strigat.

Ce dracu'! Nu mă mai lasă în pace nici aici, se gândi acesta, supărat. Mark încolo, Mark încoace! Cum naiba am nimerit numai între neisprăviţi? Şi încă asta e crema cremelor! continuă el să se înfurie, vorbind de unul singur.

Să mă spăl..., să nu mă spăl? se întrebă, îngândurat, după ce şi-o mai scuturase o dată şi se închisese la şliţ.

Cine l-ar fi văzut şi-ar fi închipuit, probabil, că se chinuia cum să rezolve un caz foarte complicat. Mereu stătea în cumpănă câteva secunde şi de fiecare dată ajungea la aceeaşi concluzie.

Ia mai lasă-mă-n pace! îşi spuse, ca şi cum i s-ar fi adresat în gând lui Jiminy Cricket, propria conştiinţă.

— L-a văzut cineva pe Mark? se auzi din nou o voce din birou.

După o scurtă pauză se auzi glasul celui strigat.

— Sunt aici, nu te mai agita atât! se hotărî el să întrerupă căutarea colegului său. Ce s-a mai întâmplat? întrebă, trântind uşa. Iar nu ştiţi cum se dă drumul la lumină sau ce?

— Te aşteaptă cineva în birou, păru să nu prindă ironia colegul său. Credeam că ai plecat, continuă acesta. E aici de vreo zece minute, dacă nu mai bine.

— Şi...? Naşte? Las' s-aştepte, că n-o fi foc! Sau este? vru să ştie celălalt, apoi se îndreptă tacticos spre biroul său.

O dată ajuns aici, observă un tânăr în costum, aşezat pe fotoliul pentru oaspeţi. Stătea ţeapăn şi, văzându-l din spate, ai fi avut impresia că e concentrat asupra unui lucru anume. Doar capul îi căzuse în piept.

— Hei! Deşteptarea! Aşa de rău vă muncesc ăştia, de adormiţi pe unde apucaţi? se supără Mark.

Categoric, nimic nu-i convenea în acea zi.

Văzând că strigătul lui nu are succes, se apropie de tânăr şi începu să-l scuture ca să-l trezească. Cum îl împinse însă puţin, acesta se prăvăli de pe fotoliu.

Uimit, Mark se dădu cu un pas în spate:

— Ce-i asta? O glumă proastă?

Îl întoarse repede cu faţa în sus. Era un bărbat frumos, la vreo 25 de ani, cu ochii verzi şi părul negru, tuns regulamentar. Din privirea lui, Mark înţelese că nu prea arăta a glumă. Îi luă pulsul: nimic!

— Hei, veniţi repede! Am un om în pericol aici! strigă el cu disperare.

Apoi se repezi la telefon şi chemă ambulanţa, între timp, în birou intrase un coleg, apoi altul şi altul. Se proptiseră toţi în prag şi se uitau cu priviri tâmpe la tânărul întins pe jos.

— Nu staţi ca proştii! Daţi-i primul ajutor! Faceţi ceva, gură la gură, şocuri electrice... tot ce-oţi şti, dar nu staţi aşa!

Unul dintre martorii uluiţi se îndreptă mai hotărât spre poliţistul întins pe jos şi încercă să-i facă respiraţie gură la gură. Se opri însă, gândindu-se îngrozit la greaţa pe care i-o inspirau doi bărbaţi cu buzele lipite. Nici o săptămână nu trecuse, de când anchetase un măcel săvârşit la o orgie homosexuală.

— Asta nu se face la înecaţi? întrebă el, cu aerul că n-ar prea avea chef să execute o asemenea lucrare delicată, dacă nu era neapărat necesar. Dacă persoana ar fi fost femeie, cu totul alta ar fi fost situaţia, desigur.

— Daţi-vă la o parte! se auzi deodată un glas poruncitor din pragul uşii.

Imediat după aceea, în birou năvăliră doi brancardieri şi un doctor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta din urmă, care părea şi cel mai îngrijorat de situaţie.

— Nu ştiu, răspunse Mark. Habar n-am. Mi s-a spus că sunt aşteptat. Am intrat în birou şi l-am găsit aşa. De fapt, era aşezat pe scaun. Am crezut că a adormit. Poate că a suferit un infarct miocardic.

Dădea toate aceste amănunte stupide, pentru că gândul îi zbura la altele. Lucra de 45 de ani în FBI şi ăsta era primul "client" mort în propria lui divizie.

Doctorul îi luă pulsul cu minuţiozitate, îi privi orbitele şi decretă cu resemnare:

— Da... E prea târziu! Atac de cord! Aţi avut dreptate, după toate aparenţele. Păcat, pare un băiat foarte tânăr!

— Infarct?! se miră Mark, de parcă nu el ar fi lansat această ipoteză ceva mai devreme. I-auzi, dom'le! Extraordinar! Ce-o fi vrut de la mine? Sper că nu era genul de individ care nu suporta să aştepte..., încercă el să iasă din starea de perplexitate în care căzuse. Nu de alta, dar n-aş vrea să-l am pe conştiinţă.

Se aplecă şi începu să-i cotrobăie prin buzunare. Îi găsi legitimaţia şi alte câteva acte.

— Steven McNamara, locotenent, NYPD, născut în iulie 1975... aproape 28 de ani, citi el cu voce tare. Ce-o fi vrut de la mine? Să sun să-l întreb pe Adam, poate o fi unul dintre subordonaţii lui. Doctore, ce facem acum?

— Nimic deosebit, răspunse acesta, blazat. Îl ducem la morgă, luăm legătura cu rudele şi o să i se facă autopsia pentru a se stabili cu precizie cauza decesului. Vă mai pot fi de folos cu ceva? îl întrebă el gata de plecare.

— Cu rezultatul autopsiei. Sunt foarte curios, răspunse Mark, încă tulburat de întâmplare.

Avusese de-a face cu sute de morţi la viaţa lui, dar aşa ceva ciudat... brrr !... parcă nu-şi amintea să fi întâlnit.

— Când crezi că o să-l ai, doctore?

— Nu e treaba mea, ştiţi bine! Luaţi legătura cu legistul, o să vă spună el. Probabil mâine, dar e posibil să aflaţi ceva indicii chiar astăzi. Depinde în ce relaţii vă aflaţi cu tipul care taie cadavre.

*

A doua zi, Mark ajunse mai târziu la birou şi-l găsi acolo pe Frank.

— Ce faci, mă, te-ai întors din misiune?! îl întrebă colegul, în loc de bună ziua. Ştii că stai pe locul mortului acolo?

— Să trăieşti, şefu'! Am auzit ce-ai păţit. Nu ştiam dacă să râd sau să mă întristez. Au început oamenii să moară în biroul ăsta! Asta nu-i în regulă deloc. O fi vreun semn, ce zici?

— Zic că eşti prost, bă! Tu crezi că mie îmi arde de bancurile tale proaste şi că începuseşi să-mi lipseşti? Mai bine ai da un telefon la legist să vezi ce-ţi poate spune. După aia, la treabă! Avem un caz cu nişte falsificatori de bani. Nici nu ştiu de ce ni l-au dat tot nouă. E atât de simplu, că m-am plictisit numai când l-am citit.

— Nu-i bine, şefu', nu-i bine! Şi ăsta pe care l-am avut eu, ştii, cu atentatul ăla, a fost de-o banalitate... În asemenea ritm ne desfiinţează departamentul şi o să intrăm pe cazuri idioate, ca restul FBI. Hai, că mă duc să-l sun pe legist! A, să nu uit! Am prins o zână... mamă-mamă! Somaleză! Era implicată în...

— ... Lasă-mă cu aventurile tale de Don Juan în mizerie! Mi le povesteşti odată, pe îndelete, la vreo supraveghere de domiciliu. Acolo o să ajungem dacă nu ne mişcăm. Hai, du-te şi vezi ce-ţi spune legistul, că altfel ne iau foc fundurile!

După ce ieşi tânărul său partener, Mark se trânti în fotoliu, plictisit sau supărat pe viaţă - nici el nu mai ştia. Îşi amintea din nou de Vietnam. Iarăşi începuse să aibă coşmaruri noaptea. Crezuse că scăpase, mai ales după ce cheltuise o grămadă de bani cu tot felul de terapeuţi specializaţi pe traumele "vietnameze". Sau, poate, se autosugestionase că s-a vindecat, doar ca să nu-i mai audă pe ăia dădăcindu-l? Moartea tânărului din ziua trecută era exact ce-i lipsea în acel moment. Totuşi, nu era un superstiţios, altfel i s-ar fi părut că i s-au materializat coşmarurile...

Uşa se deschise încet şi în pragul ei se iţi figura lui Frank.

— Şefu', eşti bine?

— Sunt bine! Ce-ți veni de-mi pui o asemenea întrebare?

Frank abandonă poziția defensivă şi intră cu totul în încăpere.

— Hai să-ți zic una bună! Da' aşază-te mai hotărât în scaun! îl mai ții minte - începu el să povestească sfătos - pe tânărul polițist care a decedat ieri pe fotoliul de aici?

— Bineînțeles! Nu-mi spune, era un transsexual sau ce ai de gând să-mi spui?!

— Altceva mai senzațional: a dispărut de la morgă, dacă-ți vine să crezi!

CAPITOLUL II

Mark se convinsese că nu era nici pe departe săptămâna lui cea mai bună. Crezuse că lucrul cel mai neplăcut care i se putea întâmpla ar fi fost revenirea coşmarurilor. Se părea, însă, că aceasta era partea soft a săptămânii. Se înşelase.

— Cum a dispărut, mă? L-au scăpat din ambulanţă, s-a volatizat?

— Nu, şefu', n-ai înţeles. A dispărut de la morgă. Chiar din frigider! Ieri l-au dus acolo, l-au predat; legistul l-a luat în primire şi l-a depozitat într-un sertar de frigider. Avea câteva cadavre "începute" şi s-a gândit că nu e nici o grabă. Unde să plece? Azi de dimineaţă a venit omul, şi-a băut cafeaua... Cum or putea să-şi facă ăştia tabieturile de în-ceput de zi printre cadavre, nu ştiu?! Cert e că, după ce s-a decis să treacă la lucru, a vrut să se apuce de "colegul" adus ieri. Trage sertarul: nimeni! Ăsta, să leşine! la registrul, mai verifică o dată. Toate sunt în regulă: Steven McNamara, poziţia 10 din camera frigorifică. Se întoarce, mai încearcă o dată. Necâştigător! Se panichează şi începe să-l caute prin toate sertarele. Nimic. Nu dă alarma, de frică, însă îşi dă seama că a băgat-o pe mânecă.

— Dar de ce îi era frică, ce vină avea el? întrebă Mark.

Reacţia lui era absolut automată. Răspunsul la dilema ivită îi era indiferent, dar povestirea lui Frank îl ajuta să amâne momentul decisiv. Îi era teamă să tragă o concluzie, deocamdată.

— Păi, de obicei, în cazuri de-astea stranii, toată lumea dă vina pe toată lumea, doar-doar o ieşi el din poveste. S-o fi temut că va fi acuzat de vânzarea cadavrelor, mai ştii? Întortocheată mai e mintea omenească...

— Ştiu un singur lucru, se hotărî Mark în cele din urmă să la taurul de coarne. Mergem într-acolo!

*

Legistul era un bărbat pirpiriu, cu un păr rar şi roşcat, cârlionţat. Avea o vârstă nedefinită, fiind genul de om care a încremenit undeva cam pe la 30 de ani. Purta ochelari cu rame groase, negre, ce îi ascundeau figura anostă. O bărbuţă rară şi la fel de roşcată venea să completeze o tipologie dezgustătoare, de vierme, poate chiar şi mai rău.

— Ia spune, mă, "Necro", îl luă tare Mark, unde-l ascunseşi, că doar nu l-ai mâncat ca Bocassa?

Nu se ostenise niciodată să reţină numele legistului, manifestându-şi în acest mod repulsia pentru respectiva profesie. Îi repugnau medicii legişti şi s-ar fi lipsit de ei dacă ar fi putut. De altfel, de obicei, prefera rapoartele scrise vizitelor la morgă. Nu nega utilitatea acestor specialişti, dar i se părea în permanenţă că erau dependenţi de îmbucătăţirea cadavrelor. Când îi vedea cu fierăstrăul electric ori cu freza în mână şi cu un zâmbet straniu în colţul gurii, îşi dorea să moară înecat în Groapa Marianelor, să nu-l mai poată găsi nimeni...

— Nu-mi dau seama cum s-a putut întâmpla, se văită roşcovanul. Ieri seară l-am pus în cutia lui, că am avut multă treabă. Când am plecat, am verificat totul, ca de obicei şi am închis. Unde o fi dispărut, unde s-o fi dus, n-am nici cea mai mică idee? se lamenta legistul, cu o figură jalnică şi cu bărbia tremurândă.

— Ai găsit uşa forțată, semne lăsate de o eventuală efracție? îl descusu Frank.

Ştia deja răspunsul, pentru că vorbiseră la telefon, dar dorea ca Mark să fie pus la curent din sursă directă cu toate indiciile.

— Nimic, măi Frank, măi! Absolut nimic! Parcă s-ar fi evaporat, ți-am mai spus.

— Cred c-o să trebuiască să cerem nişte-amănunte despre el, să aflăm în ce caz era implicat şi de ce mă căuta. Doctore, calmează-te! încercă Mark să-şi pună ordine în gânduri, în acea sală rece şi reverberantă. Fă un raport şi stai fără o grijă, îi dăm noi de capăt, ca de obicei!

Plecară spre sediul diviziei, fără să mai scoată o vorbă. Nici unul nu îndrăznea să rupă tăcerea.

Abia ajunşi la birou, îi întâmpină Margie - secretara lui Mark - puțin cam impacientată.

— Unde ați fost, domnilor? De o oră vă caută şeful! Părea foarte nerăbdător să vă vadă.

— l-o fi fost dor de noi, săracul! se hotărî Mark să rostească primele cuvinte. Nu ne-am mai văzut de ieri. Hai să constatăm ce vrea veteranul! îl îndemnă el pe Frank, care se cam codea să intre în biroul zbirului.

Noul şef era un concurent serios pe piața ținută până acum sub monopol de Frank: cea a femeilor. Deşi avea cam dublul vârstei lui Frank, Robert O'Neill era hotărât să nu lase să-i scape nici o femeie care îi trecea pragul... optic. Mai ales din această cauză, cei doi nu prea se agreau şi tensiunea plutea în aer, electrizantă, ori de câte ori se găseau amândoi în acelaşi loc.

— Şefu', n-ar putea să mă sară tura asta? Vezi ce vrea şi fă-te că n-ai ştiut că mă caută şi pe mine! Poate uită... În fond, nu trebuie să fim amândoi pentru o comunicare, acolo, nu?

— Totuşi, la un moment dat, o să trebuiască să ajungeți la un compromis, începu Mark să-l şicaneze. Nu puteți să vă delimitați teritoriile, aşa cum fac dulăii? Lasă-i lui mai mult, că ți-e superior ierarhic şi rămâi şi tu cu bucățica ta!

— Cum adică? se indignă Frank. Să renunț la atâtea şi-atâtea femei care mă doresc nebuneşte, doar pentru a nu-l supăra pe taurul ăsta în călduri refuzat la export? N-ai văzut că, până nu le citeşte din extrasul de cont din bancă, nici nu-l bagă în seamă? Nici vorbă! Şi nici nu cred că i-ar conveni. Principala lui grijă este să-mi sufle femeile, altceva tot nu cred că reuşeşte...! se arătă foarte supărat Frank, făcând aluzie la ceva legat de potență.

— Bine-bine, faceți cum ştiți. Amândoi sunteți atât de penibili încât nu e de demnitatea mea să mă bag între voi!

Mark plecă de unul singur spre etajul superior, unde se găsea fastuosul biroul al şefului Departamentului Secret al FBI. Intră în antecameră, gândindu-se mai mult la ciudățenia de la morgă decât la eventualele reproşuri ale şefului. De altfel, se cunoşteau bine. Fuseseră împreună în Vietnam,

însă el - actualul şef - provenea dintr-o familie ex-trem de bogată şi de bine situată social. Deşi merseseră pe aceeaşi culoare, folosiseră mereu alte uşi. Nu regreta prea mult acest lucru. Considera că fiecare este bine aşezat acolo unde se află. Nu se vedea îndeplinind plicticoasele protocoale pe care trebuia să le ducă Robert la bun sfârşit.

— Intră, intră! îl pofti politicos barosanul.

Încerca să pară teribil de rigid şi avea un aer îngâmfat, ceea ce era cât se poate de firesc pentru un tip ca el, obişnuit de mic să trateze oamenii de sus. Nici nu cunoştea o altă modalitate.

— Ia loc, te rog! Merge, merge? începu Robert s-o facă pe superiorul "popular" iubit de subalterni.

— Păi, Excelenţă, ce să...

— Bine, bine! Mă bucur să aud asta! Uite de ce te-am chemat! M-a sunat bunul meu prieten Luciano. Nu cred că-l cunoşti. Provine dintr-o familie foarte bună şi este, actualmente, decanul Academiei de Poliţie. M-a rugat, dată fiind excelenta părere pe care o are despre mine - spuse el, aruncându-şi părul pe spate printr-o mişcare nervoasă a bărbiei - să-l ajut într-o problemă de strategie. Spunea că elevii lui sunt nişte oameni foarte capabili, cu rezultate teoretice foarte bune şi, bla-bla-bla... Înţelegi sistemul de comunicare.

— Încerc, Excelenţă, dar familia mea nu...

— Desigur, desigur! Pe scurt, ar dori să îi treacă pe unii dintre cei mai buni cursanţi prin noroiul muncii de teren, prin viaţa adevărată. Altfel spus, să-i arunce în foc ca să-i călească. Înţelegi ce vreau să spun. Îţi dai seama că stupizii ăia, abia ieşiţi din găoace, îşi închipuie că e ca la jocurile pe calculator. De fapt, tu ştii foarte bine, doar lucrezi cu ti-nerelul ăla... cum îl cheamă?... care îşi imaginează că sexul virtual e verosimil şi suficient pentru o minte sănătoasă într-un corp sănătos.

— Frank, răspunse Mark, plictisit de aluziile şefului.

— Poftim? tresări Robert, nedumerit.

— Frank! Frank Cooper îl cheamă pe tinerelul despre care îmi vorbiţi.

— În fine, numele lui nu contează prea mult, ripostă şeful, alungând cu mâna o muscă imaginară care nu-i dădea pace. Înţelegi că i-am explicat imbecilului că suntem o organizaţie deosebită, că la noi nu este, de fapt, chiar FBI... toate lucrurile alea, ştii tu mai bine... Dar pentru că insista pe ideea că eu aş fi cel mai potrivit pentru a adopta cu entuziasm o idee novatoare de acest gen, că aici este cea mai bună echipă din lume... chestii de genul ăsta, m-a avut. Ce zici?

— Păi, ce să zic eu? se miră Mark. Faceţi cum credeţi! Am deplină încredere în capacitatea Excelenţei Voastre de a rezolva astfel de situaţii delicate cu maximum de profesionalism şi eficienţă.

Robert îşi destinse trupul uscăţiv din fotoliu şi se repezi cu mâna întinsă spre Mark:

— Mulţumesc, prietene! Ştiam eu c-o să accepţi această adevărată provocare. O să-ţi vină ucenicul într-un sfert de oră. Cât mai curând să-mi spui ce părere ai despre el şi în ce cazuri vrei să-l iniţiezi! adăugă şeful, făcându-se că nu observă stupefacţia de pe figura lui Mark. Aproape că îl

împinse afară din birou pentru a evita orice tentativă de refuz din partea celebrului său subaltern.

*

Mark ieşi buimac din birou. Nu-i venea să creadă ce i se întâmplase. Tocmai lui. Asta era tot ce-i mai lipsea. Un "biban" care trebuia dădăcit. Un tip care-şi închipuie că notele din şcoală ţin loc de experienţă. Ce, crede că răspunsurile pentru care îl laudă cine ştie ce profesor ramolit îi permit să dea soluţii novatoare în rezolvarea cazurilor? Şi asta, unde? În divizia lor secretă unde nu se respectă nici un canon, nici o lege, unde singura directivă era rezolvarea cazurilor, oricum, prin orice mijloace. Urâtă treabă.

— Ce ţi-a zis, şefu', de eşti aşa abătut? îl întâmpină Frank. Te-a plictisit cu vreo istorioară ştiinţifico-fantastică ori cu cine ştie ce cuceriri a mai făcut el în ultimul timp? Nici pe bătrâna cu coasa nu cred că e-n stare s-o convingă să vină cu el, fosila!

Mark îşi ignoră partenerul, fiind cufundat în propriile gânduri. Apoi se îndreptă spre fotoliu şi se lăsă greu în el, luându-şi capul în palme. Deodată, păru să aibă o revelaţie.

— Chiar aşa! îşi încheie el gândul, cu voce tare. Am o veste care o să te bucure, i se adresă lui Frank, cu un surâs hâtru în colţul buzelor. O să-ţi vină un ucenic peste câteva minute. Şefu' a considerat că eşti un element de nădejde şi poţi ajuta un cadet din Academie să prindă manevrele prac-tice ale vieţii dure de agent FBI. Ai şansa de a fi profesor mai devreme decât te-ai fi aşteptat. Amice, crede-mă, eşti demn de invidiat.

Frank păru descumpănit o vreme. Luminată iniţial, faţa lui se strângea treptat într-un rictus care arăta o mare durere. Primejdia care şl păştea îi făcuse pielea ca de găină.

— Eram sigur! explodă Frank. Ştiam eu c-o să mi-o facă! Crede că mă blochează la mantinelă cu şmecheria asta? Şefu', de ce nu te-ai împotrivit? Ştii ce cazuri complicate avem; ne trebuie un bubos d'ăla împiedicat, cu Codul de procedură penală în braţe? La dracu' şi cu el şi cu cod!

— Crede-mă că n-am avut încotro! îl privi partenerul său cu compasiune. Şi pe mine m-a surprins, dar... asta e! Se numeşte Francesco Zipp şi te las să-l întâmpini la mine în birou. Trebuie să sosească, adăugă el, în timp ce părăsea grăbit încăperea, lăsându-l pe Frank furios şi confuz.

Nici nu ieşi bine Mark din birou, că pe uşă îşi băgă capul Margie.

— V-a sosit ucenicul! anunţă ea, abia abţinându-se să izbucnească în râs.

Desigur, era la curent cu tot ce se petrecea, pentru că trăsese cu urechea, ca o secretară destoinică ce era.

— Să intre! spuse Frank, cu o mină sfârşită, şi îşi dădu drumul să cadă în fotoliul încăpător al colegului său.

Pe uşă intră cadetul, înalt, cu ochi verzi şi nişte buze ce se cereau mâncate. Avea un fel de uniformă, foarte cochetă, care i se mula perfect pe trup şi mai ales pe piept. Bustul cadetului lăsa în

urmă - mai mult ca sigur - două gropi apreciabile în nisip, după ce ființa aceea făcea plajă pe burtă. Frank începu să se frece la ochi, crezând că are ve-denii. Cadetul era o superbă blondă, aşa cum marele amorez al departamentului nu mai văzuse de un car de ani.

— Fra... Francesco? se bâlbâi Frank, uimit.

Sunt lucruri care se întâmplă! îşi zise el apoi.

Dar problema e că mi se întâmplă numai mie...

— Francesca! accentuă divina făptură. E o confuzie cu care mă întâlnesc des. Dumneavoastră sunteți "maestrul"? întrebă ea, uimită la rându-i.

Se aşteptase la un bătrân acru, plictisit de viață şi indignat de faptul că trebuie să se "încurce" cu... un începător. Iar bărbatul din fața ei numai asta nu părea a fi.

— Ați aflat deja? îşi reveni Frank cu greutate din starea de perplexitate ce pusese stăpânire pe el pentru câteva secunde.

De regulă, nu înghițea să fie surprins nepregătit de frumusețea vreunei femei. Surpriza o constituise sexul cadetului, dar apariția era o încântare, fără nici cea mai mică îndoială.

Sunt un maestru, într-adevăr, şi trebuie să recunosc că îmi va face o mare plăcere să te instruiesc în toate tainele meseriei, cum de altfel am inițiat alte câteva sute până acum, îşi zise el în gând.

CAPITOLUL III

— Ei, ați găsit cifrul? întrebă Şaron, un individ mic şi şaşiu, cu un păr negru şi creț, care la prima vedere nu inspira prea multă încredere.

Avea o privire rea şi, bineînțeles, confuză. Ochii lui tulburi, de o culoare greu de definit - ceva între găinațul de rață bolnavă şi voma de şopârlă - se uitau, în majoritatea timpului, la nasul mare şi coroiat. Şaşiu. Acest element impresionant al fizionomiei sale părea că a vrut la un moment dat să-şi la zborul de pe aşa o față, dar n-a avut curajul s-o facă până la capăt. S-a resemnat, aşadar, undeva pe traiectorie şi s-a întors spre gura abia conturată.

— Nu-l avea la el, răspunse cu capul în pământ o matahală negricioasă, cu fața brăzdată de o cicatrice ca un gazon tuns de un îngrijitor beat. Mai mult, era mort când am ajuns noi.

— Cum, mă, să fie mort? Păi cine v-a luat-o înainte, imbecililor?

— Nu ştim cine ne-a luat-o, interveni al doilea hăndrălău - un individ burtos, cu o față de nevăs- țuică -, însă părea că a fost... sinucis. Nu am putut să analizăm foarte bine situația - se auzeau paşi grăbiți pe culoar -, dar lângă el se afla un pistol, iar individul avea țeasta crăpată pe dreapta... Nu cred că e mâna ruşilor, cel puțin în ceea ce priveşte uciderea lui. Ştii că ăştia nu se omoară după înscenări. Arabii, nici atât. I-ar fi înscenat mai degrabă o explozie... de bucurie, cu nişte plastic.

Şaron se aşează comod pe scaun, încercând să pară calm. Doar capul îi zvâcnea, periodic, spre dreapta. Un tic pe care rareori îl putea controla.

— Şi atunci...? O fi avut o decepție în dragoste, l-o fi înşelat agentul 008... Nu vedeți ce idioți sunteți? Măcar ați căutat peste tot?

— Păi de aia n-am avut timp să verificăm cauza morții. Ştii că ăsta micu' - făcu el o paranteză, arătând spre cicatrizat - le are pe astea cu medicina, c-a disecat mai mulți arabi decât cinci secții de morgă la un loc. Am pierdut mult timp cu cotrobăitul, cu bocănitul în mobilă, în pereți... nimic.

— Ne-am gândit, începu Cicatrice să fonfăie, răguşit, că i-a dispărut şi de-aia s-a plumbhuit...

— la uite la ăsta! se înfurie Şaron. V-ați gândit! Păi de aia v-am ales eu, băi... gonoreecilor, ca să gândiți? Dacă vă mânca pasiunea asta, poate deveneați cine ştie ce filosofi. Poate era mai bine. Voi nu trebuia să faceți altceva decât v-am spus eu. Nu să lăsați gândirea să dea iama prin circuitele voastre sensibile la neuroni! În fine, chestia e ce naiba facem acum? Mergeți înapoi şi scuturați personalul auxiliar al hotelului! Mituiți, schingiuiți, nu mă interesează. Trebuie aflat ce vizite a primit în ultimele trei zile! Parcă de atunci s-a cazat acolo, nu?

— Da, şefhu! se hotărî Cicatrice să-şi arate priceperea.

— Hai, valea! Vedeți cum faceți ca să afle tot Amsterdamul cine sunteți...

Cicatrice se întoarse din drum, cu o figură nelămurită.

— Păi de ce să afle, şe...

Dar ghiontul hotărât al lui Nevăstuică îl făcu să-şi înghită întrebarea.

*

— Şi zici că tu eşti cea mai bună din promoţie? îşi începu Frank chestionarul, pe un ton uşor zeflemitor.

Era puţin necăjit pentru că Francesca adoptase o poziţie gen "n-ai să vezi aşa ceva", ascunzându-şi cu graţie genunchii, fără să aibă, totuşi, un aer constipat.

— Cam aşa ceva, răspunse ea sec, neavând chef să se confeseze cu una cu două.

— Şi unde i-ai spart pe gugumani? La goblenuri, la produse de cofetărie, la curăţat cartofi...?

— Probabil că aş fi făcut-o şi la astea, răspunse ea calm, fără accente de iritare.

Apoi îşi roti privirea prin încăpere, cercetând-o cu atenţie.

— Îmi închipuiam altfel birourile din FBI, se mulţumi ea să constate, cu o mimă care nu exprima nimic în mod deosebit.

— Chiar sunt altfel, încuviinţă Frank. Aici este o divizie specială. Ai observat că şi poziţionarea în New York este alta. E o ramură croită special pe măsura şefului meu direct. Este doar o "plapumă" care îi permite să se întindă atât cât vrea el. Şi când el nu poate sau n-are chef, mă lasă pe mine să mă întind cu cine vreau; nu ştiu dacă pricepi unde bat... Poate că voi nu discutaţi chestiuni d'astea subtile printre "delicaţii" de la academie. Probabil că vă rezumaţi doar la câte un deget în slip, în semn de recunoştinţă pentru rezolvarea unor spinoase chestionare-test...

Tânăra părea de-a dreptul de piatră. Nu tu rictus, nu tu indignări feministe specifice. Tăcu puţin a pace apoi, hotărâtă, se ridică în picioare, netezindu-şi cu un gest ferm cutele fustei sobre, de cercetaş.

— Fără îndoială - zise ea - s-a comis o greşeală de repartizare. Eu am venit să deprind tainele unei meserii pe care o iubesc, nu să mă joc de-a vorbele spuse în doi peri. Totodată, nu am venit să ascult bădărănii de la un gigolo ratat, eşuat în FBI ca să poată impresiona prostituatele cu legitimaţia lui, apoi să se laude în cartier cu un răboj bogat.

Zece! îşi zise Frank în sinea lui. Impecabil comportament, trebuie să recunosc! O să fie tare dulce momentul abandonului tău total, spre seară, la aşternut... Şi apoi, cu voce tare:

— Îţi dai seama că nu voi descuraja. Îţi promit că-mi vei boţi cearceafurile înainte să-ţi dai seama ce anotimp e afară.

În acel moment sună videofonul. Trebuie spus că, pentru o mai bună coordonare a lui Mark cu Robert, se instalase în cele două birouri un echivalent mai modern al celebrului "telefon roşu". Doar că era verde, suna în cealaltă parte la simpla ridicare din furcă şi... avea un mic ecran pentru a putea fi urmărită inclusiv expresia interlocu-torului.

— Hm! făcu Robert când îl zări pe Frank. Nu credeam că eşti acolo. Mark unde se află?

— A ieşit puţin, răspunse acru Frank. Vă pot ajuta cu ceva?

— Îi dădusem ceva de rezolvat..., păru supărat "marele şef". A sosit cumva trogloditul de la

academie?

Frank observă cu plăcere că videofonul era pus pe difuzor, aşa că se auzea extrem de clar în birou tot ce vorbea Robert.

— Sosit! anunţă sec cel interpelat.

— Cum e? Cordial... simpatic... timorat sau vreun papă-lapte de duzină?

— Nu ştiu ce să vă spun, Excelenţă. Mai mult decât ne aşteptam, în orice caz...

— Ascultă, să nu credeţi că trebuie să-l menajaţi numai pentru că l-a trimis gogomanul ăla de decan! Multe marşuri şi târâşuri, altceva n-au avut ce învăţa la academie, crede-mă pe cuvânt! Pionierul trebuie să afle că munca adevărată înseamnă nouăzeci şi nouă la sută transpiraţie şi unu la sută inspiraţie. Să nu-i daţi nici o secundă de relaxare, ai înţeles? Nu vreau să îmi apară şi alţii pe cap, cel puţin de-acum în zece ani?

— Înţeles. Excelenţă! răspunse Frank, care se simţea din ce în ce mai bine în respectiva conjunctură.

— E prin apropiere? vru să ştie "Excelenţa". Cheamă-l ca să-l îmbărbătez puţin!

În acel moment, Frank fu nevoit să se întoarcă cu spatele pentru a nu fi văzut pufnind în râs.

O să fie mai greu decât vă închipuiţi! se gândi el, foarte mulţumit de întorsătura pe care o luaseră evenimentele.

Apoi îi făcu semn domnişoarei să se aşeze în fotoliu, în locul lui, ceea ce aceasta - palidă - şi făcu.

— Troglodita Zipp, la dispoziţia Excelenţei Voastre!

Frank se aşezase în spatele fotoliului, pentru a putea urmări pe micul ecran, în prim plan, reacţia "fosilei". Care nu întârzie să apară: ochii mari, ieşiţi din orbite, jugulara devenită brusc proeminentă, ameninţând să rupă nasturele superior al cămăşii şi să deznoade nodul minuscul al cravatei.

— E o glumă, nu-i aşa? gâfâi "Excelenţa".

— Îmi pare rău, Excelenţă, dar nu sunt o glumă. E drept că-s femeie şi... regret să vă dezamăgesc!

— Ce dezamă...? Nici vorbă! O plăcere, o imensă plăcere! Am fost printre primii care au militat pentru necesitatea întăririi corpului de elită cu... corpuri de elită, dacă înţelegi ce vreau să spun. Cu toţii trebuie să avem şanse egale. De aceea s-a înfiinţat şi un departament al FBI în acest sens. Ştii la ce mă refer? La departamentul care veghează ca în instituţia noastră să nu existe nici un fel de discriminare. Dar să revenim la ceea ce ne doare. Ce buze! exclamă tartorul aproape fără să vrea şi nerealizând că, de fapt, se exprimase cu voce tare. Apoi continuă în acelaşi ton: şi ce ruj comestibil! Da' ochii! Extraordinari! Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc ce nu pot vedea pe porcăria asta alb-negru! Apropie-te un pic de cameră, drăguţă! Ştii... vârsta mea... Verzi! Sigur sunt verzi!

— Albastru închis, de fapt.

— Exact! Eram sigur! Eh, cred că noi trebuie neapărat să stăm de vorbă mai pe larg, să-

ți povestesc amănuntele secrete ale meseriei noastre, să-ți dau cifrul secret de la seiful meu, de la documente, codul de la iaht... Trebuie neapărat să luăm cina împreună.

— Altceva, Excelență? continuă Francesca, im-perturbabilă, pe un ton de-a dreptul glaciar.

— Dacă tot mi-ai amintit... poți să te ridici puțin în picioare, drăguță? Dar nu prea repede, fiindcă nu voi putea să-ți observ bine bus... Aşa... Exact cum mi-am închipuit: cam 100-110 cm... şi... mai sus.

Frank observase uluit toată scena, dar rămase complet înlemnit când tânăra îşi ridică fusta, lăsând să i se vadă un petic infim de pânză care, cu multă indulgență, se putea spune că îndeplinea funcția de slip.

— Ura! Ura! Trăiască ziua de 4 iulie şi tot cortegiul preşedinților - care n-au fost papistaşi - ai Americii! răsună în tot biroul entuziasmul "Excelenței" sale. Trăiască Academia de Poliție! Gaudeamus igitur! Vivat profesores! Asta înțeleg eu prin... excelență! De aceea am un mare respect pentru inegalabilul meu amic decan. Corpul po-liţiştilor - impecabil!

Francesca se îndreptă spre uşă, nemaiaşteptând restul exclamațiilor, care continuau să se reverse în tot birou.

— Spune-i, te rog, libidinosului tău şef, că mă întorc la academie! Dacă aşa arată FBI-ul, prefer să mă transfer în corpul de elită al hingherilor din New York. Sau la pompieri. Adio şi n-am cuvinte!

Ieşi fără a trânti uşa, superbă şi mândră ca Afrodita, după ce Paris a izbit-o cu mărul în cap. Sau cum spune legenda.

*

— Ce i-ai făcut şefului? întrebă Mark, care tocmai revenise din oraş. Am auzit că a chemat pe cineva să-i usuce biroul.

— Bătrâne, ai trăit degeaba! Ai ratat un recital de milioane, crede-mă. Cadetul e o bombă sexy. Nu este Francesco, ci Francesca şi asta e de-a dreptul senzațional sau a fost, mă rog... A văzut-o fosila şi a salivat din greu, de-aia au trebuit să usuce biroul. Să-l fi văzut cum făcea pe melcul... piramidal!

— O să avem parte de mutra lui mai degrabă decât ți-ai dorit! Ne-a chemat la el în birou, urgent! Te-a cerut şi pe tine, expres!

Puține minute mai târziu intrară în biroul, unde "Excelența" îşi refăcuse fizionomia, încercând să arate şi mai imperial ca de obicei. Lucru care nu-i prea ieşea, dar asta avea o mai puțină importanță.

— Am o misiune foarte delicată pentru voi doi. De fapt, mai mult pentru tine, Mark, dar cred că o să-ți fie util şi tânărul acesta... John parcă te cheamă, nu?

— Frank! spuseră amândoi în acelaşi timp.

— Frank! repetă Mark.

— În fine, voi încerca să țin minte, trecu nonşalant "Excelența" peste acest amănunt. Imbecilii ăia de la CIA au încurcat din nou lucrurile. Un agent de-al lor s-a sinucis la Amsterdam, nu se ştie exact din ce cauză. Se pare că a pierdut - sau i s-au furat - nişte documente extrem de importante. O treabă foarte urâtă.

— Să fie sănătoşi! le ură Mark. Nu-i nici prima nici ultima oară când se pot lăuda cu asemenea fapte de... arme. Şi cu ce-i putem ajuta noi?

— Preşedintele, spuse Robert, ridicându-se automat în picioare şi luând poziția de drepți, mi-a cerut confidențial - m-a rugat, de fapt - să dublăm în secret ancheta pe care o vor desfăşura troglo... cei de la CIA. Se pare că documentele despre care se crede că au dispărut sunt de-o importanță vitală pentru democrație. Înțelegeți, deci... pentru DEMOCRAȚIE! Aşa că veți avea o întâlnire secretă cu prea-puternicul şi veți auzi din glorioasa-i gură amănuntele pe care interesele democrației nu i-au permis să mi le dezvăluie şi mie. Pentru păstrarea secretului absolut, desigur.

— Iar trebuie să facem curat după alții! oftă Mark, care nu părea să vibreze ca o drâmbă de câte ori auzea noțiunile de preşedinte sau de democrație. Trebuia să ne numim Divizia de Vidanjori a CIA, nu... cum ne-om numi noi, de fapt!

— Cu tot respectul, interveni Frank, ce facem cu celălalt caz, ca să-i zic aşa?

— Care caz? Ce poate fi mai important decât însărcinarea preşedintelui? se învolbură Robert.

— Însărcinarea primei doamne? încercă să glu-measeă Frank, timid ca un ecou.

— Nu mai contează nici un caz! păru "marele ales" să nu audă gluma.

— Păi ce facem cu puştoaica? puse Mark întrebarea potrivită la locul potrivit.

— Ce puş...? Aa! păru să-şi amintească, brusc, "inegalabilul". Ce încântare! Ce răsfăț al simțurilor! fu luat de val Robert O'Neill, secretul şef al secrete divizii. Uneori înclin să cred că Darwin era un dobitoc. Înțelegeți? Un dobitoc! Deşi, trebuie să recunoaştem, provenea dintr-o familie extrem de bună, masoni cu toții. În fine. Deci, situația cere o analiză mai aprofundată. Îți dai seama că nu pot lăsa un element atât de valoros - cum e Francesca - trimis mie personal de bunul amic, Sean O'Donnell, pe mâinile nepricepute şi neisprăvite ale unui începător sadea într-ale meseriei, ca Jeff!

— Frank! sugeră timid Mark, care vedea cum lucrurile importante sunt lăsate din nou la urmă.

Deloc perturbat că îi greşise numele agentului încă o dată, Robert continuă:

— Aşa, aşa. Voi avea o discuție cu prietenul meu şi cu adorabilul cadet, apoi vă voi înştiința în timp util despre hotărârea ce o vom lua. Până atunci, să vă îmbrăcați, să vă epilați, vă spălați bine - da', bine! - pe dinți şi mergeți la preşedinte! Vă aşteaptă în două ore. Clar sau nu?

— Extrem de clar! spuse Mark.

Cei doi se îndreptară spre uşă, gândindu-se la necunoscutele viitoarei lor misiuni. Când aproape că închideau uşa masivă pe dinafară, îl auziră pe "inimitabil":

— Şi mai citiți şi voi Constituția înainte! Măcar de vreo două ori...

CAPITOLUL IV

Cicatrice şi Nevăstuică intrară în Avenue Hotel - situat pe Nieuwez Voorburgw, 27 -, o clădire cochetă din secolul XVI. Păşiră cu emoţia pe care ar fi avut-o intrând într-un WC public dezafectat. Eleganţa şi rafinamentul hotelului reuşeau cel mult să-i baloneze.

— Ce fhacem? grohăi Cicatrice. Îi spargem faţa ăluia, să ne spună tot ce ştie ori mai bine îi rupem un picior? se oferi, arătând cu degetul spre recepţionerul ţanţoş, care tocmai lustruia, mai mult din plictiseală, clopoţelul auriu, stil retro.

— Stai, mă, liniştit! Nu mai sparge tu feţe! Eu ştiam că eşti suficient de bine plătit încât să nu-ţi juleşti pumnii toată ziua?

— Îhî! Foarte bine! Mai ţii minte ce foahme fhăceam în port?

— Taci, prostule! se înfurie Nevăstuică. Adu-ţi aminte că i-am zis coroiatului că suntem profesori în materie. Şi la nu mai fonfăi întruna cu portul ăla al tău! N-am făcut niciodată foamea acolo, ţi- am mai zis. Lucram, de fapt, sub acoperire. Eşti în stare să ţii minte chestia asta?

Cicatrice nu părea foarte lămurit de ceea ce i se ceruse, dar era total dependent de inteligenţa partenerului său şi, oricum, nu-i plăcea să-şi bată capul cu prea multe amănunte. Parcă, totuşi, ţinea minte că făcuse foamea.

Se apropiară de recepţie şi Nevăstuică îi băgă repede o legitimaţie şi un pumn de bani sub nas unui individ mustăcios, ascuns în spatele tejghelei.

— Care ţi-e mai familiară? întrebă el, arţăgos.

— Parcă pe ăştia i-am mai văzut, răspunse recepţionerul, luând banii, în timp ce vântura cu privirea împrejurimile. Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

— Ai găzduit un american solid la 135, dacă nu mă înşală memoria?

— Da, l-am găzduit. Pân-a crăpat de tot. Am avut mari neplăceri după aceea, vă asigur. N-am avut voie să spun nimănui că a murit un om în hotel. Clienţii noştri sunt mai nevricoşi. Pe urmă ar fi refuzat camera, poate chiar şi etajul.

— Da' de la ce i s-a tras decesul? vru să afle Nevăstuică.

— Plumb! Prea mult plumb în creier, o făcu recepţionerul pe subtilul, ca să bravaze.

— Şi...? Cine i-a făcut-o?

— Poliţiştii erau foarte siguri: sinucidere!

— Cât de siguri? vru mai multă precizie matahala.

— I-am mai tras şi eu de limbă, încercând să dau peste ceva mai spectaculos. Speram să fi fost o crimă, un spion, un serviciu secret..., orice mai acătări, să am ce povesti la copii sau la nepoţi.

— S-au prins? întrebă, ca picat din cer, Cicatrice.

Drept răspuns, primi din nou un cot puternic în stomac, care îi întrerupse respiraţia câteva secunde şi pofta de vorbă vreo câteva minute bune.

— Aş! N-am eu norocul ăla. A fost o sinucidere cât se poate de banală, l-o fi fost lene să se arunce-n canal. American, deh!

— Ştii ce? Noi, cei de la "Forţele speciale", credem altceva, se gândi Nevăstuică să-l întărâte puţin. Treaba e prea complicată ca să-ţi explicăm acum dar, dacă ne ajuţi, o să ai ce povesti copiilor şi nepoţilor tăi. Ai cuvântul meu de onoare!

— Uau! deveni brusc interesat recepţionerul, aranjându-şi freza. Ştiam eu că trebuie să mi se întâmple ceva spectaculos în meseria asta! Pe chestia asta m-am şi certat cu nevastă-mea. Zicea: "Mă, Ruud - c-aşa-mi zice mie - îţi strici viaţa în spatele tejghelei. N-ai pic de spirit de aventură! Uite-te şi tu la James Bond! Ăla bărbat adevărat, nu ca tine! "

— Nu înţeleg femeile unde-i rostul adevăraţilor bărbaţi! îi dădu apă la moară Nevăstuică.

Pe de altă parte, începuse să se cam plictisească de vorbăria lui Ruud. Aşadar, încercă s-o scurteze.

— Spune-mi mai bine: i-a vizitat cineva în ultimele zile?

— Nu prea primea vizite. Era şi din cale-afară de tăcut. Chiar m-am gândit, când mi-a zis poliţistul că s-a sinucis, că i se potriveşte de minune stilul ăsta de moarte. Ori era foarte misterios ori depresiv. Una din două.

— Mă, Ruud, tu nu eşti băiat prost! Ai fler de detectiv, ascultă-mă pe mine! O să-ţi dau o adresă, poate îţi găsesc ceva de lucru potrivit capacităţilor tale deloc comune. Da' chiar nimeni-nimeni? Un american în Amsterdam... şi nu umfla şi el nişte foaie?

— Aa... asta e altceva! A venit, acum vreo două seri, cu o blondă trăsnet. Se vedea că-i profesionistă, după vorbă, după port. Eu am un ochi specializaţi în acest domeniu. Dacă veniţi mâine, poate vă dau mai multe detalii. Am impresia că i-a tras-o şi băiatul de pe etaj, după ce s-a ameţit bine americanul. Da' e de serviciu de-abia mâine. De-aia v-am cerut o scurtă amânare.

— Ehe, aşa mai vii de-acasă! Nu uita, mâine suntem aici, pe la aceeaşi oră! Şi ţine minte: nu ne-ai văzut, nu ne cunoşti! Apropo, altcineva a mai fost înaintea noastră?

— Pe tura mea, sigur nu! Dar vorbiţi mâine cu băiatu'! Poate ştie mai multe. E un tip deschis la suflet, nu vă faceţi griji. O să vorbească.

Cei doi se îndreptară spre ieşire. Nevăstuică era foarte mulţumit. Partenerul lui, însă, părea în culmea confuziei.

— Bă, zici că eşti deştept? se hotărî el să-i atragă atenţia lui Nevăstuică.

— Ce-ţi veni, amice? N-ai văzut cum l-am făcut din vorbe pe fraier?

— Păi şi cum mai vorbim noi mâine cu el dacă n-o să ne cunoască şi nu ne-a mai văzut în viaţa lui, cum i-ai spus tu să se poarte, ca un prost ce eşti...?

*

— Ai intuit bine, şefu'! îl felicită Frank pe Mark, după ce coborî de la tejghea. Ăia doi voiau să afle amănunte despre Tom.

— N-a fost prea greu, răspunse Mark, modest. N-ai văzut ce fețe aveau? Dacă lucrează cu imbecili de-ăştia, înseamnă că ori s-au amestecat nişte amatori în toată treaba ori sunt mai dibaci decât ne-am aşteptat! Hai mai repede, să nu-i pierdem!

Ajunseseră cu doar vreo două ore înainte şi trăseseră direct la hotelul cu pricina. Dar nu erau doar ei doi, ci patru. Pe Mark îl apucau durerile de cap de câte ori îşi amintea de ultima zi. Era exact pe linia ultimelor lui "noroace".

Se prezentaseră la preşedinte, Frank cu un costum impecabil Armani, iar Mark cu bătrâna lui cămaşă din Vietnam, de pe care înlăturase la repezeală ultimele pete de maioneză.

Preşedintele îi aştepta nervos în Biroul Oval, frământând în mână un trabuc cubanez. Se ridicase bucuros în picioare. Faima respectabilului agent ajunsese, desigur, la ambele lui urechi. După ce le strânse oaspeților mâinile cât putu de călduros, le povesti că Tom Beckam fusese însărcinat cu recuperarea, pe bani grei, a unui cifru de decriptare a unor documente foarte importante pentru pacea din Orientul Mijlociu. Bineînțeles că nu le putea oferi prea multe detalii despre conținutul acelor documente clasificate.

Bineînțeles! îl îngână Mark în gând. Cum naiba să-mi dai detalii, că eu trebuie doar să-ți rezolv cazul, nimic mai mult! Ce să fac eu cu detaliile? Mai bine scormonesc în gunoi până mă la naiba.

Pentru intrarea în posesia acelui cifru, arabii ar fi dat o pădure de sonde. Şi ruşii le-ar fi acceptat, mai ales că puseseră mâna pe singurul set de documente existent. Noroc că actele în cauză erau absolut imposibil de decodificat fără cifru.

Mare noroc! îl zeflemisea Mark în gând.

Din prea puțina politică ce îl interesa rămăsese cu o singură convingere: nu-i putea înghiți pe democrați.

— Din păcate - continuă preşedintele - cifrul a dispărut în mod inexplicabil. Disperat, Tom s-a sinucis. Onoarea lui a fost mai presus de interesele naționale, care i-ar fi cerut să se zbată pentru recuperarea cifrului. Mă rog, fiecare cu-ale lui.

Dar şi în CIA se pare că moralitatea era prost înțeleasă. Şi nici nu era de mirare, cu toată debandada care domnea în mass-media, mai preocupată de țigările de foi ale fostului preşedinte decât de educația morală a Americii.

Ura! încheie Mark discursul sforăitor al preşedintelui. Ce-i drept, doar în gând.

*

Aceasta fusese partea cea mai puțin neplăcută a afacerii. Când se întorseseră la birou,

"inimitabilul" tocmai îi explica Francescăi ceva despre contul lui din bancă şi despre inspiraţia pe care o avu- sese de a investi în nu ştiu ce acţiuni, ale nu ştiu cărui fost coleg de-al lui de la Harvard.

Frank înlemnise la vederea binecunoscutului extras de tont.

— N-o să vă vină să credeţi, dragilor! îi întâmpinase "inegalabilul", surprinzător de bine dispus. Această absolut divină creatură, dintr-o regretabilă eroare, interpretase vorbele mele spuse la videofon drept o ofensă adusă vajnicelor femei-poliţist din lumea întreagă. Ce groaznică neînţelegere, spuneţi şi voi!

— Recunosc că şi eu am fost indus în eroare pe loc! nu-l iertă Frank. Eraţi atât de verosimil... Ca de obicei, de altfel.

— Nici nu mă mir, îi răspunse acru Robert. Tangenţele tale cu minunata artă a conversaţiei ţin de teoria probabilităţilor. Era cât pe ce să sun la prietenul meu, decanul, când această ravisantă creatură m-a împiedicat, explicându-mi că doar a vrut să mă pună la încercare. Nu este minunat?! Ce specialişti extraordinari sunt gata în orice moment să preia flacăra nepieritoare a căutătorilor de dreptate din Divizia Secretă a FBI!

— Dar, spuneţi-ne, ce v-a revelat Atotputernicia Sa? continuă el, referindu-se la preşedinte. Staţi liniştiţi, am apucat să-i amintesc minunatei reprezentante a sexului sublim despre istorica vizită pe care tocmai aţi întreprins-o. Dacă n-avem încredere în urmaşii noştri, în cine am putea avea, nu?

— Îmi pare rău, Excelenţă, nu vă putem furniza detaliile acestei misiuni. Apelăm la înţelegerea voastră ca să nu ne-o luaţi în nume de rău! încercă Mark să mai atenueze pornirea năvalnică spre transparenţă a lui Robert.

— Va trebui, totuşi, să ne dezvăluiţi destinaţia, nu-i aşa, drăguţă? ceru "marele şef" înţelegere de la Francesca.

Frumoasa făptură stătea, cu o figură destul de rece întipărită pe chip, pe un colţ al canapelei.

— Aa! - reveni Robert - nu v-am dat vestea cea bună! M-am hotărât să vă las s-o instruiţi în continuare pe destoinica noastră colegă. Va colabora cu voi în această operaţiune!

— Imposibil! sări Mark de parcă ar fi fost picat cu ceară. Această misiune nu este pentru începători, fie ei frumoşi sau nu! Trebuie să fiţi de acord cu mine.

— Greşeşti, dragule! încercă să-l domolească Robert. Exact acest gen de anchetă este dătător de aripi pentru o tânără aspirantă ca ea, plină de ambiţii şi de... o grămadă de alte calităţi nu tocmai comune tuturor reprezentantelor sexului frumos. Mai ales că Francesca e şi tânără. Stilul tău, Mark, renumit în anchete complicate şi discrete, se va dezvălui în toată splendoarea lui cu această ocazie. Închipuie-ţi ce plictiseală pentru un aspirant: o anchetă penibilă despre falsificatorii de bani! Cine mai umblă cu bani în zilele noastre! spuse el retoric, fluturând neglijent hârtia din bancă. Nu, nu, nu! De trei ori nu! Veţi face cum am hotărât eu.

— Va fi foarte greu să rezolv o operaţiune atât de delicată şi să pierd timp pentru a-i explica dis- tinsei noastre colege de ce procedez într-un fel sau altul.

— Extraordinar! sări "incorijibilul". Exact ce-mi spunea colega adineauri. Am găsit soluția ideală! Eu îi voi explica detaliat fiecare fază a dibăciei tale pe întreg parcursul anchetei. Asta era bucuria pe care voiam să v-o fac la urmă. Merg şi eu cu voi!

*

Se aflau în zbor de vreun sfert de oră şi Frank începuse deja să se foiască, întorcând capul după stewardese, având în ochi o privire de lup hămesit. Zărise cel puțin două care meritau toată atenția lui, dar jinduia după o a treia. Aceasta era cam uscată, după gusturile lui. În schimb observase că îi captase atenția lui Robert. Bietul de el, era chinuit, pe moment, între încercarea de a fi galant cu tânăra cadetă - aşezată alături, bineînțeles - şi inevitabila tentație de a supune o stewardesă unor manevre îndrăznețe.

Frank urmărise de la început zbuciumul "marelui şef" şi savurase necazul acestuia pe toată perioada de pregătire a decolării. Reuşise să observe şi preferințele acestuia în materie de "însoțitoare de zbor". Tot ce-i mai rămânea de făcut era s-o cucerească pe subțirică şi, mai ales, să i-o pună cu ştirea şefului, imobilizat de grija pentru cealaltă pradă.

— Dar mai stai locului odată! se înfurie Mark, încercând în mod inutil să adoarmă. Mai avem aproape şapte ore de zbor şi vreau să mă odihnesc înainte de a ajunge la Amsterdam. Cine ştie ce nebunie ne-o aştepta şi acolo, de n-o să mai putem lipi pleoapă de pleoapă!

— Şefu', unde ți-e spiritul de aventură? L-ai lăsat acasă? Unde ți-e dorința de a cunoaşte oameni noi? întrebă Frank, cu gândul în cu totul altă parte.

— Ştii ceva? Eu cu cât avansez în vârstă, cu atât simt mai puțin nevoia de a cunoaşte oameni noi. Mi-am făcut plinul la cunoştințe. Nu mai am loc în agenda telefonică. Am scris şi printre linii şi pe deasupra şi pe margini, peste tot. Mai pot nota doar pe manşetele mânecilor de la cămaşă ori în palme. Nu mai vreau să întâlnesc pe nimeni, înțelegi? Din contră, aş vrea să mai uit câteva zeci de persoane nesuferite, printre care, desigur, te afli şi tu. În top. Ştiu, voi da un anunț la ziar: "Donez lot important de relații, din plictiseală". Să scap de ele cum scapi de săculeții de nisip prinşi de marginea unui balon. Să le donez unui spital sau să le dau la vreun anticariat, ca pe cărțile vechi şi uzate, cu care nu mai ai ce face în bibliotecă. Să curăț terenul. Să-i păstrez doar pe indispensabili. Şi ce indispensabili? Câți să fie, te întreb, cam câți crezi că ar fi bine să păstrez?

— Nu ştiu, şefu'! răspunse absent Frank, care începuse să flirteze cu stewardesa-scândurică.

Monologul partenerului său îl lăsa rece. Mai auzise asemenea perorații în multe cazuri, aşa că nu mai era în măsură să se lase impresionat.

— Două-trei cunoştințe. Hai, patru, maxim patru. Da, da! Doamne, să poți scăpa de toți cretinii, supercretinii şi subcretinii care s-au agățat de tine de-a lungul timpului! Să te "revirginezi". Să fii singur şi necunoscut de nimeni. Dreptul la necunoştință, asta reclam. "Vreau să vă prezint pe

domnul...” Stop! Terminat! Tăiați! Nu vreau să-mi mai prezinți pe nimeni. Mi-l prezinți şi se bagă-n viața mea, mă strigă pe stradă, mă bate pe umăr, mă ştie... gata! Fără cu-noş-tin-țe...! mai bolborosi Mark înainte de a adormi, cu gândul la insula lui Robinson Crusoe, care îl avea numai pe Vineri şi datorită acestui lucru se putuse declara un om fericit.

Frank deja nu-l mai asculta. Se ridicase şi se îndrepta surâzător spre stewardesa uscată, care părea încântată de cunoştință. În drum spre toaletă, se apropie de Robert. Acesta tocmai lua temperatura dintre picioarele Francescăi, ce ațipise.

— Succes, Excelență! îi ură Frank în şoaptă. Ați adus-o unde ați vrut. În inconştiență..., adăugă el - în gând de data asta.

— Eşti drăguță să-mi arăți şi mie cum se poate folosi toaleta simultan de către două persoane? se adresă el însoțitoarei de zbor, abordând surâsul numărul 15, pentru zborurile transatlantice. Poate o să vin o dată cu mătuşa mea, care nu se descurcă singură, mai adăugă el, şi o prinse cu delicatețe de fese.

— Sper să fiu şi eu de față când o să se întâmple! declară fata, zâmbind şi trăgând cu ochiul pentru a vedea dacă drumul e liber de privirile invidioaselor ei colege.

Îi deschise uşa şi, după o ultimă căutătură aruncată pe culoar, intră şi ea. Nimeri exact în brațele lui Frank, care o trase cu îndemânare şi o urcă dintr-o singură mişcare pe chiuveta cea mică. Apoi o prinse delicat cu mâna pe după ceafă şi îi trase capul spre el, până când buzele li se întâlniră. Nu poposiră prea mult în această poziție - numărul unu - şi trecură spre delicatul joc de-a şerpii cu clopoței, limbile lor înlănțuindu-se precum două cobre ieşind din coşulețul fachirului. În timp ce făceau schimb de amabilități de întâmpinare, Frank îi pătrunse cu mâna sus pe coapsă, până când întâlni bariera simbolică a unor bikini care ar fi câştigat orice joc de-a v-ați ascunselea.

Bărbatul se întrebă dacă mai merita să se ostenească să-i scoată. Se gândi c-ar trebui să facă prea multe mişcări, aşa că îi rupse. Pentru a preîntâmpina eventualele regrete, în acelaşi timp, se lăsă să alunece, până ce ajunse cu capul între coapsele care îl înlănțuiseră. Mirosea extrem de plăcut. A zbor la mare înălțime, fără îndoială. Îşi împinse brutal limba, până când simți că i se smulge din gură. Apoi o retrase încet şi începu să-i atingă, scurt şi neregulat, cu vârful limbii, clitorisul - care se umflase ca Potomak-ul după o lună de ploaie. Concomitent, simțea mâna femeii, ce îi trecea prin păr din ce în ce mai alene. Era fericită.

Când băgă de seamă că nu mai era mângâiat, ci împins cu capul cât mai adânc, se ridică şi începu din nou să o sărute pe buze. Nu mult, doar cât să facă trecerea spre sânii ei, pe care vajnica asistentă de zbor şi-i dezgolise în grabă. Îi dezmierdă cu limba sânul stâng, unde făcu două “giratorii”. Ştia că gemenii sunt geloşi şi trebuie tratați cu atenție, aşa că desenă acelaşi traseu şi pe sânul drept. Îi plăceau regularitatea şi seriozitatea, astfel că făcu lucrul ăsta până ce simți că e gata să se zgârie în sfârcurile întărite. Atunci o prinse cu mâinile pe sub fese şi o ridică, schimbându-şi poziția.

Tânăra îi înțelese aluzia cât se poate de transparentă şi începu, lent, apoi din ce în ce mai

repede, să-i desfacă nasturii de la cămaşă şi să-i alinte pieptul viril. Apoi îi descheie şi nasturii de la pantaloni şi începu să-l sărute, să-l înconjoare, să-şi plimbe limba înfometată de-a lungul, apoi de-a rotocolul, dezmierdându-i "bogăţiile". După aceea se aventură mai sus, lingându-l o dată, de două ori... apoi se decise să-l înghită, ceea ce se dovedi mult mai greu decât se aşteptase. Abia atunci deschise ochii şi văzu monstrul din faţa privirilor sale.

— Aşa ceva nu există! spuse ea - în amintirea celui care văzuse pentru prima oară o girafă - şi se bucură ca un copil la primirea unei îngheţate.

Îşi dădu seama că timpul până la aterizare s-ar putea să nu-i ajungă, plus că trebuia să servească şi dejunul, aşa că renunţă la o acoperire integrală a problemei. Se rezumă la o rezolvare parţială, cât să nu aibă dureri prea mari de gât. Când simţi că risca să rămână fără corzi vocale, iar el era gata să se joace de-a Vezuviul cu Pompeiul, se ridică şi îi întoarse spatele, ceea ce pe el nu-l supără deloc, avea de admirat o priveliştе pe cinste.

O trase uşor de păr, în timp ce începea s-o pătrundă. Era vizibil că stewardesa nu mai avea deloc răbdare. Fata ştia foarte bine că trebuia să-i facă loc monstrului între pulpele ei cu orice preţ. O viaţă avea - şi aceea periclitată la fiecare decolare. Unei asemenea şanse nu putea, nu avea dreptul să-i dea cu piciorul. Penibilul ăla de pilot, care avea o râmă ca o virgulă, putea greşi butoanele în orice moment şi ea... da! ea!... cu ce mai rămânea? Cu regretul de-a nu fi făcut nici un lucru serios până la capăt. Şi era primul lucru serios pe care punea mâna. Şi gura. Şi...

Se împinse cu forţă înapoi, închizând ochii şi gemând din rărunchi. Reuşi, dar nu putu să se bucure multă vreme de acel succes, întrucât se concentrase prea tare. Orgasmul o năvăli pe nepusă masă, puternic ca un lac de acumulare care sparge un baraj. Îi venea să strige, dar nu avea voie să stârnească panică în timpul zborului. De aceea se rezumă să-şi muşte buza de jos, aproape până la sânge.

Frank îşi îndeplinise primul punct din planul său erotic. Pentru cel de-al doilea avea nevoie de-o altă poziţie. O întoarse cu faţa spre el şi o săltă în braţe, cu picioarele ei lungi şi slabe încolăcite în jurul taliei lui. Apoi, după ce se asigură că stătea bine înţepenită, se întoarse cu spatele spre uşă şi, în timp ce o balansa înainte şi înapoi, deschise uşor uşa cu cotul. Fata era deja într-o stare de semiconştienţă aşa că nu-şi dădu seama ce se întâmplă. Avea ochii închişi şi bolborosea cuvinte fără şir printre dinţii încleştaţi. Cu ea atârnată, ieşi din toaletă, reuşind să intre în raza vizuală a "marelui şef", care se plictisise să mai dezmierde la nesfârşit o splendoare adormită şi-şi mângâia, pe sub pătură, propria splendoare ceva mai uşor de deşteptat.

Orgasmul lui Frank veni la puţin timp după ce văzu ochii "indestructibilului" holbaţi. Uimirea şi invidia necontrolată a acestuia fură cel mai bun afrodisiac pentru tânărul agent care, excitat la maximum şi complet satisfăcut din punct de vedere mental, o trase spre el cu toată forţa pe tânără, care deja începuse să povestească despre răpiri şi extratereştri.

Intră la loc în toaletă şi o făcu pe stewardesă să revină la viaţă, spunându-i, în vreme ce o

mângâia părinteşte pe creştet:

— Dacă ţi-a plăcut, - dă sfoară-n ţară! Mai avem şase ore de stat cu capul în nori şi ar fi păcat să irosim timpul. Poate că vrea şi vreo colegă de-a ta să se distreze rămânând cu o amintire frumoasă.

CAPITOLUL V

Tipul sosise doar de două zile la New York şi nici nu ştia de unde să înceapă. N-avea prea mulţi bani, aşa că mersese pe jos două zile, fără întrerupere. Îl dureau îngrozitor picioarele şi avea impresia stupidă că se plimbase întruna pe aceeaşi stradă, deşi parcursese aproape jumătate din Manhattan. Îl agasau toate acele clădiri interminabile şi identice, toate magazinele cu marfă proastă, prăfuită şi scumpă. Simţea nevoia să cheltuiască puţinul care îi rămăsese pentru o plimbare cu barca ori cu vaporul, cu orice, doar să treacă de îngrămădirea acea stupidă de zgârie-nori.

Cercetă pliantele de la hotel. Ca să-i mai rămână şi de mâncare, avea o singură variantă: Beast Speedboat Road, două vedete rapide vopsite în stilul avioanelor americane din timpul celui de-al doilea război mondial, cu dinţi de rechin. O jumătate de oră îl costa cincisprezece dolari. Nu era cine ştie ce, dar mai mult nu-şi permitea. Luă trenul roşu, cu numărul doi, de la staţia cea mai apropiată de metrou, şi ajunse în South Street

Seaport. Pe unul dintre vaporaşe urla un individ cu un plasture negru pe ochi, pretinzând că el ar fi Mad Dog, căpitanul, sau căpitanul lui Mad Dog, nu se înţelegea prea bine. Nici n-ar fi contat, dacă n-ar fi văzut o asiatică superbă - la fel de singură şi de dezorientată ca şi el - îmbarcându-se pe vedetă.

Asta era, de fapt, ceea ce-i lipsea! O orientare rapidă cu o orientală, pe o vedetă rapidă cu dinţi de rechin!

Urcă, plătind cu neglijenţa unui nabab şi făcu tot ce putu să prindă loc în înghesuială lângă ea. Calculase perfect. Primul zvâcnet al vaporului i-o aruncă direct în braţe. Nu că asiaticei i-ar fi lipsit complet echilibrul dar, probabil, simţea aceleaşi nevoi ca şi el. În timp ce toată lumea căsca disperată ochii în toate părţile ca să-şi scoată cheltuiala, ei rămaseră îmbrăţişaţi, aşa, ca din întâmplare. Se priveau ochi în ochi, dezinteresaţi de peisajul cu zgârie-nori ce se derula rapid în stânga lor. Înghesuiala le permitea să se pipăie şi nimic mai mult. O simţi complet goală pe sub rochiţa subţire de mătase. În timp ce mâinile lui îi mângâiau dosul bombat şi ferm, ea începu să-i deschidă, cu mişcări încete, fermoarul.

Mâna lui lunecă, înfiorată, spre pubisul femeii şi îl găsi uşor; moale şi fără urmă de pilozitate. Astfel, îi reperă cu mare uşurinţă clitorisul, cam în acelaşi moment în care ea prinsese a-i mângâia zona sensibilă a vigurosului său mădular, aflat acum într-o erecţie de zile mari.

În tot acest timp, privirile lor se înţepeniseră parcă una într-alta. Buzele ei se înfiorară uşor; acum, contactul lor vizual nu mai era suficient, indiferent de intensitatea lui.

El ochi o cale de retragere ceva mai descongestionată spre mijlocul vaporului. În debandada generală de urlete şi stropi de apă, nici ei nici alţii nu observară când ajunseră în capul scărilor ce duceau în burta vaporului. Alunecaseră încet prin mulţime, fără ca măcar să fie nevoie să se dezlipească unul de altul. Deciseră, pe tăcute, să coboare scările, ignorând banda de plastic care interzicea

coborârea.

Mai mult plutind decât căzând, se treziră pe un odgon răsucit din cală. Condiţiile erau prielnice, aşa că începură să se sărute apăsat, în timp ce încercau să scoată la vedere alte părţi ale trupurilor ce tânjeau de mult după un contact direct. Asiatica se aşeză pe spate, în golul lăsat de cercul închipuit de parâmă, scufundându-se aproape total. Rămase însă cu picioarele în sus, uşor lăsate peste cap, într-o "lumânare" nereuşită, dar convenabilă lui. Bărbatul se aşeză cu picioarele depărtate, penetrând-o dintr-o dată, ajutat şi de mişcările nervoase ale vaporului. Începu o mişcare complexă - dorită de amândoi - de sus în jos şi de la stânga la dreapta, forţată de tangaj, dar nici pe departe neplăcută. Ea îşi strângea sfârcurile mici între degetele delicate. El încerca să nu-şi piardă echilibrul, dat fiind că renunţase să se mai ţină de altceva decât de fesele ei încordate. O simţea aproape de final şi asta îl făcu să-şi înteţească ritmul. Probabil că şi ea gemea, dar zgomotul motorului acoperea totul. Îşi reglă mişcările după cele ale unei biele, în care simţea că se transforma încetul cu încetul. Sau într-un ciocan pneumatic. Nu mai aveau mult timp şi se apropiau de momentul culminant.

Când, în sfârşit, el îşi aruncă jetul cu putere, o auzi şi pe ea, cu un geamăt ce acoperi zgomotul motorului. Poziţia era prea bună ca să nu-şi ducă satisfacţia până la capăt, aşa că o stropi pe tot corpul, ceea ce ei nu părea să-i displacă deloc. Apoi o ajută mărinimos să-şi întindă peste tot fierbinţeala dorinţei lui împlinite.

O mişcare bruscă a vaporului, de parcă ar fi trecut peste un bolovan, îi făcu pe amândoi să se răstoarne şi, o dată cu ei, colacul de parâmă. Un ţipăt îngrozitor izbucni din gâturile amândurora. Sub parâmă, umflat de umezeală, se legăna, în ritmul tangajului, un cadavru fără faţă.

*

Cele două matahale ieşiseră din hotel şi se îndreptară fără grabă spre chei. La repezeală, Frank îşi dăduse jos mustaţa şi acum mergea agale în urma lor, însoţit de Mark. Cei doi se opriseră în Magna Plaza şi se chiorau la nişte vitrine. Era evident că terminaseră mai repede decât s-ar fi aşteptat şi încercau să-şi piardă timpul. Deodată, de după colţul unei clădiri, năvăli în piaţă un BMW negru, care frână brusc în dreptul lor. Mark şi Frank deveniră brusc extrem de încordaţi. Din ma- şină ţâşniră doi tuciurii, care li se alăturară huidumelor, îi luară de cot şi le şoptiră ceva. Cei doi încercară să scape, dar se potoliră subit şi urcară în maşină. Lui Frank i se păru că vede lucirea unui pistol ameninţător.

— Repede, un cab! îi strigă lui Mark. Îi răpesc!

Săriră într-un taxi care oprise la stop. Împotrivirea şoferului care avea probabil o comandă îi lăsă indiferenţi.

— Urmăreşte BMW-ul negru din faţă, dacă vrei să-ţi iei liber în restul săptămânii! îi sugeră Frank şoferului, mirat la culme. Îi potoli repede uimirea, arătându-i o bancnotă de o sută de dolari.

— Nici o grijă! reacţionă prompt şoferul. Consideraţi-l prins!

— Nu trebuie să-l prinzi, ci doar să-l urmăreşti! încercă Mark să-i mai tempereze elanul.

Începu o urmărire nebună, preţ de vreo trei intersecţii. Apoi maşina din faţă încetini.

— Gata cu partea grea! oftă Frank, uşurat. Se simt în siguranţă acum şi nu vor să atragă atenţia, rulând cu o viteză prea mare.

Intrară pe Neuwe Hemveg şi rulară până aproape de Noordzee Kanaal, unde făcură dreapta, pe Anker Weg. Acolo opriră. Primul negricios coborî din maşină şi se uită cu grijă în stânga şi în dreapta.

Mark şi partenerul său coborâseră încă de la colţ şi se pitiseră după nişte pomi. Era plin de copaci pe malul canalului şi liniştea devenise apăsătoare. Zăriră o locuinţă plutitoare, aproape de locul unde parcaseră maşina.

Urmăriţii coborâră cu toţii, în afară de şofer, care demară şi îi lăsă pe cei patru în stradă. Cicatrice şi Nevăstuică aveau mâinile legate şi mergeau spre locuinţa plutitoare, împinşi din spate de cei doi tuciurii. Urcară pe vas. Unul dintre răpitori rămase pe punte pentru a supraveghea zona. Ceilalţi dispărură înăuntrul casei plutitoare.

— Stai aici, şefu'! Eu o iau prin baltă, să văd dacă pot să trag cu ochiul de-aproape, spuse Frank şi sări în canal, fără să facă mai mult zgomot decât o broască.

Înotă cât putu de lin, până în dreptul unei platforme care slujea de pridvor. Pe ea se găseau o masă de răchită cu două fotolii şi câte un ficus uriaş în fiecare colţ. Se strecură pe lângă una dintre aceste plante. Omul de pază nu supraveghea latura dinspre canal, ci doar pe cea dinspre drum, aşa că îi veni uşor să se strecoare până în dreptul unei ferestre. Avea noroc, geamul era uşor întredeschis şi dinăuntru răzbăteau nişte voci ce păreau că se ceartă. Se apropie mai mult şi se ridică puţin, doar cât să vadă înăuntru.

Într-o încăpere, ce era cu mult mai spaţioasă decât te-ai fi aşteptat de afară, se găseau cei doi veseli năpârstoci, legaţi fedeleş de două scaune din lemn. În faţa lor, într-un fotoliu, se afla un individ uscat şi negricios, asistat pe cele două tuşe de unul dintre tuciurii care realizaseră răpirea, şi de-o brunetă focoasă, îmbrăcată doar în nişte cureluşe de piele, cu un bici în mână. Pe peretele din faţa ferestrei pe care trăgea cu ochiul Frank, se găsea o panoplie de arme albe, cu tot felul de cuţite şi săbii. Frank le privi, plin de curiozitate. Păreau nişte obiecte extrem de scumpe, de model arab, tuaregic, majoritatea cu mânerele lucrate în fildeş. Unele erau încrustate cu pietre strălucitoare, probabil preţioase şi cu aur. Din tavan atârna un ventilator interbelic. Rotirea bătrânelor pale obosite filtra în mod ciudat lumina crudă care venea dinspre canal şi dădea inflexiuni stroboscopice feţelor celor prezenţi în încăpere. Parcă se afla la cinematograf, pe timpul filmului mut.

Individul din fotoliu schimbă cu răpitorul câteva cuvinte răstite.

— Aha! se lămuri Frank. Sunt arabi! Bănuiam eu!

Uscăţivul din fotoliu, care părea un fel de şef, i se adresă apoi femeii, în acelaşi dialect. Aceasta ascultă, după care izbi puternic faţa lui Nevăstuică cu biciul prevăzut cu ghinturi de plumb.

— Zi, câine, unde aţi ascuns cifrul? Ahmed este într-o zi bună şi vă va lăsa în viaţă dacă

spuneți cine v-a angajat şi cui ați predat cifrul! Vorbiți o dată!

— Spune-i dragului tău Ahmed că poate să sodomizeze toate cămilele oazei, da' de la noi nu află nimic! se răsti Nevăstuică, mimând un atac prin surprindere, deşi ştia foarte bine că, legat fiind, un asemenea gest era imposibil.

Iubitoarea biciului lui Allah, aparent înfuriată, îi traduse lui Ahmed, cuvânt cu cuvânt, vorbele captivului. Spre surprinderea tuturor, arabul izbucni în râs şi spuse ceva pe un ton egal.

— Ahmed e încântat de subtila cunoaştere a culturii poporului său şi vă urează acelaşi lucru şi vouă.

Arabul mai horcăi nişte sunete spre fata în şuvițe de piele.

— Îşi menține însă cererile, acum că amabilită-țile au luat sfârşit. Răspundeți la întrebare, dacă vreți să trăiți!

— Nu ştim ce vrea şi îl vom reclama la poliție pentru răpire şi sechestrare de persoane, făcu pe irezistibilul Nevăstuică. Nouă ne repugnă asemenea lucruri. Manierele voastre sunt cât se poate de condamnabile.

Fata se înfurie şi îl izbi din nou, crunt, peste față. Ochiul stâng al matahalei începuse să se umfle şi să sângereze abundent.

Ahmed se răsti la tuciuriu, făcându-l să înțeleagă din priviri ceea ce doreşte. Acesta se apropie rapid de Cicatrice, scoase un pumnal încovoiat şi, tăcut, îi reteză gâtul dintr-o singură mişcare.

Nevăstuică încremeni în vreme ce Ahmed scuipă iarăşi nişte silabe cu multe "h"-uri.

— Asta ca să ai mai puține de reclamat! traduse fata. Şi, dacă eşti aşa greu de cap, îți explic eu că moartea tragică a amicului tău e un avertisment serios legat de soarta ce te-aşteaptă, în cazul în care continui să te încăpățânezi!

— N-am ce să vă spun, sunteți nebuni! Nici nu ştiu la ce vă referiți!

— Hai să-ți împrospătez memoria, se oferi tânăra. Ați fost de două ori la Avenue Hotel. O dată ați intrat în camera lui Tom, un agent american, pe care l-ați găsit mort. Ați stat înăuntru cam un sfert de oră şi presupun că n-ați întârziat la duş. Astăzi ați fost din nou acolo şi ați vorbit vreo cinci minute cu recepționerul. După aceea, recepționerul a plecat. Deşi l-ați găsit mort pe american, nu v-ați grăbit să anunțați poliția. A trebuit s-o facem noi, pentru că nu ne plac cazurile neelucidate. Acum povesteşte-mi tu cum ați ajuns la hotel şi de ce v-ați întors! N-ați găsit cifrul sau ați vrut să aflați dacă-l mai caută cineva? Vorbeşte!

— Bine-bine! acceptă Nevăstuică fără nici un chef. De ce n-ați spus aşa de la început, poate ne înțelegeam? Nu trebuia să-l omorâți pe bietul Jim pentru atâta lucru. Am fost angajați de unul, Şaron, să smulgem nişte informații şi o foaie de hârtie de la un american pe nume Tom Beckam. Ni s-a dat adresa dar, când am ajuns acolo, americanul era mort. Am răscolit casa în căutarea unei hârtii cu cifru, într-adevăr, dar habar n-aveam cum ar putea să arate. Din păcate, n-am găsit nimic. Am plecat şi i-am comunicat lui Şaron toate astea, încasându-ne cea de-a doua parte a onorariului promis. El ne-a cerut

să aflăm cine l-ar fi putut fura. Astfel am aflat că americanul se întâlnea cu o blondă planturoasă. Urma să mergem mâine la recepționer, să ne pună în legătură cu băiatul de pe palier care ştia multe despre această relație. Cam asta-i tot, te rog să mă crezi!

Fata îi traduse lui Ahmed, în vreme ce acesta asculta cu multă atenție gâlgâiturile amazoanei. La sfârşit, nu păru foarte mulțumit de cele aflate şi urlă la Nevăstuică, făcând pe fiorosul.

— Ahmed spune că nu crede o iotă din tot ce i-ai turnat. Cazul e mult prea serios ca să accepte ideea că ați fost angajați aşa, ca din întâmplare. Cum v-ați întâlnit cu acest Şaron? Cine v-a recomandat? Pentru cine ați lucrat înainte? Spune tot, altfel ai văzut ce grozăvii se pot petrece! Fă-I să te creadă şi scapi cu viață, după cum ți-a promis.

— Să fie sănătos dacă nu mă crede! Şaron ne-a agățat în port. Tocmai ochisem doi americani bogați, care se plimbau liniştiți printr-o zonă pustie, şi ne pregăteam să-i uşurăm de ceva lovele. A apărut deodată unul mic, roşcat şi saşiu, care ne-a informat că americanii ăia doi nu par să aibă mai mult de două sute de dolari asupra lor şi ne-a propus să ne dea de zece ori suma pe care am fi găsit-o la ei, pentru un mic serviciu, l-am spus că noi nu executăm orice fel lucrare. A zis că nici el nu plăteşte orice fel de lucrare. Cam asta a fost, restul îl puteți deduce. Pe cuvântul meu de onoare!

Fata traduse din nou. Ahmed dădu din mână a lehamite, îi întinse fetei nişte instrucțiuni şi părăsi furios încăperea, luându-l cu el pe celălalt tuareg.

Frank urmărea încordat continuarea, în timp ce în spatele casei se auzea un motor de maşină care demara.

*

Frank se gândi să-l cheme pe Mark ca să urmărească împreună soarta matahalei. Se gândi că n-are rost să-l mai țină pitit în spatele copacului.

Au rămas singuri, gândi el. Probabil că arabul a plecat să verifice istoria şi a lăsat-o pe sado-maso-chista asta să-l mai tortureze puțin pe ostatic, ca să nu se plictisească. Nici unul nici altul. Ar trebui să mai stau o vreme prin preajmă, poate îl convinge să mai spună ceva şi aud noutăți.

Spre marea lui uimire, o văzu pe tânără că se apropie de Nevăstuică şi începe să-i lingă sângele de pe față, în timp ce cu o mână îşi mângâia uşor sfârcurile, care ieşiseră afară printre şuvițele de piele neagră.

— Şi zi aşa, voinicule, te crezi rezistent, ai?! O să vedem dacă mai ai aceeaşi părere despre tine mâine dimineață, după ce o să-ți storc vlaga toată noaptea! spuse ea şi îl prinse cu amândouă mâinile de urechi, apoi îi îngropă capul între sâni, aproape sufocându-l. Apoi îl trase cu forță înspre ea şi îşi mişcă bustul cu încrâncenare, frecându-l de capul matahalei, care gemea de durere (sau de plăcere). Din spatele urechilor începu să-i curgă sânge, din cauza unghiilor lungi ale fetei, care i se înfipseseră adânc în carne.

Hotărât lucru, gândi Frank, olandezii ăştia au un fix cu urechile. Bestia aia o să rămână cu ele în mâini dacă mai trage aşa, chibiță de unul singur, în timp ce încerca să găsească o poziție mai comodă pentru mădularul lui, ce ajunsese la cota de avarie, independent de propria voință.

Uitase complet de Mark şi de pomul-ascunzătoare. Între timp, femeia cresta cu unghiile ei lungi craniul ras al matahalei, până ce acesta deveni o pată însângerată. Tipului, nici pe departe să-i ardă de sex. Urla de durere, în vreme ce ea începuse să-i lingă sângele proaspăt, râzând ca o nebună.

Nici lui Frank nu-i mai ardea de altceva decât de o porție bună de vomitat. Puțină durere pigmentează sexul, asta o ştie oricine. Însă aici era vorba despre cu totul altceva.

Femeia se îndreptă spre panoplia cu arme şi desprinse de acolo două pumnale cu mâner sidefiu. Le admiră o vreme, pe chipul ei putându-se citi încântarea.

— Poate îți place mai mult aşa! spuse ea şi începu să taie cămaşa individului cu față de nevăstuică, în şuvițe subțiri, nereuşind - sau nevrând - să îi cruțe pielea de sub pânză.

— Ce-ai, demento? urla individul. Nu înțelegi că nu am ce să vă mai spun? V-am zis tot ce ştiu! V-am dat şi cuvântul de onoare, încercă el s-o impresioneze.

— De parcă asta m-ar interesa pe mine acum! îi răpi orice speranță sadica, luând bucăți din cămaşă şi îndesându-i-le în gură, ca să nu se audă în tot cartierul strigătele agonice ale bărbatului.

Frank se decise să-l aducă pe Mark. Nu ştia ce hotărâre să la. Ieşi din ascunzătoare încet şi privi de jur-împrejur. Nu se mai zărea nimeni. Îşi luă inima-n dinți şi se îndreptă spre copacul în dreptul căruia îşi lăsase partenerul. Îl găsi aşezat pe jos, în timp ce înfuleca, tacticos, dintr-un hot-dog cu nuanțe verzui, găsit - probabil - într-unui dintre buzunarele cămăşii lui imense.

— Ce faci aici, şefu'? Te-a lovit foamea? se cruci Frank când îl văzu cu fălcile umflate.

— l-am văzut pe ăia c-au plecat mai puțini decât au venit şi mi-am închipuit că ai rămas să tragi cu urechea. Am zis că două urechi sunt suficiente, aşa că am intrat în pauza de masă. Ştii că n-am mâncat nimic din avion?!

— Lasă-mă, şefu', cu foamea asta a ta! Hai să vezi ceva ce o să te sature definitiv! încercă Frank să-i alunge amorțeala. Pe ăla cu cicatrice pe față I-au omorât. Celălalt a dat nişte informații minimale şi acum îl chinuie una, bolnavă mental. Zi ce facem, îl salvăm sau stăm ca proştii şi-i lăsăm să se omoare?

— Ştiu eu ce să zic? Dacă îl salvăm pe ăla, dăm alarma şi se dumiresc toți că au fost descoperiți. O să-şi părăsească locul ăsta de întâlnire şi nu ştiu cum mai dăm de ei. Hai să vedem care e situația şi luăm o decizie!

Se întoarseră amândoi la locul de observație, la fel de discret cum procedase Frank prima dată. Între timp, tipa făcuse ferfeniță hainele bărbatului, iar acum se îndeletnicea cu absorbirea substanței vitale din el. Îngenunchease în fața trupului însângerat şi sugea din greu la membrul pitic al matahalei. Şi, cu siguranță, nu o făcea doar de ochii lumii, ci cu un interes demn de o cauză mai bună.

— la uite ce țumburuş are animalul! se minună Mark, cu un sadism pe care Frank nu i-l

cunoştea. Nu-i de mirare că l-a tăiat diavolița; cred că se aştepta la mult mai mult de la un asemenea exem- plar. Mai mult ca sigur că acum se răzbună pe el pentru neşansa avută, de a beneficia de penis la discreție.

De altfel, bărbatul părea mai curând leşinat decât lucid, iar excitația, provocată de mişcările viguroase şi furioase ale tipei, era artificială. Probabil că, întărâtată la maximum şi nemulțumită de dimensiunile sexuale ale ostaticului, târfei îi venea să se urce pe pereți de ciudă. Amazoana se îndrepta din nou spre panoplie, de unde luă o spadă imensă, cu un mâner de aur, bătut în diamante. Mânerul era incomparabil mai gros şi mai lung decât "mândria" lui Nevăstuică, aşa că femeia şi-l introduse tot în vagin. Apoi, fără vreo vorbă, se întinse lângă trupul legat de scaun şi începu să acționeze încet paloşul, înăuntru şi în afară. Din când în când, îi scotea de tot şi, cu zâmbetul pe buze, îi mai cresta puțin pieptul bărbatului, care sângera din abundență. Episoadele de un sado-masochism extrem erau - din fericire pentru victimă - din ce în ce mai rare. Asta nu pentru că amazoanei i s-ar fi făcut milă de el, ci pentru că îndura din ce în ce mai greu despărțirea de obiectul plăcerii dintre picioare. Trupul îi tresărea regulat pe podeaua, devenită acum lipicioasă din cauza sângelui scurs. Ochii îi erau închişi şi printre buzele întredeschise se auzeau şuierături, gemete şi icnituri din ce în ce mai puternice.

— Şefu', lasă-mă să i-o pun eu! interveni Frank în şoaptă, oarecum îndârjit de ideea că o femeie în călduri ca iapa din fața ochilor lor era nevoită să şi-o tragă singură. Nu vezi că se chinuie de una singură?

— Parcă ți-am explicat situația o dată! se înfurie Mark în surdină. Nu mă face s-o iau de la capăt! De altfel a terminat! spuse Mark, arătând spre femeia care tocmai țipase - decisiv - şi acum se tăvălea încet prin sângele de pe podea. Cred că şi noi am terminat aici. Hai să vedem unde-i găsim pe amorezii ăia doi! N-am chef să ratez totul din cauza rutului în care se găseşte "Excelența Sa".

CAPITOLUL VI

Ahmed ajunsese repede la cazinoul său, aflat la doar o jumătate de oră distanţă de ascunzătoare. Intră prin spate. .

— Sunteţi aşteptat! îl întâmpină una dintre gorilele care păzeau amplasamentul, încercând să fie cât mai politicos posibil.

Grăbi pasul. Era furios. Fusese atât de aproape de obţinerea cifrului! Şeicul i-ar fi dat o sumă pe care abia dacă îndrăznea să şi-o amintească, atât de multe zerouri conţinea. Pe deasupra, era în joc soarta tuturor organizaţiilor care luptau pentru eliberarea Palestinei. La un moment dat chiar avusese cifrul. De fapt, îl cumpărase un om de-al lui. Apoi îi pierduse urma, până săptămâna trecu-tă, când primise un telefon de la unul dintre fraţii lui de la New York. Acesta aflase, din propriile-i sursele, identitatea individului care se găsea în posesia cifrului: Tom Beckam. Când îl găsise, era prea târziu. Cineva îi făcuse de petrecanie şi nici urmă de cifru. Roiau toate serviciile secrete în căutarea lui. Acum, trebuia să-i mai explice şi imbecilului ăstuia ce rezultate avusese sau, mai bine zis, nu avusese. Eşec pe toată linia.

— Salut, frate Serghei! păru să se însenineze el, deodată, la vederea individului bălai, cu ochi reci, întredeschişi, care îl aştepta răbdător lângă o sticlă de votcă. Allah să te aibă în pază o mie de ani! Cum îţi mai merge?

— Ştii prea bine cum îmi merge, nu-i aşa? răspunse tipul, cu un aer trist. Ai reuşit să descurci ceva din nenorocirea aia sau nu?

— Nu mare lucru, din păcate, răspunse arabul cu un regret sincer în glas. Avem de-a face cu o mare enigmă. Toţi îl caută. N-am văzut asemenea concentraţie de servicii secrete pe metru pătrat nici la summit-urile cu asasinii ăia evrei.

— Da! încuviinţă trist Serghei. Dar, dacă îl caută toţi, cine a pus mâna pe cifru? A trecut destul timp, trebuia să apară ceva. Mi-e teamă că, până la urmă, o să afle nemernicii unde am ascuns documentele. S-ar putea ca atunci să renunţe la căutare şi să încerce să distrugă hârtiile. Pentru ei ar fi acelaşi lucru, dacă acestea n-ar mai exista.

— Să fie o iniţiativă privată? se întrebă Ahmed, bântuit de o idee sumbră.

— După cum spuneam, parcă a trecut prea mult timp. Am fi fost contactaţi pentru răscumpărare. Ori noi ori ei.

— Mai există o variantă, plusă Ahmed, încercând să pară şiret, pentru a salva aparenţele ce demonstrau cu totul altceva.

— Te gândeşti la posibilitatea ca nu cumva unii să întreprindă o cercetare-cacealma, ca să ne inducă în eroare, ca să ne ţină în priză pe pista asta, în timp ce ei caută locul unde se află documentele în realitate? Sau cifrul? La asta te-ai gândit?

— Exact! încuviinţă Ahmed. Oricât mi-aş bate capul, nu găsesc o altă explicaţie. Ar mai fi una

dar, deocamdată, refuz să mă gândesc la ea.

— Care-ar fi aia? se miră Serghei.

— Să aveți voi şi cifrul şi documentele şi să vreți să plusați!

— Cred că este doar o explicație teoretică, nu? păru să se supere Serghei. Haraşo!

— Din păcate, până acum toate sunt exclusiv teoretice, frate, oftă Ahmed, ostenit şi din cale-afară de dornic să-şi la tălpăşița.

*

În sfârşit, venise ziua când trebuia să treacă la acțiune. Aşteptase cu groază momentul acesta, de când fusese trimis să lucreze sub acoperire. O luă încet spre grădină unde, timp de cincisprezece ani, îşi petrecuse cele mai frumoase clipe din viață, alături de familia pe care şi-o întemeiase.

E adevărat că am pornit cu sprijinul lor, dar toată munca mea de-atunci încoace, toate emoțiile şi bucuriile pe care le-am avut, toate astea nu înseamnă nimic?! încerca el să se convingă de unul singur.

Începu să sape la rădăcina pomului pe care îl plantase cu mâna lui acum cincisprezece ani, când ajunsese la New York. Crescuse mare între timp şi îşi întinsese coroana în toată curtea, făcând umbră în timpul caniculelor. Pe acest arbore se cățăraseră copiii lui şi tot acolo îşi construiseră prima lor căsuță. Bucuriile acestea mici fuseseră interzise la el, în Novosibirsk. Se născuse la bloc, trăise la bloc şi se bucurase întreaga copilărie când mai avea parte, câteodată, de vreun maidan.

Încercase să scape de toate astea, acceptând să renunțe la sportul de performanță şi să intre în K.G.B. Toate pentru un simplu petic de curte, în fond şi la urma urmei. Găsise ceea ce căuta, şi anume o cutie metalică cu efectele militare pe care reuşise să le aducă în America. Cele mai multe dintre ele îi erau acum total inutile. Cine mai avea nevoie de o stație de emisie-recepție? Comunica pe e-mail, folosind unul dintre cluburile din oraş. Până se dumireau ei, se rezolva treaba. Pistolul, însă, mai putea fi utilizat. La fel, toate sortimentele de otrăvuri şi explozive pe care le deținuse. Spera, totuşi, să nu ajungă la disperare, căci atunci nici el nu ştia cum ar recționa. Deocamdată, trebuia doar să ajute la efectuarea unei substituiri şi nimic mai mult. O operațiune de rutină, cu alte cuvinte. Luă cutia şi se îndreptă spre casă. Acolo îl aştepta o blondă superbă, legătura lui de ultimă oră cu centrul.

Măcar astea sunt la fel, gândi el. Trimit numai bucăți una şi una pe teren. Păcat că, dacă nu mor repede, se americanizează. Ajung nişte butoaie puturoase pline de grăsime, se mărită (cu negri, de obicei - ce idioțenie!) şi trebuie eliminate pentru că refuză să-şi mai îndeplinească misiunile pentru care au fost şcolite.

— Asta-i cutiuța ta cu amintiri, Serioja? întrebă tânăra, încercând să înveselească puțin atmosfera.

— Nu-mi mai spune Serioja! se supără bătrânul. Ce naiba, nu vă învață nimic de când au

schimbat denumirile serviciilor de spionaj?

— S-au dus vremurile de odinioară. Acum e transparență, prietenie și pace între popoare, ca în discursurile lui Brejnev din tinerețea ta! continuă să glumească tânăra. Să nu-mi spui că nu-ți mai aminteşti de ele!

Avea şi de ce să fie veselă, considera ea. I se dăduse, în sfârşit, o misiune extrem de importantă, după ani întregi de muncă îndârjită petrecuți undeva prin Siberia, de unde fugiseră de frig până şi urşii polari. Şi unde avea să-şi dovedească aptitudinile dobândite? Tocmai în "buricul lumii", "oraşul care nu doarme niciodată.

Doamne, cât de prost poți să fii, ca să înghiți toate lucrurile astea, gândi ea. Măcar la noi acasă nu credea nimeni când se băteau ăştia în piept cu societatea lor multilateral dezvoltată. Ne luaseră doar libertatea, nu şi mințile! Pe de altă parte, să nu uităm că ne dădeau de mâncare. Nimeni n-a murit de foame în comunism. Dar acum, cu totul alta este situația.

— Ai grijă, îi recomandă sfătos bătrânul, lumea asta e foarte diferită de ce ştii tu şi de ceea ce-ți închipui! Nu comite gesturi necugetate, nu face prostia de a te apropia de borfaşi şi de hoți, mai ales dacă sunt negri, cu discursuri patriotice! Ăştia n-au nici mamă nici tată.

— Crezi că mi-e frică mie de un golan, doi, cu un cuțit sau un pistol în mână? Ai uitat de antrenamentele pe care le făceam? Sunt prima din promoție, ți-o mai spun o dată! se revoltă, ofensată, tânăra. Şi, în plus, sunt deja de două luni aici. Cred că pot să-mi port singură de grijă.

— Katia Alexandrovna Fedorova, trezeşte-te! Tocmai ăsta e pericolul care te paşte. Îi baţi şi intri tu în puşcărie pentru molestare. Aici toate sunt invers decât la noi. Toți borfaşii sunt ultraprotejați de legile capitaliste.

Apoi scoase pistolul şi îl privi cu dispreț.

— Uite-ți arma! spuse, întinzându-i-l Katiei. Era cel mai performant când l-am primit dar, deşi nu mai este în top, te asigur că funcționează impecabil.

— Ai mai tras cu el în ultima sută de ani? întrebă fata ironic, prinzând arma şi cercetând-o cu un ochi de expert.

Fără a mai aştepta răspunsul veteranului, armă pistolul cu nonşalanță, îi trase piedica, ochi şi trase într-un perete. Funcționa. Acest lucru o făcu să zâmbească, mulțumită. Imediat se apucă să-l demonteze cu mişcări rapide, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Nu am tras niciodată cu el. Este nou-nouț, deşi e vechi, răspunse bătrânul. Nu o să-l identifice în veacul vecilor, dacă vor pune mâna pe el. E american, după cum observi, dar fără serie. Imposibil de urmărit, aşa că nu vom avea nici o problemă.

— Ăsta e şi scopul nostru, nu? Expertiza balistică n-o să le spună nimic criminaliştilor, afirmă tânăra, montând revolverul la loc, cu o iuțeală pe care o deprinsese în luni de antrenamente. Apropo, tu mai ştii să-l foloseşti?

— Eu nu mai vreau să-l folosesc. Asta e cu totul altceva. Mi-aş fi dorit chiar să uit să-l folosesc

dar - ştii şi tu -, deprinderile rele nu se pierd uşor, oftă din nou bătrânul Serioja.

— Îmi pare nespus de rău pentru tine, bătrâne, spuse cu ironie în glas Katia, dar aici te găseşti în misiune, nu în concediu plătit. Astea sunt ordinele, ştii şi tu! Nu-ţi foloseşte la nimic să nu le execuţi, decât dacă ţi s-a urât cu viaţa. Iar eu am instrucţiuni precise şi în acest sens, dacă pricepi ce vreau să zic.

— Ştiu, grijania ei de viaţă! înjură Serioja, scuipând şi gândindu-se la traiul lipsit de griji pe care-l dusese până ce apăruse blonda din faţa lui.

— Să recapitulăm, reluă Katia o discuţie anterioară. Mâine trebuie să-l dobori pe om, în jurul orei 16, 16 şi zece. Nici mai târziu nici mai devreme. Mai precis, când o să coboare de pe 43-th Street spre 44-th Street. Ai aici poza şi datele necesare, ca să nu te încurci. După ce termini cu el, faci cadavrul să dispară, nu contează unde, doar să fie cât mai greu de descoperit şi, pentru orice eventualitate, de recunoscut. Ar fi bine să nu mai aibă faţă şi amprente, Clar? Nici dantură.

— Clar! încuviinţă bătrânul, pe care acele amănuntele extrem de precise ale tinerei îl întineriseră brusc.

Parcă se afla acum sub influenţa lor; îl făceau să redevină asasinul cu sânge rece care fusese cândva. Deşi, acele vremuri, erau de mult apuse.

— Când ai terminat, îmi dai un semnal pe mobil: "Drum liber"! Dacă nu reuşeşti să-ţi duci misiunea până la capăt - ceea ce nu-ţi doresc -, mesajul va fi: "Acces interzis"! Ai priceput?

— Nu e cine ştie ce, ca imaginaţie! încercă să glumească bătrânul, pentru a mai diminua tensiunea ce se instalase între ei.

— Imaginaţia începe abia după transmiterea unuia dintre mesaje. Şi încearcă să-l trimiţi pe primul, pentru binele amândurora! Te rog!

*

— Şi atunci i-am spus preşedintelui - slăvită fie-i toată seminţia!: "Onorate peste tot puternic, mă tem că acest mod de abordare ne poate transforma într-o naţiune lipsită de bile, scuzaţi-mi exprimarea! Păi, o să stăm noi să ne rugăm de ei ca să-şi distrugă armamentul? Mai bine însutim cheltuielile noastre cu înarmarea! Poftim? N-avem bani? Foarte bine, fabricăm! Cine o să ne poată reproşa asta?" Uite aşa am dat de pământ cu "fiara roşie"! N-au mai ţinut pasul şi au clacat. Eu, însă, aş mai ţine pasul cu tine, divagă în continuare Robert, strecurându-şi mâna şerpeşte pe sub fusta proaspătului asociat-cadet.

Fata părea să se resemneze din ce în ce mai mult. Nu mai sărea ca înţepată la fiecare mângâiere libidinoasă a noului ei şef. Înţelesese că avea puţine şanse să treacă peste acest gen de colaborare. Şi apoi, ce-ar fi putut face? Un purcoi de puradei cu un june din Rottary Club? O hărţuială mediatizată cu vreun neputincios de editor al unor reviste pornografice? Nici aşa ceva nu-i convenea. Nu era în

aspirațiile ei. Avea o misiune pe care trebuia s-o ducă la capăt. Cum ar fi putut justifica un eventual eşec al operațiunii în fața şefului care-o trimisese? Zicând că n-a acceptat să se tăvălească în pat cu o bandă de agenți speciali obsedați? Nici nu se punea problema! Un agent trebuie să se sacrifice atunci când trebuie. Scopul scuză mijloacele, de bună seamă. Totuşi, îi dădu mâna la o parte. Nu avea de gând să cedeze prea uşor, ca belferul să nu creadă cumva că-i curvă profesionistă.

— Bine-bine! spuse ea. E înălțător să aflu că lucrez sub comanda unui asemenea strateg internațional. Dar ce facem cu cazul la care lucrăm? Nu am apucat să întreprind nimic în acest sens. Mai mult, abia dacă ştiu despre ce-i vorba în propoziție. De când am venit, nu faceți altceva decât să mă târâți prin restaurante şi baruri. Istorioarele pe care sunt nevoită să le-ascult sunt captivante, nimic de zis, dar aş prefera să le ascult în timpul meu liber, nu de dimineața până seara. Deocamdată, poate ați uitat, suntem aici să aflăm ceva, încă nu ştiu ce, legat de moartea unui agent.

— Poate găsim ceva pe salteaua patului unde a murit, propuse Robert. Ce zici, ce ascunzătoare! Ar trebui să mergem să verificăm la fața locului. Ar putea fi una dintre primele acțiuni pe care le-am duce împreună la bun sfârşit nu?

În acel moment, spre disperarea "Excelenței Sale", pe uşa barului de la parterul hotelului intrară cei doi superagenți.

Ia uite şi la ăştia când s-au gândit să apară! îşi zise Rober O'Neill, furios. Încă puțin şi țineam între dinți jartiera drăcoaicei! Tocmai reuşisem s-o aduc la punctul de fierbere, când au picat ei, nesuferiții.

— Ce-i cu voi aici? se răsti şeful la cei doi. Credeți că treaba voastră se poate rezolva prin baruri? De aia v-a delegat gloriosul "Unchi Sam", să radeți provizia de alcool a Olandei? la să-mi spuneți ce-ați aflat în ultimul timp! Şi asta repede, că n-am timp de pierdut.

— Pe cei doi putem să-i trecem la capitolul "foşti", îşi începu Frank istorisirea, făcând abstracție de perdaful care îl vizase şi pe el. l-au răpit nişte arabi. Pe unul l-au secționat, doar ca să-şi facă o idee despre intestinele americane. Celălalt a dat nişte informații interesante, iar acum se zbate între viață şi moarte. Dacă nu cumva între timp a dat ortu' popii.

— Se făcea că au fost angajați de unul Şaron, probabil evreu, preluă Mark povestirea, simțind că partenerul său mai tânăr obosise. Acesta dorea să fure cifrul de la Tom, dar s-a trezit prea târziu. Ăla care a mai apucat să povestească, le-a livrat şi mica noastră păcăleală, aia cu blonda şi cu băiatul de pe palier. E un fir pe care se poate merge, pă-rerea mea. Însă aş prefera s-o facem mâine. E suficient de târziu pentru stomacul meu şi sunt cam obosit, de ce să nu recunosc? Aşa că vă las să petreceți în continuare, Excelență, dacă-mi permiteți.

— Sigur, sigur, se grăbi acesta să le dea liber.

Se gândea deja la o partidă de căutare de indicii, împreună cu fragedul lui ajutor.

— Odihniți-vă bine! Mâine vom avea o zi grea! adăugă el, concediindu-i pe cei doi ca nu cumva vreunul dintre ei să se răzgândească şi să le țină o companie nedorită, desigur.

Zicând acestea, se întoarse spre Francesca şi o mângâie pe braţ, protector.

— Nu simţi că te încearcă puţin oboseala, divino? Ce-ar fi să mergem să ne răcorim puţin în piscina hotelului, înainte de a ne odihni peste noapte?

Văzând faţa acră pe care o făcuse tânăra, Robert se gândi s-o învioreze puţin:

— În acest răstimp, am putea face, mai pe-ndelete, o analiză a cazului. Nu de altceva, dar ca să punem la lucru elanul tău tineresc şi, totodată, priceperea şi experienţa mea. Ce zici?

*

Mark îl luase de braţ pe Frank şi îl târâse spre restaurantul hotelului.

— Nu mai fi aşa de trist! încercă ei să-l consoleze pe tânărul care era vizibil afectat de legătura amoroasă ce stătea gata să se înfiripe. Hai să băgăm ceva în noi şi apoi te poţi duce în cartierul roşu, ca să te destinzi. Te plimbi puţin printre vitrine, te linişteşti şi pe urmă poţi să te bagi în pat ca să visezi frumos până dimineaţa.

— Păi ce, şefu', se compară? Dinozaurul se bucură de o prospătură instruită şi eu dau banii pe târfe obosite de prea multă uzură! S-a întors lumea cu susul în jos, pe cuvântul meu! Nu mai există pic de respect pentru lucrurile fireşti făcute cu pasiune.

În timp ce vorbeau, ajunseseră la restaurant. Aici îi întâmpină un individ spălăcit şi deşirat, care strâmbă din nas când văzu vestimentaţia lui Mark.

— Nu vă supăraţi, dar accesul în restaurant se face doar într-o ţinută adecvată, se strădui el să rămână respectuos, folosind totuşi un ton destul de ironic.

— Ce vrea ăsta? se întoarse bătrânul spre Frank.

— Zice că eşti înţolit prea naşpa pentru cârciuma lor, îl lămuri partenerul său, zâmbind.

— A! reacţiona Mark, întorcându-se spre maestrul de ceremonii. Nu te teme, drăguţă! îl bătu amical pe obraz. Intenţionez doar să mănânc ceva. Când o să vrei să mă inviţi la dans, o să-mi pun o cravată.

Se îndepărtară, lăsându-l pe deşirat vorbind de unul singur.

— De ce-or vrea toţi să mă vadă mâncând cu ştreangul ăla de gât? Ce-s eu, negru, ca să port cravată? se revoltă Mark, ca de obicei în asemenea situaţii, la hai să ne aşezăm aici! Să-l văd pe ăla care o să mă convingă să mă ridic.

Dar se pare că nimeni nu mai insista să schimbe obiceiurile celor de peste ocean. De masa lor se apropie, înclinându-se până la pământ, un chelner spilcuit, care le ură bun venit în vreo cinci limbi şi le întinse două cataloage îmbrăcate în piele, gravată cu litere aurii şi la fel de poliglote. Apoi le mai aduse unul special pentru băuturi.

Lăsându-l să-şi facă numărul, Mark respinse ultimul catalog.

— Îndreaptă-te de şale, frumosule, să nu faci lumbago! exclamă el. Şi adu-mi o Budweiser,

da' să fie rece ca gheața, altfel ți-o dau retur.

După aceea, luă meniul, îl răsfoi cu atenție şi comandă:

— Uite, adu-mi ce-i pe paginile astea două şi... mă mai gândesc.

Frank era obişnuit cu felul în care se hrănea şeful său. La început, fusese oripilat de cantitățile îngurgitate, dar şi de procedeul folosit. Mai exact, atunci când se ivea ocazia mânca precum un porc. Apoi evitase să mai privească în direcția lui, preferând să ochească vreo victimă. Profitând de faptul că, de regulă, toate femeile din restaurant îşi pironeau privirile în farfuria mai vârstnicului său coleg, agentul reuşea să le atragă apoi atenția asupra lui. El părea a fi, în realitate, fantele, care îşi scosese tatăl la restaurant.

— Ştii la ce m-am gândit, puştiule? întrebă Mark, după ce goli prima sticlă de bere din două înghițituri, direct din sticlă.

— La mâncare? încercă timid acesta să găsească un răspuns potrivit.

— Şi la asta, ce-i drept, dădu din mână Mark, a lehamite. M-am gândit să continuăm faza cu blonda şi băiatul de pe palier. Ce zici, ar putea merge?

— Cum, şefu'?! Să le-o livrăm pe Francesca? se prinse tânărul agent Crezi că s-ar descurca în atare situație? Ăştia nu-s ca handicapații ăia doi... Ăştia o taie bucăți şi după aia discută cu ea. N-ai văzut cum i-au luat gâtul tipului cu cicatricea? Nici n-au întrebat de două ori. Spui? Nu? Hârşt! Cât ai clipi!

— Păi, ăsta e şpilul! Tre' să cugetăm cum s-o facem, ca să iasă bine. Da' azi, nu peste un secol. Nu putem rata pista asta, zic eu. Le băgăm puțină intoxicație informativă, ca la manual, şi îi vedem spre ce se îndreaptă. Totul sub supraveghere, nu la voia întâmplării.

— Foarte bine, încuviință Frank.

— Tu o bagi pe aia cu inocentul. N-ai de unde să ştii amănunte, dar poți să le pui anumite condiții pentru nişte informații amănunțite despre blondă.

— Bine-bine! acceptă Frank în continuare. Da' unde naiba o să ducă tărăşenia asta?

— N-am nici cea mai mică idee, i-o trânti Mark, lăsându-l mască. Făceam doar conversație până ce aduc ăştia mâncarea. Nu pot gândi cu burta goală, doar mă ştii.

CAPITOLUL VII

Îl urmări încă de la ieşirea din casă. Era un tânăr de înălţime potrivită, cu un fizic masiv, dar nu greoi. Avea un ten cam păgubos, dar ochii negrii, strălucitori, alungau atenţia de la aceste imperfecţiuni fireşti pentru un om normal. Porni în urma lui cu bătrânul său Buick, model '65. Fusese primul lucru pe care şi-l cumpărase în America. Îi amintea de Volga neagră şi imensă de la serviciu, care prin eleganţa sa impunea respect, mai ales că consuma 30 de litri la suta de kilometri. Pe atunci încă nu apăruseră trotinetele astea, japoneze, care-ţi provoacă senzaţia de sufocare.

Tânărul era genul sportiv; deci, i se părea normal să conducă un Corvette, tot model vechi, de colecţie. Serioja nu se putuse încă obişnui cu nivelul de trai al miliţienilor americani. Acasă nu şi-ar fi permis nici volanul unui asemenea automobil. Deşi auzise că acum nu mai existau diferenţe de-astea în noua Rusie. Dimpotrivă.

Ajunseră la academie. Tânărul intră, iar el rămase să aştepte.

Trebuie să-l prind undeva, într-un loc mai retras, se gândi el. Dar de ce-or vrea să-l lichideze nebunii ăştia? Ce secrete poate ascunde un boboc de la Academia de poliţie? Dracu' să-i la! De ce să-mi bat capul cu asemenea amănunte lipsite de importanţă? E absolut contraproductiv şi chiar dăunător pentru sănătate, hotărî el, şi deschise tacticos un ziar, încercând să uite, pentru moment, ceea ce urma să facă.

*

Peste vreo oră, tânărul ieşi, urcă în maşină şi porni motorul. Apoi străbătu mai multe străzi, oprind în dreptul unui bar. Viitoarea victimă intră, iar el rămase la pândă şi de astă dată. Din stradă se vedea clar înăuntru. Îl zări pe tânăr cum se îndreaptă spre o masă unde îl aştepta o fată. Blondă sadea.

Ei, drăcia dracului! se minună Serioja. Ia te uită cui îi bagă ăsta limba-n gură! Katia! Mare şerpoaică! Brrr! Ce noroc am avut cu răposata de nevastă-mea! O femeie cinstită şi la locul ei, de mai mare dragul s-o fi putut privi. Deşi parcă poţi să ştii, Doamne apără-mă şi păzeşte! Da' de ce nu mi-o fi spus, proasta?!

Cei doi discutau lucruri plăcute, după fizionomiile pe care le afişau. Se sărutau după aproape fiecare sorbitură de bere şi, pe sub masă, îşi transmiteau reciproc fiori din vârful degetelor.

La un moment dat, ieşiră împreună, se urcară în maşină şi porniră în mare viteză. Bătrânul se ţinu cu greu în urma lor. O luară pe autostrada spre Bridgeport. Merseră aşa cam o jumătate de oră. Într-un final, ieşiră de pe autostradă şi se îndreptară spre o pădurice.

Aha! se lămuri Serioja. O să-l am pe tavă! Cred că a vrut să-mi facă o surpriză. Frumos din partea ei! Un ajutor colegial sincer nu strică niciodată.

Încetini, ca să nu bată la ochi, şi rămase mult în urmă. Ştia încă de pe acum că o să-i găsească

traşi pe dreapta. Rula cu încetinitorul, atent ca nu cumva să depăşească locul unde vor opri porumbeii, pentru o partidă de sex sub clar de lună. După vreo doi kilometri, văzu maşina la o oarecare depărtare de drum, într-un luminiş. Îşi continuă rulajul încă vreo sută de metri, apoi trase pe dreapta şi coborî. O luă agale înapoi, pipăindu-şi cu emoţie pistolul din buzunar. Spera să nu clacheze tocmai acum. Poate avea noroc şi era ultima lui misiune. Existau destui agenţi în America şi ştia că rareori erau folosiţi pentru mai multe acţiuni de acest gen. De cele mai multe ori erau scoşi la pensie după un an sau doi. Mai bine-zis, erau trecuţi "în adormire" şi păstraţi doar pentru situaţii limită.

Ajunse în dreptul maşinii amorezilor şi începu să se furişeze. Era deja la vreo cinci metri de automobil. Se dădu după un copac şi încercă să distingă ce se întâmpla în interior, deşi nu era greu de ghicit, judecând după tangajul suspensiilor. Se gândi cu nostalgie că fusese şi el în pădurea asta cu o columbiancă, la o lună după ce ajunsese în State. Fusese prima femeie de pe noul continent pe care o supusese tăvălugului roşu, în Buick-ul său nou-nouţ. Ce scântei ieşiseră! Nici nu-şi închipuia pe atunci că există asemenea femei. Crezuse că nimerise peste o reprezentantă a unui trib de canibali, nu altceva. După aia, aflase că se drogase bine de tot înainte de a o agăţa el şi de aceea se comportase în acel mod.

Ce inconştient putea fi la acea vreme. Ce-i drept, nici nu apăruse nebunia asta cu SIDA, de trebuia să-ţi vulcanizezi scula pentru fiecare pipiţă de pe stradă. Îi cam trecuse şi cheful de amor întâmplător, după apariţia bolii. Nu-i plăcea să şi-o ţină învelită. Ce mai, n-avea haz.

Cei doi terminaseră ce aveau de terminat, judecând după imobilitatea maşinii. Strânse mânerul pistolului în pumn, pentru a prinde curaj. Nu ştia cât de dibace e fata şi ce urmează să facă. Imediat după acest gând, se lămuri că vechea şcoală încă funcţiona. Katia ieşi surâzătoare şi zâmbăreaţă din maşină, desculţă şi fără ciorapi.

— Ţine-ţi-o în formă! strigă ea râzând, în timp ce se îndrepta spre un pâlc de copaci din direcţia opusă. Mă întorc imediat!

— Dar de ce trebuie să faci asta tocmai acum? se auzi vocea contrariată a taurului comunal.

— Cred că nu vrei să mă piş pe tine, nu-i aşa, dragule?

Era clar că sosise momentul cel mai propice pentru atacul final. Finalul celuilalt, nu al său. Se apropie din câţiva paşi de maşină, deschise portiera cu un gest rapid şi trase şase focuri în capul tânărului. Acesta era întins pe spate, foarte relaxat, jucându-se cu prietenul lui cel mai bun. N-avusese nici măcar o şansă cât de mică. Nici nu-şi dăduse seama ce-l lovise. Murise cu zâmbetul pe faţă, fericit şi îndrăgostit de fata-morgana.

Uite-aşa aş vrea să mor şi eu! se gândi Serioja, extrăgându-l pe tânăr din maşină şi târându-l spre pădure.

Îl aruncă în iarbă şi se întoarse să şteargă urmele de sânge din autoturism. După ce termină, reveni în pădure, la cadavru, îl aşeză cu faţa în sus pe o pătură pe care o adusese cu el, luă un bolovan şi începu să-i strivească faţa - metodic şi cu multă răbdare -, până ce nu mai rămase nimic din ea.

Se aşează şi îşi şterse transpiraţia de pe frunte, în timp ce se odihnea, îşi scoase pistolul, îi demontă amortizorul şi începu să-l curețe. Apoi auzi motorul maşinii pornind, exact aşa cum se aşteptase şi, în cele din urmă, îşi dădu seama că automobilul se depărta. Oftă şi îşi aprinse un trabuc. După ce trase câteva fumuri se aplecă peste cada-vru, îi luă mâna stângă şi începu să-i ardă buricele degetelor.

Se făcuse deja noapte când termină întreaga operaţiune. Înveli cadavrul în pătură, îl aruncă pe umăr şi porni cu el spre locul unde-şi lăsase maşina. După ce-l aruncă în portbagaj, se întoarse în pădure cu un bidon de benzină, turnă lichidul peste locul în care operase şi îi dădu foc. Apoi se îndepărtă agale, fără să mai privească în urmă.

Porni maşina şi se îndreptă spre New York, încet şi fără nici un fel de emoţii. Trecuse cu brio testul de care se temuse atâta şi nu simţea altceva decât oboseală. Ascunsese cadavrul sub un colac de parâmă, pe una dintre vedetele de agrement din South Street Seaport. Când avea să dea cineva peste el va fi mult prea târziu.

Katia îi adusese câteva sticle de votcă adevărată, de casă, din Rusia. Trebuia să trimită mesajul cel bun şi apoi... Era hotărât să nu se trezească din beţie o săptămână încheiată.

*

Mark reuşise să îngurgiteze... cele două pagini din lista de bucate, în uralele celor 50 de meseni prezenţi în restaurant, care erau convinşi că asistă la tentativa de doborâre a cine ştie cărui record mondial.

În timp ce lumea era captivată de apetitul de care dădea dovadă partenerul său, Frank reuşise să îşi treacă în carneţel încă o victimă: bucătăreasa de cel puţin 200 de kilograme a restaurantului, o negresă enormă care demonstrase un adevărat cult pentru sexul ocazional. O ochise în momentul în care tot personalul auxiliar ieşise să vadă spectacolul oferit de Mark. Observase cum îşi masează discret sânii enormi, excitând-o modul în care dispăreau cantităţi inimaginabile de hrană în stomacul fără fund al americanului.

— Şefu', să nu dea dracu' să te opreşti tocmai acum! îi şoptise, în timp ce se ridica de la masă. Am prins un moment propice ca să mă relaxez pe gratis. Doar asta mi-ai sugerat şi tu, nu-i aşa? Ştii foarte bine că am nevoie de puţină relaxare, aşa că nu te opri din mâncat.

— Nu văd nici un motiv pentru care m-aş opri! îl asigură Mark, făcându-i semn şefului de sală că ar mai dori vreo cinci beri pentru digestie.

Se strecurase în spatele namilei, care se retrăsese să se mângâie în voie îndărătul celorlalţi. În timp ce aceasta continua să îşi muşte buzele şi să se strângă de sfârcuri, Frank o înlănţui încet pe la spate, băgându-şi mâna dreaptă în crăpătura halatului. Aşa cum bănuise, monstrul nu purta nimic pe dedesubt, la fel ca multe alte bucătărese în exerciţiul funcţiunii pe care le cunoscuse. O sărută delicat în spatele urechii şi îi şopti:

— Continuă să faci ceea ce faci! Eu îți dau doar o mână de ajutor..., spuse Frank încet, eliberându-şi imensul mădular din captivitatea slipului.

Bucătăreasa încercă să protesteze, dar simți - în timp ce voia să se răsucească puțin - calibrul de excepție din spatele ei, aşa că nu mai zise nimic. Cum se afla în pragul uşii, se rezemă cu mâna dreaptă de toc, rămânând astfel cu corpul în sala de mese - observând spectacolul - şi cu generosul ei fund în bucătărie.

Era ceea ce intenționase şi Frank, care nu mai stătu mult pe gânduri şi, făcându-şi loc printre imensele hălci de carne, pătrunse cu siguranță într-un loc mai strâmt decât îşi imaginase vreodată că poate exista la un asemenea gabarit.

Nici negresa nu părea să se fi aşteptat la o atare amploare a fenomenului, reținându-şi cu greu un strigăt de bucurie. Era venită din colonii, iar la ea, în Guyana, bucuria se exprima cu strigăte puternice, din adâncul pieptului. Venise, însă, de prea multă vreme ca să nu se poată abține. Totuşi, ar fi vrut să renunțe la lustrul de civilizație şi să se întoarcă la bunele şi curatele tradiții de acasă. Îi venea din ce în ce mai greu să suporte rasismul albilor, care îşi impun obiceiurile lor stupide de maimuțe neputincioase, impotente. Ea ar fi dorit să strige, să se audă până departe, căci ce bucurie mai e aia pe care n-o află toată lumea?!

În salon, Mark tocmai îşi finalizase ospățul. Îi ajungea pentru acea seară. Era prea obosit ca să mai mestece, aşa că îl rugă pe şeful de sală să-i mai pună la pachet vreo două feluri, ce voia el, în eventualitatea că i s-ar face foame peste noapte.

— Şi pune şi-o ladă de bere! Sigur o să mi se facă sete. A fost cam sărat unul dintre feluri, parcă stridiile alea, sau morunul, nu mai ştiu. Şi trece consumația în contul camerei, te rog!

— Vai de mine, maestre! se simți jignit şeful de sală. Se poate? A fost o onoare pentru noi. Vă promitem că, atâta timp cât veți mânca aici - nu contează cât -, nu va trebui să plătiți nimic. Cu o singură condiție, dacă îmi permiteți! Sau mai degrabă o rugăminte.

— I-auzi! se miră Mark de schimbarea lui de atitudine. Sperи că nu vrei să-mi pun cravată!

— Vai, ce prostie aş face! făcu şeful, umil. Cum mi-aş putea permite? Nu, despre altceva este vorba. Aş vrea să ne anunțați din timp, măcar cu o oră înainte, atunci când veniți să vă ospătați. Vreau să-mi chem câțiva prieteni şi, bineînțeles, familia, ca asiste şi ei la un asemenea spectacol unic.

CAPITOLUL VIII

Frank ajunsese înaintea lui Mark la etajul unde îşi aveau camerele. Bătrânului îi plăcea să urce scările cu propriile-i picioare, după câte o masă copioasă. Cu condiţia, bineînţeles, să nu fie mai mult de două etaje de escaladat. Fuseseră cazaţi la etajul unu, la fel ca răposatul Tom. Frank avea chiar camera lui, de la nr. 135. Nu se aşteptau să găsească ceva acolo unde nu reuşise să afle nici măcar decedatul.

Era mai mult o superstiţie - aceea că spiritul locului îţi poate insufla o stare favorabilă găsirii unor răspunsuri. O revelaţie. Sau poate chiar spiritul lui Tom care, probabil, rătăcea neliniştit prin locurile unde trăise răposatul.

Când Frank băgă cartela pentru a deschide uşa, din capătul coridorului devenit celebrul apăru băiat de pe palier.

Ia te uită! se miră Frank. Chiar există un băiat pe palier. Ar fi culmea să mai aflu şi că pe Tom îl vizita o blondă planturoasă!

— Bună seara! i se adresă politicos puştiul. Vă pot fi de folos cu ceva?

— Poţi să pariezi că da! se bucură Frank că nu începuse el discuţia. Vrei să intri să bem un păhărel cu mine?

Băiatul îl privi circumspect şi se dădu un pas înapoi.

— Nu-ţi face griji! surâse Frank, complice. Am oroare de homosexuali. De fapt, mi-am propus să mă ocup de vânarea lor, după ce o să ies la pensie. Nu văd ce haz are să omori animale nevinovate prin junglă, când îi ai pe ei la dispoziţie. Şi încă la tot pasul.

— Domnul glumeşte, nu-i aşa? întrebă puştiul, învăţat cu celebrele clişee de respect şi stimă pentru drepturile minorităţilor sexuale.

— O să afli doar dacă o să citeşti ziarele peste vreo trei-patru decenii. Dacă or mai exista ziare pe-atunci. Vreau doar să stăm de vorbă, să-mi povesteşti despre ceea ce s-a întâmplat în camera asta. Am auzit nişte zvonuri. N-o să spun nimănui şi n-o să-ţi pară rău pentru efortul depus, O.K.?

— Domnul este foarte amabil, spuse puştiul, după ce văzu bancnota de o sută de dolari cu care se juca Frank, neglijent.

Intrară în cameră şi băiatul fu poftit să se aşeze.

— Ia spune: ce vrei să bei? întrebă agentul, deschizând frigiderul. Whisky, votcă, gin?

— Aş bea o bere, dacă se poate, domnule!

— Uite ce-i, tinere: Frank sunt eu - domnul este, eventual, tata. Pe tine cum te cheamă?

— Ulrich, da' mi se spune Uli.

— Aşa, Uli, începem să ne înţelegem. Îl cunoşteai pe fostul locatar, nu-i aşa?

— Bineînţeles, se lăudă băiatul. Eram prieteni buni. De fapt, în asta constă talentul nostru, al băieţilor de palier, să ştim să ne împrietenim cu toţi clienţii care sunt cazaţi la noi.

— Zău? Şi cum se face că v-aţi împrietenit atât de bine? îl întrebă Frank, bucuros că a avut inspiraţia să discute cu puştiul, deşi poliţiştii din Amsterdam îl consideraseră neinteresant.

— Tom era un tip foarte de treabă, dar destul de retras. Seara îi plăcea să stea de vorbă cu mine, aşa cum stăm noi doi acum. Spunea că îi aduc aminte de băiatul lui din Orlando. Şi vorbeam aşa, despre viaţă, despre planurile mele de viitor. Îmi dădea sfaturi, dar nu era obositor, ca mama.

— Venea lume pe la el? Avea prieteni, prietene?

— M-au mai întrebat şi cei de la poliţie. Nu avea pe nimeni. Adică nu venea nimeni la el. Îmi povestea că e foarte ocupat şi că nu are timp să cunoască lume. Doar cu mine mai stătea de vorbă. Mi-a împrumutat şi cărţi.

— Cărţi? se miră Frank. Nu ştia să existe mania asta printre cei de la CIA. Cărţi de citit, nu de joc?! glumi el.

— Ha-ha! De citit, evident. Avea tot felul de cărţi de spionaj foarte interesante. Înainte să-l cunosc, nu prea îmi plăcea să citesc. Nu văzusem în viaţa mea pe cineva citind cărţi, doar ziarele, din când în când.

— Dar Tom citea?

— Daa... Citea în fiecare seară, cel puţin o oră. M-am mirat şi eu. Îl găseam de multe ori lungit în pat, citind. V-am spus, a fost primul pe care l-am văzut, pe viu, făcând treaba asta. Şi m-a făcut curios. M-am gândit: cum o fi? Apoi l-am rugat să-mi dea şi mie o carte, să văd ce se găseşte acolo aşa de interesant. Apoi am stat până dimineaţa şi-am citit. Mă durea capul îngrozitor, dar mă simţeam excelent în acelaşi timp. Din punct de vedere psihic, vreau să spun.

— Aşadar, tu l-ai cunoscut destul de bine pe Tom. Crezi că s-a sinucis, cum spune lumea?

— Păi, eu nu ştiu ce să spun. Era un om deosebit de bun, dar părea şi foarte stresat mai tot timpul. Abia de-l puteai face să râdă. E posibil, mai ales că eu n-am văzut pe nimeni intrând aici. Eu am fost ultimul care a venit, c-o seară înainte, şi tot eu am fost primul care a intrat, a doua seară, când l-am găsit mort.

— Dar cum de eşti aşa de sigur că n-a intrat nimeni la el?

— Fiindcă am stat toată ziua în cameră, la capătul culoarului, şi am citit... o carte, păru puştiul puţin încurcat. Ştiu zgomotul de la fiecare uşă care se deschide. La a lui n-a umblat nimeni.

— Nimeni, nimeni? Nici chiar el?

— Nu..., se fâstâci puţin băiatul. Nici el. N-a ieşit deloc din cameră în acea zi.

— Foarte ciudat! reflectă Frank, îngândurat. Stătea des câte o zi întreagă în cameră?

— Des, nu. Dar nici n-a fost prima oară. D'aia nici nu mi-am făcut griji.

*

A doua zi, dis-de-dimineaţă, pe Frank îl treziră nişte bătăi repetate în uşă.

— Uşurel, nu mă mai zdruncina! strigă el. Intră, e deschis!

În cameră îşi făcu apariţia Francesca, având un aer hotărât.

— Te rog să mă scuzi că vin aşa devreme, dar vreau neapărat să stau de vorbă cu tine.

Frank nu se ridicase din pat. Stătea lungit pe spate, cu pătura trasă până la bărbie şi se uita, cu ochii întredeschişi, la fată. Nu era sigur dacă visează sau nu. Era în camera lui, îmbrăcată doar în halatul de baie, cu părul răsucit într-un prosop, prins în coc. Prin halat nu se putea vedea mare lucru, doar o bucăţică din piept, cam până unde începeau să se înfoaie sânii ei cei bogaţi, fermi pe poziţie, şi gleznele, incredibil de subţiri.

Cu toate acestea, Frank se gândi că nu ar fi arătat mai mult nici dacă ar fi fost goală. Era atâta prospeţime în aerul ei. Parcă anunţa zorii zilei, nu altceva.

— Doamne, ce bine arăţi! spuse el, în loc de salut. Eşti aşa de frumoasă că nici nu-mi vine să te ating. Cred că n-ai noroc cu mine în postura asta.

— Chiar nu putem să depăşim puţin stadiul ăsta? păru puţin supărată Francesca, deşi era evident că nu se aşteptase la asemenea cuvinte de la Frank.

Mai curând se temuse c-o să sară pe ea, ca porcul ăla bătrân, în seara precedentă.

— Vreau să stăm de vorbă la modul cel mai serios despre ceea ce facem noi aici. N-am putut dormi aproape deloc. După ce m-am chinuit până la miezul nopţii să scap de adorabilul vostru şef, care începuse să lingă picioarele de la fotoliul în care stăteam, m-am răsucit toată noaptea de furie la gândul că am fost adusă aici doar pentru satis-facerea poftelor satirului.

— He-he! se distră Frank. Bună dimineaţa! Cum de-ai prins manevra? Ţi-ai amintit de vreun curs de detectivi de la academie? Ţi-ai amintit de vreo speţă similară?

Primul impuls al Francescăi fu să izbucnească în lacrimi, de ciudă. Apoi înţelese simpatia din vorbele lui Frank, faptul că n-o spusese cu dispreţ, aşa că începu şi ea să râdă.

Avea un râs cristalin ca, un izvor de munte, ca o ploaie de primăvară, o adiere printre crengi, două adieri printre crengi sau cine mai ştie câte. Se aşeză în fotoliu şi halatul îi căzu într-o parte, lăsând să se vadă două picioare parcă desenate, arămii, cu o piele a cărei fineţe se observa din partea opusă a camerei, adică din patul de unde Frank nu mai îndrăznea să se mişte, darmite să se ridice.

— E ciudat, spuse el, admirativ. Am impresia că pot să simt catifelarea pielii tale. Parcă te-aş pipăi cu privirea.

Apoi se hotărî să la o pauză şi să se străduiască să fie un camarad. Deocamdată.

— Îmi cer scuze - spuse el -, m-a cam luat valul ! E prea de dimineaţă, de-aia. Ce pot eu să fac pentru tine ca să te mai linişteşti?

— Vreau să ştiu şi eu ce se întâmplă. Să discutăm despre caz, măcar să aflu despre ce e vorba. Sunt absolut convinsă că vă pot fi de folos. Oare dacă aş fi fost bărbat, la fel v-aţi fi purtat cu mine?

— Şeful ăl mare cred că nu. Din câte ştiu, nu e poponar. Şi nici eu nu aş fi pierdut timpul să-ţi observ picioarele, cu noaptea în cap. Eventual le-ai fi simţit tu pe-ale mele drept în fund, dacă mă

trezeai la ora asta din noapte. Ai dreptate, conchise Frank, ne-am fi purtat cu totul altfel. Dacă te referi la anchetă, însă - şi am o bănuială că la asta te gândeai -, ne-am fi purtat la fel, cel puțin în prima zi.

Frank se decise să se ridice din pat şi trecu spre baie. Pentru că era perfect conştient de efectul pe care îl avea asupra oricărei femei din lumea asta, nu catadicsi să-şi pună halatul. Observă privirea tinerei ațintită hipnotic pe membrul care-i adusese faimă de-a lungul timpului şi tresări de bucurie în sinea lui. Ştia că restul va veni uşor, de la sine. Nu mai era necesar să forțeze nota.

— Nu trebuie să uiți - strigă el din baie, în timp ce pregătea apa duşului - că această misiune este ultrasecretă, iar tu, în mod normal, nici nu ar trebui să participi la ea. Şi nici „stimabilul". Faptul că suntem secretoşi are prea puțin de-a face cu sexul.

Stai, mă, liniştit, că e vorba despre un alt context, se trezi el vorbind cu... cel mai bun prieten al său.

Apoi nu se mai auzi nimic, în afară de apa care cădea cu forță peste trupul lui viril.

Francesca profită de ocazie ca să dea o raită prin cameră, dorind, probabil, să se familiarizeze cu atmosfera unde trăia un tip de agent despre care învățase mai mult din literatură decât la cursuri.

Deschise dulapurile şi admiră garderoba impresionantă a lui Frank, apoi aruncă o privire în geamantan şi păru dezamăgită că nu descoperise ceva înăuntru. Superagentul nu ținea nimic nici în sertare. Oare nu folosea niciodată hârtii sau notițe?! Când auzi duşul oprindu-se, fata se aşeză la loc în fotoliu, acoperindu-şi picioarele cu grijă de data asta.

Frank se întoarse în cameră, cu un prosop în jurul şoldurilor. Ştia unde să fixeze limitele pentru a păstra un dram de necunoscut într-o relație.

Francesca nu putu să nu admire trupul bine construit şi, în acelaşi timp, zvelt al bărbatului. Se strădui să rămână serioasă şi alungă din minte imaginea imensului falus pe care îl zărise puțin mai devreme.

— Eu ți-aş propune -, continuă Frank discuția întreruptă -, să nu disperi. La un moment dat, s-ar putea să avem nevoie de ajutorul tău şi nu vom ezita să ți-l cerem. Însă trebuie să înțelegi, în acelaşi timp, că aici nu sunt lucruri care să semene cu cele din cărți. Fără supărare! Nu mai departe de ieri am văzut nişte chestii care nu te-ar mai lăsa să dormi o săptămână încheiată. Pentru a începe să te obişnuieşti cu senzațiile tari, îți recomand...

— ... Nu, te rog, nu începe iarăşi! protestă, cam fără convingere, Francesca.

— Să asişti la micul dejun al lui Mark, continuă

Frank, făcându-se că n-a observat întreruperea.

*

Peste puțin timp se întâlniră cu toții la masă. Mark şi "inepuizabilul" începuseră deja să mănânce în tăcere. Robert părea afectat de nereuşita din seara precedentă, iar celălalt se gândea la

planul de acțiune din ziua ce tocmai începuse. Cum, întâmplător, Frank şi Francesca apărură în acelaşi timp în salonul pentru servirea micului dejun, "inimaginabilul" păru să-şi piardă complet pofta de mâncare. Ba chiar se înecă, tuşind violent de câteva ori.

— Deci, dragii mei inferiori - li se adresă cu un ton mai curând arțăgos -, ce noutăți îmi puteți oferi? Presupun că ați şi gândit în noaptea asta; n-ați stat doar să vă uitați la programele speciale, ca să vă amintiți cum se procedează în anumite situații, nu-i aşa?

— Eu am stat puțin de vorbă cu tânărul de pe palier, care chiar există. Am aflat că era în relații foarte bune cu Tom.

— Zău?! se bucură Mark de noutate. E vorba despre ceva spectaculos?

— — În sprijinul elucidării enigmei, nu! Nimic care să ofere o altă ipoteză de lucru în afara celei folosite de noi până acum. Se pare că, într-adevăr, Tom s-a sinucis, probabil constatând dispariția cifrului. Cum anume s-a putut petrece asta şi cine anume să-l fi furat rămâne de descoperit.

— N-o să fie prea uşor, remarcă Mark cu tristețe. Deocamdată, ştim doar cine-l caută, da' nici asta nu-i prea sigur.

— Eu zic, dacă Excelența Voastră nu are nimic împotrivă - încercă Frank să-l scoată pe Robert dintre picioarele fetei -, să folosim planul pe care l-am gândit ieri.

— Adică... aminteşte-mi! făcu acesta, vrând să pară interesat şi de altceva, nu doar de pipăirea pe sub masă a genunchilor tinerei sale colaboratoare.

— Adică pe mine mă va recomanda recepționerul, Mark sau poate altcineva - se răzgândi Frank, gândindu-se că partenerul său, cu gabaritul lui, ar fi prea puțin credibil ca angajat al unui asemenea hotel - drept băiatul de pe palier, care ştie ceva despre misterioasa şi planturoasa blondă ce îi îndulcea viața lui Tom. Mai precis, ultimele zile. Şi voi şti cu atât mai multe cu cât eu însumi mă voi fi culcat cu ea, în urma bietului Tom, prea obosit să facă față de unul singur unor pofte erotice deloc de neglijat. Sper că Tom nu mă va urî pentru acest mic afront adus memoriei lui.

— Bine, dar ce obții cu asta? Crezi că îi vei păcăli să-ți dea amănunte ție, un biet supraveghetor? încercă Robert să se implice în anchetă.

Observase atenția cu care îl privea fata pe Frank, când acesta propunea planul de acțiune, şi se gândise că trebuie să încerce şi o abordare de alt gen. Acum se disprețuia că nu se gândise mai devreme la faptul că un cadet eminent putea fi cucerit mai uşor prin cu totul alte mijloace. Prin profesionalism şi isteține, spre exemplu.

— Aş putea să fiu eu blonda cu care se întâlnea Tom? încercă Francesca, timidă, să devină utilă planurilor celor trei experți.

Mark continua să nu fie deloc încântat de ideea de a primejdui viața tinerei, cu atât mai mult cu cât planul era unul de criză, fără mari posibilități de reuşită. Altfel spus, cam bâjbâiau în întuneric.

— Eu aş zice - reacționă Frank, spre evidenta admirație a fetei - să nu eliminăm total această posibilitate. Totuşi, se adresă el direct blondei, vei intra în joc ca o măsură extremă, dacă eu nu

reuşesc să aflu nimic între timp.

— Este şi ăsta un pas înainte! acceptă Francesca, foarte bucuroasă.

CAPITOLUL IX

Pe la ora 11.00, la recepţie se prezentară doi indivizi care păreau familiarizaţi cu luxul unui asemenea hotel. Unul era uscăţiv şi înalt, brunet, cu o mustaţă stufoasă şi extrem de elegant, celălalt ceva mai scund, mai curând tuciuriu. Primul părea un fel de magnat al petrolului, iar al doilea, un servitor credincios, care nu îndrăznea să facă nici o mişcare în plus faţă de ce i se cerea.

Recepţionerul, un tip extrem de distins - cu aerul că era mai curând patronul hotelului decât un simplu angajat -, îi întâmpină cu mare amabilitate.

— Bună ziua, Excelenţă! Suntem mândri să vă putem ajuta. Doriţi să închiriaţi o cameră, un apartament, un etaj sau cu ce altceva v-am putea fi de folos?

— De fapt, îl privi dispreţuitor arabul, necatadicsind să-i întoarcă salutul, am dori să închiriem doar o cameră la etajul unu. Mai sus nu-mi prieşte.

— Cu mare plăcere! Chiar acolo avem apartamentul regal, care vă stă la dispoziţie, încercă recepţionerul să rămână amabil.

— Pot să-l văd mai întâi?

— Bineînţeles! Vă va conduce băiatul de pe palier, spuse recepţionerul, făcând semn unui tânăr care aştepta cuminte într-un colţ.

Frank se repezi să la micul geamantan din mâna servitorului, care îl ţintui c-o privire ce îl făcu să înţeleagă inutilitatea gestului. Îi recunoscuse pe cei doi din casa plutitoare: Ahmed şi cuţitarul.

— Poftiţi, vă rog!

Înainte de a-l urma, Ahmed făcu un semn scurt şi pe uşa hotelului apăru al treilea tuciuriu, cel care stătuse de pază, cărând un cufăr enorm după el.

— Nu-i nevoie să îi ajuţi! îi spuse scurt Ahmed lui Frank. Se descurcă singuri, de-aia îi port după mine. Ei sunt cei care trebuie să mă servească înaintea ta sau a altcuiva.

Porni spre lift, călcând a stăpân pe covoarele groase şi moi ale hotelului, nu înainte de a-i arunca o hârtie de 100 de guldeni recepţionerului.

— Ce obrăznicătură! pufni Robert către Mark, aflat într-o cameră din spatele recepţiei. Crede că, dacă are câteva zeci de milioane de dolari, poate trata de sus un om care-şi câştigă pâinea cu sudoarea frunţii. Dar unde-i tânăra? se uită el nedumerit în jur. Speram să aprecieze performanţa mea actoricească. Şi câtă stăpânire de sine... Abia m- am abţinut să nu-i ard două peste faţa aia neagră ca de cioară în mizerie.

— Nu ştiu, Excelenţă, unde-i fata! N-a mai coborât după masă. V-aş sugera să ne concentrăm totuşi asupra cazului. Fiţi mai bine pe fază, s-ar putea întoarce! Deşi, stau şi mă gândesc, dacă vola doar să vadă camera, de ce dracu' i-a mai cărat şi pe amărâţii ăia doi după el, cu tot cu bagaje?

*

Frank se trezi cu un gust neplăcut în gură şi cu o durere imensă în ceafă. Era legat fedeleş de scaun, într-o încăpere mică şi probabil goală, după ecourile pe care le trezea fiecare mişcare de-a lui. Avea un bec de cinci sute băgat în ochi, aşa că nu reuşea să vadă nimic în jur. Abia dacă mai putea să-şi deschidă ochii din când în când.

— Ia spune, câine imperialist, unde ați ascuns cifrul? tună o voce de femeie aflată în fața lui.

Se strădui să-şi amintească unde o mai auzise.

— Încercați să-mi faceți o dismă! spuse el. S-ar putea să aveți o surpriză.

Îşi aminti imediat unde auzise vocea, când simți usturimea unui bici cu ghinturi peste față. Era nevropata din casa plutitoare.

Aha! îşi zise. M-au luat arabii! Da' de ce naiba? Şi despre ce câine imperialist o fi vorba? Te pomeneşti că tipii sunt din colonii?

Începea să-şi amintească ceva. Ieşiseră din lift şi o luase înainte. Deschisese uşa apartamentului regal, păşise înăuntru, parcă simțise o lovitură în ceafă, dar nu era sigur. Cam atât. Era în apartament? Nu prea semăna, după ecou. Şi de unde să fi apărut dementa, că nu intrase în hotel o dată cu cei trei?

Realiză ce se întâmplase, după ce primi a doua lovitură. Îl pocniseră şi-l băgaseră în cufăr. Apoi refuzaseră, probabil, camera - sau o plătiseră, nu conta prea mult. Din păcate, locația nu semăna nici cu locuința plutitoare. Părea a fi pe pământ solid. Deci, Mark nu avea cum să-l găsească. Situa-ția nu era deloc veselă. Doar îi văzuse cum acționează.

— A leşinat iar! o auzi pe tipă. Aruncați o găleată cu apă rece, să-l înviorăm pe copoi. Doar nu l-am invitat la noi ca să se odihnească. O să aibă timp suficient pentru asta, pe lumea cealaltă, după ce terminăm cu el.

Hopa! De unde până unde copoi? Cum îi aflaseră identitatea?

Simți un duş rece şi neplăcut, urmat imediat de o izbitură cu biciul pe pielea umedă, care îl făcu să geamă, cu tot efortul lui de a părea leşinat.

— Te-ai trezit, Frank Cooper? auzi o voce pe care o recunoscu ca fiind a lui Ahmed. Crezi că putem discuta ca doi gentlemeni sau trebuie să te biciuiesc ca pe un câine râios?

— Interesante opțiuni, Ahmed! îi răspunse Frank. Am mai multe variante.

Nu putea să vadă reacția lui Ahmed dar, după momentul lung de tăcere care urmă, înțelese că îl luase prin surprindere. Nici el nu era mai puțin mirat. Nu putea să înțeleagă, pur şi simplu, de unde îi aflaseră identitatea. Acum era clar că veniseră special pentru el. Să fi bănuit ceva Nevăstuică şi să fi apucat să le spună? Dar ce să miroasă scursoarea aia? Chiar şi aşa, de unde să-i ştie numele?

— Ceee?! Unde ai auzit...?! se oțărî dementa, realizând că Frank ştie numele şefului ei.

— Acelaşi lucru v-aş putea întreba şi eu despre numele pe care l-ați rostit mai devreme.

— Nu cred că eşti în măsură să pui întrebări, domnule Cooper! făcu o a treia voce, pe care era sigur că n-o mai auzise în viața lui. Tipul vorbea engleza la fel de bine ca şi Ahmed, dar nu părea arab, după accent. Mai curând rus; în orice caz, slav, după modul în care îşi folosea limba la rosti-rea

"I"-ului şi felul cum rostogolea consoanele.

— — În locul de unde vin, oricine e în măsură să pună ce întrebări vrea, se hotărî Frank să tragă de timp.

— Nu contează de unde vii, domnule Cooper, ci unde vei ajunge dacă nu colaborezi cu noi.

— Îmi poți spune Frank, poate ne împrietenim! încercă detectivul să glumească.

— Şi mai contează locul în care te afli acum. Vreau să-ți spun că te afli undeva unde n-ai voie să pui întrebări, pentru că nu mai eşti un om liber. Ca să nu mai vorbim că, în locul despre care vorbeai, poți să întrebi ce vrei, dar primeşti în permanență acelaşi răspuns. Aşa că slăbeşte-mă cu textele astea de benzi desenate! Ar fi bine să ne explici de unde ai auzit numele; deşi, la ora actuală, asta e mai puțin important.

— Ba eu cred că e foarte important! păru panicat Ahmed. Înseamnă că nu e singurul care îl ştie.

— Te rog, renunță! se auzi autoritară vocea slavului. Atâta lucru putem afla şi noi. Spune-mi mai bine ce ştii despre moartea lui Tom Beckam şi la cine credeți voi că se găseşte cifrul! i se adresă din nou ostaticului. Am făcut un pariu aici şi tare m-ar întrista să-l pierd.

— Şi pe mine m-ar întrista, răspunse Frank. Sper din tot sufletul că n-ai pariat pe faptul că aş şti ceva din tot ce m-ai întrebat. Nu de alta, dar ai pierde prinsoarea.

— Da, înțeleg...! spuse slavul cu amărăciune în glas. Se pare că aici ne găsim încă în faza negativistă. N-are rost să ne pierdem timpul, deocamdată. Ofra, încercă să-l ajuți să depăşească faza asta, dar ai grijă, te rog! Nu vreau să se întâmple ca data trecută! Avem nevoie de el viu!

— Suntem doi pe ideea asta! încercă Frank să-şi mențină simțul umorului. Nu-ți ascund faptul că şi eu țin destul de mult la viața mea.

*

Mark deveni suspicios, văzând că partenerul lui nu mai apărea. Se gândi că iar a uitat de ce urcase. I se întâmpla doar când simțea miros de femeie în preajmă. Constată că nici Francesca nu mai coborâse de ceva vreme. Crezu că a dezlegat enigma şi deveni furios.

— Excelență, eu mă duc să văd ce-i cu Frank! Poate dați de fată, între timp.

"Excelența" era ocupată să-şi aranjeze ținuta de recepționer.

— Desigur, poți conta pe mine! răspunse el, în timp ce schimba priviri provocatoare cu oglinda. Nu-i aşa că degaj un farmec inefabil în această uniformă? întrebă retoric, întorcându-se spre Mark. Cred că melanjul între prestanța mea naturală şi acest strai de om transpirând a muncă naşte ceva sexy. O adevărată doamnă ar fi plăcut surprinsă să descopere un gentleman desăvârşit într-o haină de recepționer, continuă el imperturbabil, fără să țină seama de faptul că Mark se îndepărtase. Mă gândesc la succesul pe care îl aveau aristocrații ruşi izgoniți de comunişti, atunci când prestau

munci umile pentru capitalişti. Am auzit că franţuzoaicele din înalta societate turbau de excitare. A, păru el să-şi amintească, cred că ar fi o bună idee să văd ce mai face zâna cea blondă!

Observă, în sfârşit, că vorbea singur, dar nu păru prea deranjat de acest lucru. I se mai întâmplase în nenumărate ocazii.

S-ar putea să reuşesc, de data asta! se gândi el, aruncând un ultim surâs spre oglindă. Fără îndoială, arăt trăznet.

Mark îl căutase pe Frank în toate camerele în care s-ar fi putut găsi. Deja era îngrijorat.

— Ce i s-ar fi putut întâmpla? se întrebă el cu voce tare. În cel mai bun caz, să fie lungit peste cineva sau sub cineva. Nici chiar el, însă, nu ar lipsi atât de mult. Chiar dacă nu sunt dispus mereu s-o recunosc, este, totuşi, un bun profesionist. Ştia că aşteptăm rezultatul convorbirii cu Ahmed. Iar ăla a ieşit de vreo jumătate de oră din hotel, cu toată suita. Dacă i s-ar fi oferit o ocazie, în cel mai rău caz s-ar fi mulţumit cu un "antreu", n-ar fi servit tot meniul. O mică linguşeală pe fugă, cât să-şi liniştească senzorialul. Ba nu, în cel mai rău caz, a avut o surpriză neplăcută cu Ahmed.

Se înfioră la gândul unei asemenea surprize. Era destul de puţin probabil, totuşi. Ar fi însemnat ca Frank să gafeze înfiorător, altminteri ce motiv ar fi avut Ahmed să fie agresiv cu "băiatul de pe palier"! Or, partenerul său nu era deloc un ageamiu, care să se desconspire la o banală acţiune sub acoperire. Asta era sigur.

Se îndreptă spre camera Francescăi. Mai bătuse o dată, dar nu-i răspunsese nimeni. Ascultase la uşă, deşi nu era deloc un obicei politicos, însă dinăuntru nu răzbăteau sunete care să ateste o prezenţă în cameră.

Poate nu m-a auzit! se gândi el.

Încercă uşa şi, spre surprinderea lui, aceasta se deschise. Înăuntru îl găsi pe Robert, care se întinsese în pat, lângă Francesca. Tânăra părea să fie adormită şi, cu siguranţă, uitase să se îmbrace înainte de a se culca. Cu toată îngrijorarea lui pentru soarta partenerului, Mark nu putu să nu se oprească şi să admire superbul trup întins peste cearşafurile negre, din mătase. Doar "Excelenţa Sa" strica întregul cadru.

Lungit lângă frumoasa adormită, Robert O'Neill se străduia să îi îndepărteze picioarele, pentru a putea să-i aplice un vaccin contra răcelii cu propria limbă. Era atât de concentrat asupra a ceea ce făcea, încât nu luase seama - sau nu catadicsise s-o facă - la intrarea lui Mark.

— Nu ştiu ce să cred despre grija Excelenţei Voastre pentru umilii săi subordonaţi, urlă detectivul cât îl ţinură rărunchii, ca şi cum s-ar fi străduit să comunice cu cel mai apropiat munte, nu cu un om. Observ că încercaţi să-i ţineţi colegei noastre temperatura constantă la ovare. Poate ar fi timpul s-o acoperim cu o pătură şi să ne preocupăm de celălalt subordonat, care a dispărut în ceaţă.

Strigătele lui Mark avură darul de o trezi brusc din somn pe aspiranta la o carieră specială. Când se văzu cu capul "imperturbabilului" între coapse, fata începu brusc să ţipe şi să-şi strângă instinctiv picioarele.

Văzându-se prins ca într-o menghină de frumoasele (dar foarte puternicele) ei membre inferioare, bărbatul reuşi să îngaime un strigăt.

— ‘e ‘oc ‘epaus! ‘e ‘oc ‘epaus! urla el, încercând să potolească avântul cadetei.

În cele din urmă, aceasta se milostivi şi eliberă capul... capului Diviziei Secrete Se refugie apoi, ruşinată, spre camera de baie, încercând în van să-şi acopere cu mâinile goliciunea. Nimeni nu mai părea interesat, însă, de acest aspect.

Robert ţâşni în picioare, străduindu-se să-şi recupereze demnitatea funcţiei. Îşi aranjă gulerul, cu un gest ce amintea de vechile monarhii, şi se uită în direcţia uşii, încercând să pară calm.

— M-am împiedicat la intrare şi am aterizat în această poziţie delicată tocmai când ai intrat tu fără să baţi la uşă.

— În această situaţie, ar trebui să fiţi mai atent. Nu ne-am putea descurca fără priceperea dumneavoastră pe acest teren străin, intră în joc Mark.

— Ceva probleme? întrebă şeful, brusc interesat de mersul anchetei.

— Nimic înspăimântător, îl linişti agentul, cu ironie în glas. A dispărut Frank şi aici era locul în care s-ar fi putut “împiedica” cel mai uşor. Cum nu el se află în compania Francescăi, ci cu totul altcineva, chestia asta a început să mă irite la culme.

— Hm! se prefăcu preocupat “irecuperabilul”, aşezându-se în fotoliu. Apoi îşi dusese un deget la tâmplă, vrând probabil să indice locul unde îl... durea preocuparea.

— Ar fi trebuit să mă asculţi şi să te interesezi de partenerul lui Tom Beckam.

— Ce partener? întrebă Mark, extrem de uluit.

— Păi, nu ţi-am spus? exclamă Robert, cu iritare în glas. M-au sunat de la “Casa Imaculată”, cum consider eu că ar trebui să se numească, de fapt, Casa Albă. Mi-au zis că trebuie să luăm legătura cu un anume Steve McNamara, “dublura” lui Tom de la CIA. Spuneau că ne-ar putea da nişte detalii interesante despre afacere.

— Şi de ce nu mi-aţi spus imediat? ridică tonul Mark, fără să vrea. Unde am mai auzit eu numele ăsta? se întrebă el.

— La mine, evident! Ţi-am spus despre convorbire, ieri seară, la cocktail.

— Ce cocktail, Excelenţă? Mama lui de cocktail astăzi şi mâine! Când am fost noi la cocktail? mai spuse Mark, extrem de furios, apoi ieşi trântind uşa.

Cred că i-au spălat creierul în Vietnam sau, poate, i l-a sustras blonda aseară. Auzi, cocktail...! pufni nervos Mark. Unde naiba am mai auzit eu numele ăstuia?

McNamara... McNamara... Steve... Steve McNamara... Steven McNamara... Ai, ai, ai! se plesni el cu palma peste frunte. Ce idiot! Mortul! Poliţistul mort la mine în birou! Care a dispărut pe urmă de la morgă!

Simţi că i se înnegurează mintea. Ar fi avut mare nevoie de Frank acum. Trebuia să-l găsească pentru a analiza situaţia creată. Era convins că împreună îi pot da de capăt.

Deci, individul ăla era corespondentul din CIA, începu el să disece situația, în timp ce se îndrepta - fără să-şi dea seama de ce - spre ieşirea din hotel.

"Umbra" de acasă! îşi continuă el raționamentul. Înseamnă că era cel mai în măsură să ştie situația exactă a lui Tom, până în ultima clipă. Agenții acoperiți nu lasă scrisori, ce-i drept, dar comunică în permanență cu "dublura" de la sediul central. Cum de nu m-am gândit? Totul s-ar putea simplifica, se lumină el, ajungând la această concluzie.

Se aşeză pe o bancă, doborât deodată de oboseală.

Se simplifică pe naiba, îşi aminti el. "Umbra" e moartă. L-am văzut pe tip cu ochii mei. Ce prost am putut fi! Ar fi trebuit să-l percheziționez mai bine. Măcar dispariția lui nu mai e aşa de suspectă. Ăştia sunt în stare de orice. Ar fi putut să-l incinereze ca să i se piardă urma şi nu vom mai da de cadavru poate niciodată.

CAPITOLUL X

Şaron intră cu mare teamă în catedrală. Nu credea în multe, în afară de bani, dar era un tip extrem de superstiţios. Catedralele îi produceau coşmaruri. Se trezea uneori noaptea, plin de sudoare şi totuşi tremurând. Visase că era lovit de un fulger la intrarea într-o biserică. Era un vis ce revenea sistematic în unele nopţi.

Ce coşmaruri hollywood-iene! făcu el pe curajosul. Ar fi putut, totuşi, să aleagă un alt loc, deşi nu cred că se mai găseşte vreun amplasament aşa de pustiu prin Amsterdam, mai ales la ora asta.

Se îndreptă spre confesional.

Bănuiesc că-şi bate joc de mine, se gândi intrând acolo. Mi-e destul de greu să cred că e un loc ales întâmplător. Dar se înşală dacă-şi închipuie că am să muşc momeala. Îmi e indiferent unde pot să-mi îndeplinesc misiunea, atât timp cât sunt bine plătit.

Cu toate acestea, se simţea teribil de neliniştit. Se auzi un zgomot de paşi care se apropiau. Uşa scârţâi şi simţi o prezenţă în celălalt compartiment.

— Iartă-mă, căci am păcătuit degeaba! rosti individul.

De unde naiba îşi aleg ăştia formulele de recunoaştere? se gândi el, furios. Din vreun oracol din Disneyland?

— Niciodată nu e degeaba, vei vedea! se auzi formula de răspuns.

— Ai putea să alegi un loc mai inteligent data viitoare, nu rezistă Şaron tentaţiei de a-i aduce de la început un reproş. Poate în trenuleţul din parcul copiilor, ce zici?!

— Zic că nu prea ai motive de sarcasm, se auzi vocea şoptită din celălalt compartiment. N-aţi reuşit să faceţi nimic până acum. Poate ar trebui să lucraţi cu mercenari, ca de obicei.

— Nici voi nu aveţi cu ce vă lăuda. Sau, poate, n-ai aflat că aţi pierdut cifrul ca nişte tâmpiţi? Ca să nu mai amintesc acum de documentele cu planul. Ştii că sunt în mâna ruşilor sau voi nu aflaţi decât după ce vă comunică Ofra?

— Din contră, eu sunt sigur că unul dintre ai voştri s-a bucurat de nişte verzişori şi le-a vândut ruşilor. Sau ai uitat cum a trebuit să recuperăm cifrul înainte de a-l vinde şi pe-ăla?

— Asta e o supoziţie idioată! Cum crezi că am putea noi să vindem un plan secret de lichidare a tuturor liderilor arabi? Mai curând, voi aveaţi interesul ăsta, ca să vă lase mai ieftin cu preţul pe baril.

— Ai noroc că eşti într-o biserică, se înfurie cel venit ultimul. În fine, ce-a fost a fost, încercă el să reia discuţia de pe o poziţie mai echilibrată. Care e situaţia de ultimă oră? .

— E neagră, ascultă-mă pe mine! Ne învârtim toţi după o blestemată de hârtie. Parcă s-ar fi topit. Dacă nu au furat-o ruşii ca să negocieze cu arabii un preţ mai bun, înseamnă că s-a autodistrus; a avut un acces de combustie spontană. Nu-i posibil să căutăm cu toţii un lucru care, în mod normal, ar trebui să fie la unul dintre noi. Doar dacă dragii voştri de aliaţi nu şi-or fi băgat coada în ciorba asta.

— Exclus! Nici preşedintele nostru n-are habar despre conținutul documentelor secrete. Nu văd cum să fure imbecilii ăştia comunitari o hârtie despre care nu ştiu absolut nimic! l-am lăsat să joace şotronul prin Balcani, după ce am tulburat noi bine apele. Până şi voi ar trebui să recunoaşteți că le-am dat de lucru pentru încă o sută de ani. Nu o să ne mai deranjeze prea curând în Orient. Momentul de punere în aplicare a planului era extraordinar, dacă... dar să nu ne enervăm iarăşi. Ai mei se învârt în gol. Au bătut cu pasul de o mie de ori toate traseele lui Tom din ultima lună - înainte de a i se fi încredințat misiunea. Absolut nimic suspect.

— O fi vreun semn! spuse Şaron, care simțea fiori reci pe şira spinării.

Nu-i plăcea toată atmosfera asta de mister gen science-fiction. Niciodată nu avusese un caz de la care să nu plece absolut nici un fir, cum era cel de față.

— Trebuie neapărat, neapărat! să punem mâna pe cifru şi, mai ales, pe cei care l-au sustras. S-ar putea să dețină o seamă de informații care, o dată dezvăluite, o să aducă multe belele, insistă vocea. Nu uita de acest aspect! Cifrul, la ora actuală, este de o importanță secundară. Cei care îl au trebuie prinşi sau anihilați. Dar ar fi mai bine să-i prindem înainte, ca să aflăm ce ştiu şi ce nu.

— Am nişte oameni în acțiune; sper să se lase cu succese pe ramură! încheie Şaron discuția.

Era mulțumit că scăpase de calvar. Apropiindu-se de ieşire, simțea că se îndreaptă spre linişte, nu spre aglomerația infernală de afară. Totuşi, nu reuşise să scape complet de acea stare tensionată, pe care o avusese încă de la intrarea în catedrală.

*

Mark se decise să afle mai multe despre Steven McNamara, aşa că sună la New York.

— Alo! Alo! luiuiu, tu eşti? întrebă el, când auzi mormăitul de la celălalt capăt al firului.

Îi spuneau luiuiu, din cauză că-şi petrecea douăzeci de ore pe zi în fața computerului, pe Internet.

— Da' cine-ntreabă? vru să ştie vocea somnoroasă a lui W.W.W.

— Eu sunt, măi. Şeful tău adorat ce, te faci că nu mă recunoşti?

— Şeful meu adorat nu m-ar suna la ora trei dimineața. Poate dorm şi eu...

— Bine, atunci nu sunt adorat. Sunt Mark.

— Rahat! Chiar dumneavoastră sunteți, şefu"? Ce arde? se învioră deodată vocea.

— Intră urgent pe "iuiuiul" tău şi caută în fişierele CIA. Ştiu că le accesezi când nu sunt eu atent. Găseşte-mi tot ce poți despre Steven McNamara. Te sun peste două ore, e bine?

— Cam din scurt, şefu', dar să văd ce pot face. Am să încerc mai întâi pe Sistemul Național de Date. Poate că omul nu este trecut la secret.

— Ba este, aşa că nu pierde vremea cu artificii. Treaba e superurgentă.

Cam ciudat! gândi Mark, după ce închise telefonul. Ce-o fi vrut să-mi transmită bietul om

înainte de a da colțul şi înainte de a fi eu însărcinat cu acest caz? De ce m-o fi căutat? Ar fi prea ciudat să fie doar o întâmplare. Tii! Dacă îşi mişca idiotul ăla fierăstrăul mai repede şi aflam de ce-a făcut atac de cord un tip atât de tânăr, poate că azi aveam mai multe răspunsuri.

Se hotărî să treacă pe la casa plutitoare, pentru o mică percheziție. Simțea că se strânge lațul.

O jumătate de oră mai târziu, ajungea pe malul canalului, la locuința plutitoare. Oprise taxiul cu o stradă mai sus, pentru a se putea apropia în linişte. Casa ar fi putut fi supravegheată. Trecu fluierând şi cu mâinile în buzunar pe lângă ea. Nu se auzea nimic şi nu părea să fie cineva pe-acolo. Se apropie cu un aer de turist curios şi se uită pe geam. Transperantele erau trase, aşa că nu putu să vadă nimic înăuntru. Încercă uşa. Închisă. Bătu şi aşteptă. Nimic. Mai bătu o dată. La fel. Uitându- se în stânga şi în dreapta, scoase un şperaclu din buzunar, meşteri câteva secunde la încuietoare şi reuşi să deschidă.

Locuința era foarte spațioasă şi extrem de simplu mobilată. Ai fi putut crede că e strictul necesar, la o primă privire. După ce aprinse lumina, pentru a nu fi nevoit să tragă transperantele, constată că puținătatea mobilei era compensată de calitatea ei. Întregul mobilier era din epoca Renaşterii. Mark nu se considera un specialist, aşa că nu-şi putea da seama de stil. De altfel, nici nu-l interesa.

Mobila, desigur, denota largheța de mână a proprietarului. Din holul de intrare se trecea în camera de zi şi în dormitor. Din living se făcea o uşă care dădea într-o mini-bucătărie, probabil pentru cazuri de extremă urgență sau o eventuală cină romantică, pregătită chiar de proprietar.

Se întoarse în camera de zi, ceea în care se petrecuseră oribilele scene de tortură. Începu să cotrobăie prin sertarele unui birouaş. Nu-l observase data trecută, când venise acolo împreună cu Mark, deoarece era lipit de peretele ce dădea spre apă, într-un unghi mort pentru detectivi.

În timp ce se chinuia să desfacă un compartiment secret (avea o manie pentru asemenea sertare), auzi o bubuitură. Ciuli urechile: zgomotul puternic se repetă. Se repezi să stingă lumina şi aşteptă. Nu, nu i se păruse. Se auzeau nişte lovituri destul de distincte de undeva dinspre podea, începu să se uite mai atent, căutând un chepeng. Reuşi să distingă, într-un colț, o uşoară denivelare a covorului. Îl ridică şi găsi sub el drumul spre pivniță sau, mai corect spus, spre cală.

Aceasta nu era decât o dublură a spațiului superior, puțin mai scundă şi necompartimentată. Avea, însă, şi câteva particularități. Pe lângă unele panoplii cu tot felul de arme de foc, existau nişte ustensile stranii pentru luxul de deasupra. Erau acolo aparate de sudură autogenă, un cazan cu ulei încins, un gater şi altele. Nevăstuică zăcea într-un colț legat fedeleş.

Văzându-se descoperit de cineva care nu părea din anturajul lui Ahmed, acesta începu să țipe de bucurie. Nu se auzea însă mare lucru, întrucât în gură avea un căluş şi, pe deasupra acestuia, era lipită o bandă adezivă lată.

— la uite şi la ăsta! se minună Mark, ironic. Ce faci mă aici, sub apă, te joci de-a scafandrul? Stai să văd dacă mai ştii să vorbeşti! spuse el, smulgân-du-i brusc banda de pe gură, o dată cu mustața care începuse să-i crească pe sub ea.

— Au! strigă huiduma. Ce faci, dom'le, eşti cu ei în gaşcă? Ai venit să mă torturezi sau să mă eliberezi?

— Da' de ce mă întrebi? îşi continuă Mark seria ironiilor.

— Păi, nu poţi să fii puţin mai atent atunci când faci un bine? Era să-mi scoţi şi măselele! Dezleagă-mă repede, până nu apare nebuna aia!

— Ce nebună? se prefăcu neştiutor Mark. Cine te-a legat aici?

— Las' c-o să-ţi povestesc pe îndelete după ce mă dezlegi! Am face mai bine s-o ştergem cât mai grabnic de-aici, că dacă pun mâna pe noi s-a zis.

— Am altă variantă: o să-mi povesteşti totul înainte, dacă vrei să scapi de aici. Sau poate-ţi închipui că eram în plimbare spre casă când am dat buzna aici ca să te pun în libertate.

— Am auzit cum scotoceai locuinţa. Stai liniştit, suntem colegi de breaslă, n-o să te denunţ tocmai eu. Chiar s-ar putea să ieşi mai câştigat dacă mă dezlegi pe mine, decât dacă vrei să iei ce găseşti mai ispititor pe aici.

— N-ai nimerit-o! Nu suntem colegi. Ba dimpotrivă, aş putea spune, aşa că lasă propunerile indecente şi varsă-mi ce ştii despre Ahmed!

— Vă cunoaşteţi, deci? se miră Nevăstuică.

— El n-a avut onoarea. O să te scutesc de începutul povestirii. Am asistat neinvitat la scena cu viermele tău neputincios şi amazoana înfierbântată. Ţi-aş propune să trecem mai departe. Ce detalii interesante ai mai aflat de când eşti pus la conservare aici? Presupun că n-o să faci pe martirul tocmai acum. Dacă m-ai auzit pe mine scotocind, înseamnă că ai prins şi ce glăsuiau cei pe sus. Corect?

— M-am prins, eşti copoi. Bine, dar dacă îţi spun promiţi că mă faci scăpat?

— Nu prea văd ce-aş putea face cu tine. Nu sunt poliţist de stradă, aşa că nu mă interesează trecutul tău de găinar. Bineînţeles că-ţi dau drumul.

— Asta e bine! îmi trebuie ceva timp să mă refac după "distracţia" de câteva zile cu Ofra. Nici nu mai ştiu de când sunt aici!

— Lasă partea sentimentală, că mă balonez când lăcrimez. Ce voiau arăbeţii?

— Se aude bine de-aici, dar nu-mi mergea ca lumea casca pentru traducere simultană, copoiule. Doar din discuţiile cu Serghei - un rus care a fost o dată aici - am reuşit să înţeleg câte ceva. A! Să nu uit! Am auzit vorbindu-se şi în engleză azi. A sunat cineva, Ahmed îi zicea "frumoaso". L-am auzit spunând ceva gen: "Când, azi? Deci nu e un angajat adevărat? Din FBI? Frank Cupe? O.K.!" plus ceva vorbe de complezenţă.

Lui Mark nu-i venea să creadă cele auzite. Deci, Ahmed fusese înştiinţat de adevărata identitate a "băiatului de pe palier". Frank nu avusese nici o şansă. Dar cine l-a turnat şi mai ales ce au făcut cu partenerul lui?

— Omule, se bucură Mark, habar n-ai ce veste mare mi-ai dat!

Să-l fi omorât... n-avea nici o logică. Frank nu era o primejdie, atâta timp cât nu intrau în

legătură cu el. Nu se deplasa Ahmed cu doi gealați doar pentru o lichidare. Şi aceea periculoasă, chiar în hotelul aflat sub nasul agenților. Mai căraseră şi baga...

Se izbi cu palma peste frunte, lămurindu-se.

Cufărul! îşi zise. L-au băgat în cufăr şi l-au scos din hotel. Extraordinar! Sub privirile noastre tâmpe.

— Dă-mi un supliment la cadoul ăsta. Ştii cumva unde i-aş putea găsi pe arabii ăştia?

— Spunea ceva despre un cazinou. Acolo se întâlnea cu rusul, de obicei. Îi auzeam fixându-şi întâlnirile la telefon.

— Spuneai că s-a întâlnit cu el şi aici. Cam ce-au vorbit?

— Păi, se tot văitau că nu reuşesc să găsească cifrul, pe care-l căutam şi noi la american. Spuneau ceva despre nişte documente secrete, nu ştiu exact. Ahmed - vedea-l-aş mort de mâna mea! - zicea că Serghei ar vrea şi cifrul pentru documentele pe care le are... nu ştiu exact despre ce era vorba. Mai mult n-am ce să-ți spun. Eliberează-mă, te rog, dacă tot ți-am fost de ajutor! Trebuie să-mi închid conturile cu ciudata aia. Mamă ce-o să-i fac dacă o s-o prind. Îi arăt eu durere, dacă tot îi place atât de mult.

— Un lucru n-am înțeles, spuse Mark, după ce se gândi câteva secunde bune. Cum se face că încă mai trăieşti? Din câte am reuşit să înțeleg, ei nu prea iau prizonieri.

— Şi eu mă întreb. Probabil, doreau să-i ajut să pună mâna pe Şaron, ceea ce nu mi-ar fi displăcut foarte mult. Precis că ăsta era scopul lor în privința mea.

— Dar de Şaron ăsta cum dau?

— Nici aici nu cred că te pot ajuta prea tare. Ne-am întâlnit doar în locuri publice, ne suna el. Cam asta e.

— E, păi dacă doar asta e, s-ar putea să mai faci o reprezentație cu amazoana! îl amenință Mark, nemulțumit că nu mai poate stoarce nimic de la matahală, mai ales că era convins că nu spusese chiar totul.

— Da' ce mai vrei şi tu, copoiule, de la mine? Nu ajunge că mă chinuie ăştia după ce le-am spus tot ce ştiam? Şi le-am zis mai puține decât ție. Ai promis că-mi dai drumul!

— Ce, bă, tu nu ştii de glumă? râse Mark, îndreptându-se spre ieşire.

Nevăstuică se făcuse şi mai livid la față. Privirile lui şirete nu mai exprimau decât o infinită groază. Uitase de toate rănile sale şi se străduia, cu disperare, să rupă sforile cu care era legat ca să ajungă la agent.

— Stai, omule! Unde pleci? Ce mama naibii, eşti polițist! Nu poți să mă laşi aici. N-ai voie să laşi oamenii să moară în halul ăsta oribil! Dacă nici voi nu mai respectați regulile, unde o să ajungă lumea asta? Direct în iad, nu altceva. Hei, întoarce-te! Ar mai fi ceva, îşi aminti Nevăstuică în ultima clipă.

Era ceea ce aşteptase şi Mark: o suplimentare a ofertei. Se opri din drum, dar fără să

catadicsească a întoarce capul.

— Cu ce plusezi? întrebă, rămânând cu spatele la el.

Trebuia să-i dea de înțeles că oprirea lui din drum nu era definitivă. Dacă hoțul nu venea cu un lucru "valabil", avea de gând să repete figura.

— Scapă-mă şi ți-l dau pe ovrei! Este ultima mea ofertă.

— Păi, ziceai că n-ai de unde să-l iei! făcu Mark pe neîncrezătorul. Şi-apoi, ultima ofertă era din partea mea.

— Aşa e, n-am de unde să-l iau, confirmă Nevăstuică.

Privirea sa îşi recăpătase sclipirea vicleană, semn că devenise sigur pe reuşita propunerii lui.

— Da' el are de unde să mă la. Dacă nu m-a căutat încă, o s-o facă. Are nevoie de informațiile pe care le-am obținut la hotel, nu? Poate ai şi tu nevoie de ele. Deci, facem târgul?

— Nu, mulțumesc! Informațiile alea le ai de la partenerul meu care, între timp, a fost răpit de Ahmed.

Nevăstuică făcu ochii mari. Înțelese că fusese tras pe sfoară, la modul cel mai copilăresc posibil.

— De la voi? Recepționerul era al vostru?

— Hai să sărim peste faza asta! îl grăbi Mark, care se întorsese între timp lângă huidumă.

Se juca cu un briceag pe lângă sforile cu care era imobilizat, dând de înțeles că aşteaptă continuarea propunerii pentru a tăia legăturile.

— Spune-mi ce vrei tu să faci şi după aia hotărăsc dacă-mi convine varianta ta! Te avertizez că, dacă nu cădem la înțelegere, aici te mănâncă viermii!

— E simplu şi eficient ceea ce-ți voi propune. Şaron mă va suna. Eu îi voi cere să ne întâlnim într-un loc pe care o să vi-l comunic, iar voi veți fi de față şi-l veți înhăța. E bine aşa?

— Mă, tu n-ai stofă pentru meseria asta. Ar trebui să revii la prăduirea turiştilor americani. Ți-ai face un bine. Uite cum o să procedăm: tu o să te întâlneşti cu el, dar îți vom monta un cablu şi un microfon. Îi dai detaliile alea, plus ce-o să-ți mai spunem noi. În acelaşi timp, însă, o să-l tragi de limbă şi o să afli ce mai vrem noi să ştim. Vei continua să lucrezi, chipurile, pentru el, dar...

— De fapt, o să lucrez pentru voi. O idee genială! Cum ți-a venit?

— Se cheamă agent dublu şi e veche de când lumea. Apropo... pe ce lume trăieşti tu, mă?

— Asta nu mai contează acum. Important e că voi scăpa şi am să câştig şi nişte bani, nu-i aşa?

— Dacă vei fi destoinic, n-ar fi exclus. Dar te previn că, dacă ne tragi clapa, nu te vom aresta. Noi lucrăm într-un departament secret care, la fel ca arabii, nu face prizonieri.

*

După ce îl livră pe Nevăstuică unor polițiști locali, spre păstrare, Mark se grăbi să-l sune pe luiuiu, pentru afla noutăți despre Steven.

— Da, şefu', răspunse acesta vesel, am reuşit să aflu nişte lucruri interesante. Deşi foarte tânăr, băiatul avea proptele tari. Aşa a ajuns să manevreze nişte chestii importante prin Orientul Mijlociu. Era mai mult decât "umbra" unuia, Tom Beckam, care s-a sinucis pare-se la Amsterdam. Îi era un fel de şef. Am vorbit cu nişte prieteni din CIA. Mi-au zis că moartea lui a venit la ţanc, întrucât era una dintre piesele bănuite de scurgeri de informații spre arabi sau spre ruşi. Nu ştie nimeni ce căuta acolo şi nici una dintre sursele mele nu aflase nimic despre ce se mai întâmplase atunci în birou.

— Aşa, mă! se lumină Mark. Tu eşti ăla care mă căutai de zor când mi-a făcut ăsta vizita aia de pomină?

— Chiar eu, şefu'. Am fost de față la toată distracția. Să-ți mai spun! Era bănuit că vânduse un document important către arabi, cum ți-am zis, dar tot el lucra cu Tom, care reuşise să-l cumpere înapoi. Se pare că intrase pe o filieră arabo-rusă, ce mai... avea zilele numărate. Cam asta am aflat. Sper să-ți folosească. Dacă mai ai nevoie de ceva, nu ezita să apelezi la mine, şefu'!

CAPITOLUL XI

— Spune, câine, eşti dispus să scuipi ceva sau te omor? urlă Ahmed, exasperat de mina batjocoritoare a lui Frank. Ce caută FBI în toată afacerea asta?

Agentul era legat de mâini, atârnat de o bară. Faţa i se tumefiase din cauza loviturilor primite, dar nu-şi pierduse cunoştinţa şi nici surâsul disprețuitor. Chinuit, dar disprețuitor.

— V-am mai spus! Ce vreţi voi să aflaţi, de fapt, nu ştiu nici eu. Iar anumite lucruri pe care nu pot să vi le dezvălui nu v-ar folosi la nimic. Eu zic să nu mai pierdeţi timpul şi să mă omorâţi. E soluţia cea mai bună pentru toţi. Nu vă sunt de nici un folos, vedeţi bine. Presupunând, prin absurd, că în cele din urmă o să cedez şi o să vă spun ce face FBI aici, veţi constata că informaţia nu are nici un fel de relevanţă în cazul vostru. Ba mai mult, veţi fi pierdut şi o grămadă de timp preţios. Aşa că acceptaţi faptul că FBI nu este convins de "sinuciderea" lui Tom! Asta-i tot.

— Şi tu ce ai prefera, să înghit porcăria asta sau să te omor? Ar mai fi o varinată. În cel mai rău caz, te pot folosi ca monedă de schimb. Am eu o bănuială că lucrezi la un tip special de birou al FBI şi că eşti o rotiţă importantă în angrenaj. Dacă nu ca valoare profesională - care nu cred să fie cine ştie ce -, măcar ca posesor de informaţii. Aşa că, de omorât, nu te omor. În schimb, o las pe Ofra să se distreze cu tine, până când te decizi să-mi comunici ce v-a zis preşedintele vostru despre această afacere, încheie Ahmed, convins că ultimele lui cuvinte au făcut o impresie puternică asupra lui Frank.

Într-adevăr, tânărul agent era uluit de informaţiile pe care le deţinea purtătorul de turban. Avea impresia că trăia un coşmar. Îi era imposibil să înţeleagă de unde avea asemenea informaţii strict secrete. Oare exista o scurgere la Casa Albă, printre atâţia agenţi ai CIA şi Mossad, care aveau grijă de tot ce ieşea de-a colo? Foarte puţin probabil.

Şi totuşi, întâlnirea cu preşedintele fusese strict secretă. Probabil, foarte puţini oameni din cabinet avuseseră cunoştinţă de ea. Nici "Excelenţa Sa" nu ştia mai nimic.

Mai bine îmi pierd cunoştinţa, îşi spuse el, cu ultimele puteri. E cea mai bună soluţie.

*

Trebuie să-l găsesc pe Frank în primul şi-n primul rând! gândi Mark, în timp ce îl căuta pe Robert, pentru a-i spune ce aflase şi a-i cere să-şi pună relaţiile în joc, ca să afle adresa cazinoului lui Ahmed. Pe imbecil îl trimit sub pază să aştepte telefonul lui Şaron şi să stabilească o întâlnire cu el, încercă el să-şi pună ordine în minte, în timp ce bătea la uşa lui Robert.

Îşi găsi găsi superiorul radios, uitându-se în oglindă şi aranjându-şi smochingul.

— O nouă deghizare, Excelenţă? vru Mark să înjghebe o conversaţie.

Era uimit de lipsa de interes a acestuia pentru ancheta pe care o desfăşurau. Pe de altă parte, se

putea declara mulțumit că nu trebuia să suporte amestecul permanent al "incalificabilului" în treburile lor.

— Ce deghizare, dragă? Asta e adevărata mea față. Impecabil! Clasă! Stil! În seara asta am o întâlnire importantă cu un bun amic de-al meu din Amsterdam. Uitasem de el, dar l-am revăzut într-un bar, aseară, în timp ce-i mai desluşeam divinei din subtilitățile meseriei. Să vezi ce coincidență! Este şeful unei agenții secrete a serviciului lor de informații. Extraordinar, nu? În plus, a fost încântat de colaboratorii mei. Mă rog, de colaboratoare. l-ar plăcea s-o aibă şi el o noapte, pişicherul. A insistat să ne vedem azi la un dineu la Palatul Regal. Exact ce simțeam că-mi lipseşte. Anchetele astea pot fi uneori atât de obositoare... Micuța părea frântă, fără prea mare chef de viață. Cred că o întâlnire cu nişte aristocrați ar mai înmuia-o... ăăă... ar mai înviora-o, vreau să spun.

— Sunt convins, dar aş avea şi eu nevoie de ceva de la amicul ăsta. Măcar o informație, acolo. Nu ştiu dacă vă mai aduceți aminte, dar Frank, mai tânărul meu partener, a dispărut.

— Da, dragă, da, aşa e. Mare pierdere, păru Robert întristat pentru moment. Ei, dar asta e viața! se învioră el brusc. Morții cu morții, viii cu viii! Oricum, nu prea avea el cine ştie ce talente.

— Am aflat unde se află şi am convingerea că este viu, zise Mark, supărat pe nesimțirea şefului său. A fost răpit sub nasul nostru de Ahmed şi se găseşte în mâinile lui. Tipul respectiv are un cazinou în Amsterdam. În mod sigur, el este în atenția olandezilor, aşa că prietenul Excelenței Voastre ar putea da un telefon pentru a afla poziționarea acestuia. Cât mai urgent, dacă se poate.

— Ai un talent de a-mi strica clipele plăcute..., suspină "unicul şi irepetabilul". Dar să zicem că o să-l deranjez pe amic cu o întrebare. Vino pe acolo pe la nouă. O să ies în parcare sau ce-or avea ei acolo şi o să-ți comunic. Ba nu. Nu-i o idee bună. Îți las la recepție un mesaj cu adresa. Da! Briliant! Vezi cum se rezolvă o treabă? Abia aştept să-i îm-părtăşesc această mostră de profesionalism şi tinerei noastre colaboratoare, care vrea să facă un pic de carieră în această dificilă meserie. Nu ți se pare totuşi cam ciudată? se întoarse el brusc spre Mark, privindu-l cu mare interes.

— Cum adică ciudată? nu înțelese acesta întrebarea.

— Nu ştiu! dădu Robert din mână a lehamite. Uneori mi se pare că e. lesbiană. Oare nu-i plac bărbații.

— Poate că nu sunteți dumneavostră genul ei, încercă bătrânul să-i spună cu delicatețe adevărul. Şi anume acela că Francesca, pur şi simplu, nu-l putea înghiți.

*

— Ei, ați aflat ceva? îl întrebă Şaron pe Nevăstuică la telefon.

— Bineînțeles! se lăudă acesta. Cum altfel! Trebuie să ne întâlnim. Vreau banii promişi!

— Lasă tu banii, asta e grija ta? Doar v-am demonstrat că sunt bun de plată. Şi darnic. Dar mai întâi trebuie să mă convingi că-i meriți. Până acum, n-ați făcut decât să frecați menta şi să-mi spuneți

că ați ajuns prea târziu peste tot pe unde ați umblat. Ne vedem peste o oră în port, e bine?

Nevăstuică se uită întrebător la Mark. Acesta ridică degetele în semn de victorie.

— În două ore ar fi perfect, transmise proaspătul agent dublu mai departe. Să nu uiți să aduci banii.

— Ce zici, maestre? îl întrebă pe Mark, după ce închise telefonul. M-am născut pentru meseria asta sau ce?!

— E suficient că te-ai născut, mă, aşa că nu-ți mai chinui căpşorul cu alte întrebări! Să te văd cum te descurci cu el de față. Ştiu că la telefon ai curaj şi la femei. Nu uita! Eşti în permanență supravegheat atât audio cât şi video. Dacă doar am senzația că ne dai de gol, te trezeşti cu un plumb în creier sau ce-oi avea tu în tărtăcuța aia. Lune- tiştii noştri sunt aşa de buni, că te pot nimeri şi după colț.

— Ce să zic, halal încredere! Ca să nu mai vorbesc despre calmul meu când o să discut cu imbecilul, ştiind că am nişte țevi fixate spre mine. Nu le prea aveți cu motivarea psihologică, voi, americanii! Eu sunt un mare suporter al lui Ajax. Păi să vezi acolo, la antrenamente sau înainte de meci, motivare psihică, taică! Pe când la voi... Da' asta e, n-am ce-i face! se resemnă Nevăstuică şi dădu din mână a lehamite.

— Hai, hai, lasă vorbăria! Ştii ce trebuie să-i spui, da?

Peste două ore, în port, Nevăstuică stătea rezemat de un gard de sârmă, aşteptând tacticos venirea lui Şaron. Nu avea nici un fel de emoții, pentru că nu intenționa să joace cine ştie ce feste polițiştilor. Se convinsese că americanii n-aveau nici un chef de joacă. Rezistase până acum, trecând - fără nici un fel de remuşcări - de partea celui mai puternic. Îşi dezvoltase chiar un instinct. Acela de a-l mirosi de la distanță pe cel puternic. Or, acum, nici nu mai era vorba despre instinct; treburile păreau cât se poate de clare. Plus că grasul îi promisese ferm că poate să păstreze banii, dacă îşi face treaba cum trebuie.

Uitându-se temător în jur, Şaron îşi făcu apariția la ora fixată. După ce se lămuri că nu era nici un pericol, începu să înainteze, târşindu-şi piciorul olog.

— Unde-i eminența cenuşie? întrebă acesta, intrigat de absența lui Jim. Nu-mi spune că a renunțat la afacere, din cauza incompatibilității morale cu misiunea primită.

— Se poate spune şi aşa, replică Nevăstuică. E mort de-a binelea.

— Cum? se trase înapoi Şaron, sincer îngrozit. Mort-mort? Dar ce s-a întâmplat? De fapt, nici tu nu arăți grozav, constată el mirat, de parcă abia atunci îl vedea cu adevărat.

— Am bănuit eu că treaba nu e aşa de simplă cum ne-ai prezentat-o tu. Cred că trebuie să mai pălăvrăgim puțin despre bani. O să am şi cheltuieli de înmormântare şi cum a murit pentru tine, eu zic că ar fi normal .

— Lasă-i dracului de bani! Ți-am spus că nu sunt o problemă. O să capeți cât vrei; acum spune-mi ce-ați pățit! Ați fost la hotel?

— Am fost. Am vorbit cu imbecilul de pe palier, care ne-a zis că Tom avea o amantă, Frida, cu care şi-o trăgea de zor. De altfel, şi el i-a tras-o într-o seară. Se îmbătaseră amândoi şi Tom adormise. Asta a ieşit goală la agăţat pe holul hotelului. Băiatul a săltat-o şi i-a aplicat morişca, folosind trei degete şi vânturătorul de...

— Lasă, bă, prostiile! se înfurie Şaron, când îşi dădu seama că idiotul era în stare să-i povestească tot coitul. Îţi baţi joc de mine? Spune-mi lucrurile importante, lasă naibii amănuntele astea stupide! Aţi dat de târfă sau nu?

— Era cât pe ce, tărăgănă dezvăluirile şmecherul, pentru a mări suspansul. De fapt, se pare că nu era chiar târfă, în ciuda aparenţelor, ci un fel de spioancă, o chestie de-asta. Lucrează pentru un arab, din câte-am înţeles, unu' care-şi zice Ahmed.

Şaron era fascinat de povestire. I se păru că a ajuns, la capătul căutărilor. Cercul începea, în sfârşit, să se închidă. Nu fusese chiar aşa de greu, în cele din urmă. Însă ceva nu-i era clar şi-i bâzâia ca un bondar la creier.

— Stai, mă! Da' tu de unde naiba ştii toate amănuntele astea? Doar nu de la băiat?

— He-he! râse Nevăstuică, distrat. Credeam că n-o să mai întrebi niciodată! Păi nu-ţi spusei că Jim, săracul, a murit? Evident, s-a mai petrecut ceva între timp. Când am ieşit de acolo, ne-au agăţat doi cu pistoalele în mână şi ne-au aruncat într-o maşină. Ne-au dus într-o casă de-aia pluti-toare, nu ştiu exact unde, că ne-au legat la ochi. Acolo, bineînţeles, ne-au luat la întrebări şi la bătaie. Sau invers. Ba nu, numai pe mine m-au luat, că amicului i-au tăiat gâtul fără să stea la multe discuţii.

— Nu-mi spune că Jim a rezistat eroic şi că de-aia l-au omorât! Asta ar fi o surpriză! îl întrerupse ironic Şaron, scobindu-se cu nonşalanţă în nasul enorm cu care îi era ornată faţa.

— N-a apucat nici să spună nici să reziste, continuă Nevăstuică. La prima mea reacţie secretoasă, i-au luat gâtul demonstrativ ca să mă impresioneze. Şi au reuşit. Îţi dai seama că nu mi-a mai ars de rezistenţe idioate.

— Adică, i-ai spus toată tărăşenia? se panică Şaron de parcă nu era suficient de stresat şi aşa.

— Normal! pufni indignat matahala. Doar n-ai fi vrut să-mi las oasele pe-acolo!? Linişteşte-te, la ora asta ştie mai puţin decât o să ştii tu peste zece minute, când o să termin de povestit! De altfel, m-am decis să deschid gura de-abia atunci când mi-au spus ei ceea ce ştiau deja. În afară de nu-mele tău - pe care l-am modificat, de altfel - nu le-am oferit nici o noutate.

— Şi dacă eşti urmărit acum? îl luă tare şchiopul.

— Dacă mi-ar fi dat ei drumul, probabil că aş fi fost, nu te contrazic. Însă ei habar n-au că am decis să părăsesc ascunzătoarea, după ce l-am păcălit pe paznic. Acum, probabil, păzeşte peştii de pe fundul canalului, he-he!

— Deci, cam ce date crezi tu că deţin în momentul de faţă?

— Aici vine partea mai spectaculoasă. Arabul principal, Ahmed, era împreună cu un rus pe nume Serghei. Din ceea ce am aflat eu cât pălăvrăgeau - trebuie să-ţi spun că pe mine m-au ţinut în

cală, de unde auzeam ce vorbesc - rusul are nişte documente despre ceva de rău pentru de-alde voi. Şi o mai au aliată şi pe bomba aia de Frida, care probabil a aflat câte ceva de la Tom despre cifru. Deci este un buboi mare, pe care trebuie să-l depistezi ca să-l poţi sparge. Mai mult, s-ar putea să ai nevoie de mine ca să-i identifici pe toţi, aşa că să nu-ţi faci idei! Scoate banii promişi şi apoi ne-gociem restul.

— Ce bani, ce bani? Crezi că eu am bani aşa, tot timpul? Mai aşteaptă puţin, să ne mai gândim, să vedem ce putem face. Mai negociem, poate mai laşi şi tu. Numai la bani vă gândiţi cu toţii. Tu crezi că banii se fac atât de uşor?

— Dacă nu v-aş şti, aş fi al dracului de furios pe chestia asta. Şi tot dacă nu v-aş şti, probabil v-aş fi spus ca prostul toate informaţiile pe care le-am aflat. Ţineţi minte, se pregăti Nevăstuică să plece, locul unde îşi are rusul ascunse documentele şi alte câteva mici surprize, le poţi afla doar când vii cu banul Şi pentru că ai fost băiat rău, o să aduci dublu, altfel îl găsesc pe Ahmed şi îi facilitez o întâlnire cu tine, când te-oi aştepta tu mai puţin.

— Stai, dragul meu! se înmuie Şaron dintr-o dată. Ce, nu ştii de glumă? Uite aici o parte din bani, că doar nu credeai că nu ţi-am adus nimic! Spune unde sunt documentele? îşi îndulci limba Şaron, întinzându-i un plic cu dolari.

Nevăstuică luă plicul, îl deschise cu mult calm şi începu să numere tacticos banii dinăuntru.

— Cam puţin pentru o aşa informaţie. Nu acoperă nici cheltuielile de înmormântare ale bietului Jim! făcu el o mină dezamăgită. Uite ce-ţi propun: află unde se ascunde Ahmed şi dă-mi un telefon! Vreau să-l jupoi de viu, cu mâna mea. Partea asta nu te pun să mi-o plăteşti, aruncă Nevăstuică momeala. Îmi dai restul de bani şi posibilitatea să-l răzbun pe Jim, apoi suntem chit. După aia, dacă nu-l facem pe arab să ciripească, îţi vând eu pontul cu locul în care poţi găsi documentele. Da' o să te cam coste. Ce zici, e un târg bun pentru tine sau nu?

— Hai să-ţi spun un banc, să pricepi şi tu ce-nseamnă un târg bun! făcu Şaron. Cică Iţic şi Ştrul se plimbau pe o stradă, umăr la umăr. Deodată, Iţic vede un rahat pe jos şi-l provoacă pe Ştrul: "Mei, Ştrul, mei! Uite, dacă mănânci rahatul ăla, îţi dau zece mii de dolari!". Ştrul nu stă prea mult pe gânduri, se repede şi mănâncă tot, încântat de ideea de a câştiga o groază de bani cu un efort atât de mic. Corect, Iţic îi dădu banii. Continuară plimbarea şi dădură peste un alt rahat mai mare. E rândul lui Ştrul să-şi provoace prietenul: "Mei, Iţic! îţi dau şi eu zece mii de dolari, dacă mănânci rahatul ăla! Ai curaj?". La fel de neîngândurat ca Ştrul, Iţic se repede şi mănâncă rahatul, bucuros că-şi poate recupera astfel banii. Mai merg ei ce mai merg şi, deodată, Iţic începe să râdă. Şi râde... şi râde... "Ce ţi-i, mei, Iţic?", îl întreabă Ştrul, nedumerit. "Păi, nu-ţi dai seama? Am mâncat fiecare ditamai rahatul şi avem exact aceeaşi bani ca înainte! Suntem proşti sau nu?" "Stai, mei, liniştit, îl consolează Ştrul, măcar avem cifră de afaceri! "

— Aşa că, reluă Şaron, nu mă învăţa tu pe mine ce înseamnă un târg bun! "Câştigi, păgubeşti, negustor te numeşti!" Mai gândeşte-te la documentele alea! S-ar putea să mă rogi să-mi vorbeşti despre ele, ca să te iau sub protecţia noastră, când te-or afla extremiştii ăia de arabi!

— Las' că mă descurc eu cu ei, nu-ți face griji din pricina mea! Pregăteşte tu banii şi sună-mă când te hotărăşti! O.K., partenere? îl bătu Nevăstuică pe umăr, degajat. Te sfătuiesc să iei legătura cu finanțatorii tăi. Sunt sigur că vor judeca altfel situația! mai spuse el şi se depărta cu un aer plictisit. Şi sună-mă imediat ce ai vreo veste! strigă, când ajunsese deja suficient de departe.

Şaron vru să se mai târguiască puțin, dar renunță în ultimul moment. Deşi îl indispunea inversarea de raporturi între el şi fostul servitor, îşi dădu repede seama că ar putea folosi aerele de "partener" ale acestuia.

În fond şi la urma urmei - gândi el - nu contează câți bani îi dau înainte de a-l lichida! Căci asta va păți, fără îndoială. Ar trebui să iau legătura cu Sammi, să-i dau ultimele amănunte şi să ne apucăm să-l găsim pe imbecilul ăla de Ahmed. Ne stă ca un ghimpe în coastă.

*

— Cum a fost? Beton, nu? vru să ştie Nevăstuică, mândru de prestația lui.

Adevărul era că se simțise ca în fața unei camere de luat vederi. Nu era obişnuit să facă lucruri la lumina zilei, darămite să fie în centrul atenției. Totuşi, contrar aşteptărilor, nu avusese trac. Din contră, se simțise chiar bine, un pic excitat de împrejurare.

Mai ştii, gândi el, poate o să încerc ceva în sfera audiovizualului! Dacă bag o parte din ce-o să câştig de la ovrei în nişte retuşuri plastice, ceva cursuri de dicție... doar pentru palmares, nu ceva serios... trec de partea albă a foii de hârtie.

— Da, ce să zic, ne-ai impresionat până la lacrimi! îl luă Mark peste picior. Începuseră băieții să plângă în căşti, grație prestației tale de un talent incontestabil. Mergi cu ei, deocamdată, şi spune-le când ai descoperit fiorul actoriei. Eu o să-i iau urma lui "rabi" ăsta.

Nu îi era greu să-l urmărească pe olog. Acesta se mişca destul de greu, abia târându-şi piciorul beteag. Deşi era mult mai tânăr decât Mark, Şaron părea să nu mai aibă mult de trăit. Norocul lui a fost că, după ce dădu colțul la ultima hală de pe chei, lângă el trase iute o maşină. Era un SAAB ultimul răgnet, cu scaune dintr-acelea care iau forma spatelui şi se pot încălzi când afară e prea frig.

Deşi nu se afla pentru prima dată în Europa, Mark nu reuşea să se obişnuiască cu formatul ceva mai mic al maşinilor de aici. Urmase chiar un curs special pentru a le deosebi pe unele de altele. În munca lui, era vital să poată face acest lucru, fără să stea prea mult pe gânduri. Îi trebuia, totuşi, ceva timp ca să deosebească o maşină de lux de una obişnuită. Uneori, tipul de maşină folosit îi spunea mult despre agentul care o utiliza.

Făcu un semn şi lângă el opri un taxi.

— Ține-te după SAAB-ul roşu din față, dar de departe, ca să nu te observe! Vei avea un ciubuc gras de la mine.

Parcurseră aşa câteva străzi, apoi automobilul din față opri în dreptul unui telefon public.

E prudent tipul! gândi Mark. Nu foloseşte porcăriile astea mobile.

După ce conversă două minute, Şaron urcă din nou în maşină, porni motorul şi demară ceva mai repede de data asta, într-o direcţie necunoscută.

Ce ciudat trebuie să părem unor primitivi care ne-ar urmări mişcările! îşi spuse Mark, în timp ce taxiul rula silenţios pe urmele maşinii din faţă. Te sui într-o cutie umblătoare, apoi cobori, intri în altă cutie, care de astă dată nu se mai deplasează, şi începi să bolboroseşti cuvinte, ca o incantaţie, într-un obiect agăţat de o altă cutie mai mică. Civilizaţia cutiei! Şi noi când îi observăm pe ei, în nu ştiu care junglă, ne minunăm ca proştii de gesturile lor, înţelegând la fel de puţin ca şi ei. De fapt, îi numim primitivi, eventual prelogici, numai pentru că habar n-avem despre rosturile gesturilor lor. Şi le mai spunem cu dezinvoltură sălbatici! Până la urmă, cine-o fi sălbaticul în toată povestea asta? Noi... arabii... israelienii sau restul lumii?

Ajunsese la un punct interesant al cugetării sale pur americăneşti, când maşina pe care o urmărea se opri în faţa unui magazin alimentar.

I s-o fi făcut foame, urâtului! gândi agentul, străduindu-se să fie cât mai atent la toate detaliile.

Îl văzu pe Şaron intrând, schimbând câteva vorbe cu vânzătorul, apoi trecând într-o cameră, în spatele tejghelei. Cei doi aveau un aer complice.

— Aşteaptă-mă aici şi fii pe fază! îi spuse şoferului. Să nu pleci după maşină! adăugă el.

Mai avusese surprize din astea, cu şoferi de taxi pe care nu-i mai putea scoate din priză când îi punea să urmărească oarece. O dată rămăsese pe jos pentru că, renunţând la o urmărire, coborâse să-şi la un tub de maioneză. Idiotul de şofer nu-l mai aşteptase şi pornise în viteză după maşina pe care îl pusese s-o urmărească.

Intră în magazin şi începu să se învârtă pe lângă rafturi, încercând să stea cât mai aproape de tejghea şi sperând să vadă ce se întâmplă înăuntru, în cazul în care s-ar fi deschis uşa. Deveni brusc interesat, când văzu pe un raft un tub de maioneză cu hrean de o mărime neobişnuită. Îi lăsa gură apă, aşa că se apropie ca să vadă mai bine eticheta. Când ajunse în dreptul raftului, auzi uşa deschizându-se în spatele lui. Întoarse încet capul, dar se trase imediat îndărătul raftului, încercând să-şi ţină respiraţia. Îşi înăbuşi cu greu un strigăt de uimire. Nu-i venea să-şi creadă ochilor: din spatele uşii pe care dispăruse Şaron, apăru Steven McNamara, pe care îl văzuse cu proprii lui ochi cât se poate de mort, în biroul din New York.

CAPITOLUL XII

Serioja se înfuriase foarte tare în acea dimineaţă. Cum deschisese ziarul, îl izbise o ştire pe care spera s-o vadă de-abia peste câteva luni: "Cadavru desfigurat pe un vas de agrement" Ce ghinion! îşi spuse rusul cu năduf. Culmea era că fusese descoperit de un compa-triot, în urma unei partide de sex.

Poftim! Şi să nu crezi în semne! L-am omorât după o partidă de sex cu o rusoaică şi a fost descoperit după o partidă de sex a unui rus..., continuă el să constate, înciudat. Mai rămâne să-i descopere identitatea după organele genitale şi cercul ar fi complet. Ce porcărie!

Îşi luase gândul de la prima şi, până acum, singura lui acţiune "comandată", de când era în SUA. Timpul trecuse la fel de molcom ca şi până atunci, iar liniştea lui nu fusese cu nimic tulburată. Chiar se gândise, după ce se trezise din beţie, că se acordă o prea mare importanţă unei vieţi omeneşti, mai ales dacă se sfârşeşte brutal.

Copacul din faţa casei înflorise a doua oară. Soarele îşi filtra lumina printre frunzele lui, cu aceeaşi dulceaţă "mieratică". Nici un dezechilibru în viaţa lumii. Destinul îşi continua drumul fără a fi influenţat de vreun factor.

Şi acum, când aproape se convinsese că, din punctul de vedere al unei persoane străine de caz - oricare ar fi fost aceea -, crima lui n-avea nici o importanţă, apăruse ştirea în presă. Toate căpătau acum un alt sens. Parcă Dumnezeu îl trăgea de mânecă pentru a-i aminti că nimic nu rămâne fără urmări pentru oameni. Totul se plăteşte. Frunzele filtrează aceleaşi raze, deoarece nici copacul nici soarele nu se abat de la cursul lor firesc. În toate există un echilibru.

Un rând de la sfârşitul ştirii îi întrerupse meditaţia:

"Se aşteaptă rezultatele testului A.D.N., întrucât celelalte semnalmente nu mai sunt operante, din cauza maltratării la care a fost supus individul".

Se uită repede la ceas pentru a vedea în ce zi se aflau.

Prea puţin timp! gândi el. Ar trebui s-o avertizez pe Katia despre pericol. Ar fi timpul să se dea la fund, măcar pentru o vreme! Sau mai bine să fie "ajutată" să dispară definitiv.

Primul impuls fu să se repeadă la telefon. Apoi îşi aminti că nu avea nici o posibilitate de a o contacta. Nici pe ea nici pe altcineva din serviciu.

Există avantaje şi dezavantaje în meseria asta! îşi zise el, lăsându-se moale în şezlongul de sub copac, încercând să se destindă. N-o să pot spune nimănui care sunt legăturile mele, ce-i drept, dar nici nu-i voi putea ajuta în nici un fel. Există un echilibru în toate! conchise el pentru a doua oară.

Apucă sticla de votcă şi trase repede o duşcă zdravănă. Pe urmă privi senin în sus. Ştia că, dacă identitatea mortului va fi descoperită înainte de încheierea misiunii Katiei, va fi omorât.

Există un echilibru în toate...

*

Frank pierduse deja noțiunea timpului. Nu avea nici cea mai mică idee despre orele sau zilele care trecuseră de când era legat fedeleş într-un colț al încăperii. Mâncase ceva, dar nu putuse să-şi dea seama ce. Oricum, nu fusese ceva foarte rău. Mai curând ciudat, dar nu rău la gust. Încercă să vadă dacă legăturile erau la fel de strânse. Dacă nu spera foarte mult într-o eliberare, putea încerca, totuşi, să se facă mai comod. Nu reuşi decât să-şi dea seama că avea brațele amorțite ceva mai rău decât picioarele.

Auzi mişcare în camera de dincolo. Odaia în care era nu avea ferestre şi nici vreun bec, dar pe sub uşă pătrundea o fantă luminoasă din încăperea alăturată. Astfel, zări nişte umbre, semn că dincolo se aflau cel puțin două persoane.

Dacă nu mă pot dezlega, se gândi el, poate reuşesc să mă apropii de uşă!

Se lăsă să cadă pe-o parte. Poziția fetală în care se afla aşa, legat, nu-i permitea mari cascadorii.

Reuşi totuşi, mai târându-se, mai rostogolindu-se, să ajungă lângă uşă şi îşi lipi urechea de lemnul acesteia.

— Hai, rus mare şi urât! o auzi pe Ofra alintân-du-se. Lasă-mă să te golesc puțin de tensiunea asta care te macină.

— Ți-ar trebui mai mult decât o gură pentru asta! răspunse rusul. Nu sunt plin de nervi din cauza sexului, ci din cauza misiunii ăsteia blestemate. Parcă mă învârt şi cad în gol din ce în ce mai vertiginos. Undeva s-a produs o ruptură. Fraierul ăsta de american nu pare să ştie mai multe ca noi şi chiar sunt curios ce naiba ar putea descoperi el dacă i-aş da drumul?!

— Hei, Serghei! se oțărî tipa. Mi-ai promis că mi-l împrumuți înainte de a-i lua capul sau de a-l elibera! Măcar atâta bucurie să am, în plictiseala din aceste ultime luni... olandeze!

Apoi nu se mai auzi nimic un timp, însă Frank reuşi să sesizeze, mai mult să ghicească, nişte foşnete de veşminte, semn că Serghei se înduplecase până la urmă de ea. Se auziră apoi nişte zgomote de sticle desfundate, însă Frank credea că era vorba despre altceva.

— Ia-ia! îl auzi la un moment dat pe rus. Acum n-are rost să te opreşti! Mamă, parcă ai fi aspirator, nu altceva! Strânge bine buzele şi să nu te pună dracu' să nu mă muşti ca data trecută, că nu ştiu ce-ți fac! Boje moi! Imi amintesc de seara când te-am îngenuncheat prima oară. Nu-ți întrerupe activitatea, dă-i înainte! Abia coborâsem de pe submarin... ce ascunzătoare inteligentă! Ai, ai, ai!

Ce preşedinte deştept ne-am mai tras! Poate o să-l faci şi tu o dată... nu acum, că-i ciufut! Las' să dea boala şi-n ăsta şi apoi s-o mai înmuia.

Frank oscila între sentimentul de bucurie că aflase ceva - ce se putea dovedi hotărâtor - şi sentimentul jenant că poziția în care se găsea se dovedea total incomodă pentru excitația ce-l cuprinsese. Şi nu era una oarecare. Cei doi îşi ofereau servicii erotice dintre cele mai sofisticate, folosindu-şi în special buzele, dinții, limbile şi cavitățile bucale.

— Aşa, comunist împuţit, se auzi vocea Ofrei, linge bine, nu face treaba de mântuială, că nu te afli în cadrul vreunei economii planificate! Crezi că aici poţi să te comporţi că pe batiscaful ăla din Marea Nordului, când lingeai dosul unui marinar stătut la maximum? Eu nu mă mulţumesc cu leşinături, mă potaie! Muşcă, nu face pe timidul că-ţi ard una în vintre de nu te vezi! Eu ştiu ca nimeni alta că durerea şi plăcerea se confundă pe lumea asta mizerabilă! Aaaaşa...

Deodată, un zgomot puternic se produse în camera obsedaţilor. Se făcu auzită o bubuitură ca o explozie, urmată imediat de strigăte lătrate într-o limbă necunoscută pentru Frank. Urmară imediat două împuşcături scurte, apoi un altfel de zgomot înfundat de corp prăvălit la pământ.

— Gata cu orgasmele! porunci o voce extrem de familiară. Leagă-i bine şi du-te să vezi dacă beduinul nu şi-a luat zborul!

Uşa se deschise şi în pragul ei apăru Mark, cu silueta lui inconfundabilă.

— Ce faci, tinerețe? îl întrebă acesta cu veselie. Trăgeai cu urechea la perverşi? Da' destinde-te! Ce stai aşa încordat? glumi el, în timp ce începuse să-i taie legăturile lui Frank.

— Ţi-a luat cam mult timp să afli unde mă joc de-a v-aţi ascunselea! Data viitoare mă pun eu şi te mai ascunzi tu, că mie mi-a trecut os prin os de când te aştept! replică "tinerețea", chinuindu-se să-şi dezmorţească membrele ostenite. Apropo, zi-mi şi mie cum m-ai dibuit, până la urmă, ca să vii să mă salvezi?

Mark se uita cu milă la figura lungită de suferinţă a partenerului său. Era din cale-afară de murdar, slab şi mai ales extrem de palid, semn că fusese ţinut tot timpul în întuneric. Era cât se poate de clar, partenerul său n-o dusese prea bine în ultima vreme.

— Nu cred că, cel puţin pentru o perioadă, o să mai faci ravagii printre dame, amice. Arăţi mai rău ca o mumie egipteană, crede-mă pe cuvânt. Vrei să ştii ce s-a întâmplat? E o poveste destul de lungă şi plină de învăţăminte. Aşteaptă să vedem ce facem cu blondul şi cu târfa aia maniacă, apoi o să-ţi povestesc! Răbdarea ta o să facă toţi banii, te asigur.

*

Cu câteva zile înainte, primise un telefon de la New York, care îl surprinsese mai mult decât revenirea lui McNamara printre cei vii.

Era Iuiu şi părea extrem de impacientat:

— Şefu', să-ţi zic una tare! Eşti singur?

— Da! răspunse Mark, mirat de telefon primit. Ce-i? Ai mai aflat ceva despre McNamara? Chiar voiam să te sun.

— Rece,_ şefu'! Rece rău! Hai să te duc eu de mânuţă în zona fierbinte! Iau dimineaţă ziarul, la 'şto... ştii că eu am ştirile pe Internet şi totuşi mi-a venit aşa, dintr-o dată, să mă murdăresc pe mâini cu cerneală tipografică. Doar cât să mă dau intelectual la roşcata de la III. Mă foiesc pentru a deveni

vizibil şi îmi arunc ochi pe prima pagină, cât să fiu băgat în seamă. Şi citesc: "Cadavrul mutilat şi-a dezvăluit identitatea!". Zic, în mintea mea: iată o mostră de titlu absolut cretin! Şi dau să trec mai departe, când îmi cade ochiul stâng pe numele cadavrului, Zipp. Zic: "Aoleu, o fi rudă cu vampa-cadet"! Şi purced să lecturez grozăvia.

— Au găsit unii, după ce şi-au tras-o la greu pe un vaporaş de ăla cu dinţi mari, un cadavru a cărui faţă lipsea. Poliţia constată o evidentă încercare de a ascunde identitatea martorului, cum era şi normal. Amprentele dispărute prin ardere, dinţii complet sfărâmaţi. În fine, tot ce se putea face în afară de incinerare. Bănuind că poate fi vorba despre un tip important, îi efectuează o analiză ADN, pentru a-i identifica semnătura genetică. Aşa află -ţin-te bine! - că respectivul era student, cadet la Academia de Poliţie, şi se numea Francesco Zipp. Ei, ce concluzii tragi de aici, pali?

Mark încremenise cu telefonul în mână. În mintea lui se derulau cu repeziciune secvenţele anchetei de până atunci. Nu vru, totuşi, să pară foarte impresionat. Nici veştile lui nu erau mai puţin spectaculoase, ce-i drept.

— Bravo luiu-le! O să le dăm în cap, de data asta! A, să nu uit! Ghici pe cine-am întâlnit aici, din întâmplare? N-am timp să te las să ghiceşti, măi, că n-am decât un prăpădit de rest de viaţă! Pe răposatul Steven McNamara. Îi prieşte viaţa de apoi, te asigur. Nimic nu-i ce pare a fi... Mai ţii minte filmul ăla stupid...? Twin Peaks, parcă se numea. Ce mai porcărie!

Deci, tânăra era un "cal troian"! De fapt, o iapă. Şi ce mai iapă! Înţelese atunci cum de reuşise Ahmed să-l surprindă pe Frank. Încă de când venise la hotel, arabul ştia planul lor, cu deghizarea tânărului său partener în băiatul de palier. Ea era "frumoasa" cu care îl auzise Nevăstuică pe Ahmed vorbind la telefon. Venise special pentru a-l răpi, trambalându-se cu bagajele prin hotel. Important era acum să dea de şeful lui, să-l avertizeze şi s-o la la întrebări pe tânără. Aşa ar fi putut afla unde era ascuns Frank. Şi restul! Dar restul putea să mai aştepte.

Sună la numărul pe care îl obţinuse de la Robert - cel al subordonaţilor prietenului său de la Serviciul de informaţii olandez - şi ceru ca o echipă să-l aştepte, ascunsă, lângă Palatul Regal. Se urcă repede într-unui dintre taxi-urile staţionate în faţa hotelului şi lansă o comandă grăbită, iar şoferul demară în trombă în direcţia indicată.

În alte circumstanţe, Mark - un mare iubitor al stilului arhitectural european - ar fi fost mai atent la împrejurimi. În minte îi încolţise, însă, un plan care nu-i permitea să admire peisajul, oricât de mult şi-ar fi dorit-o. Ajuns în curtea palatului, îl răsplăti cu mare generozitate pe taximetrist. Acesta rămase cu gura căscată tot numărând la bancnote; nu înţelegea de ce primise o sumă atât de mare pentru o cursă aşa de scurtă. Însă lui Mark puţin îi păsa de dilemele şoferului.

— Aşteaptă aici! îi spuse, înainte de a se depărta. S-ar putea să am nevoie de tine din nou. Vei fi plătit la fel de bine, mai adăugă fără rost, taximetristul fiind dispus să staţioneze şi 24 de ore în acel loc, pentru un bacşiş atât de gras.

După ce urcă scările monumentale fu întâmpinat de un valet îmbrăcat în livrea. Acesta îl

privi ca pe un gândac rătăcit în cocul reginei sau ca pe o molie descoperită în veşmintele ei de gală, unde n-avea ce căuta. Pur şi simplu nu înţelegea şi nici nu voia să înţeleagă noile modalităţi de democratizare a Casei Regale. Fusese crescut în interiorul curţii şi îndopat cu tot felul de chestii privitoare la marea tradiţie a Casei Regale olandeze. Normal ar fi fost ca un asemenea specimen să fie legat de patru cai şi sfâşiat în tot atâtea bucăţi. Asta pentru îndrăzneala de a ajunge aşa de aproape de uşa palatului, într-o asemenea vestimentaţie. Ucis fără milă, asta ar merita! Unde s-a putut ajunge...

Continuă să privească cu o scârbă nedisimulată şi greu de descris la cămaşa pătată a acelui grăsan transpirat, care ajunsese acum la picioarele lui. Cum urca scara, i-ar fi dat cu mare plăcere un brânci, dar vremurile se schimbaseră atât de dramatic! Aşa ceva nu mai era permis. Se putea alege cu un proces de toată frumuseţea şi poate chiar cu concedierea. Nu merita riscul, era nevoit să se abţină.

— Probabil, domnul de la poartă nu era prezent şi nu a putut să vă explice că v-aţi rătăcit, domnule! Aici este Palatul Regal, iar nu o casă oarecare!

— Bine-bine! dădu din mână Mark, plictisit. Şi, probabil, tu eşti regele, şamberlanul sau ceva pe-aproape, nu?

— Vai, domnule, străbunicul meu auzea, probabil, ironii asemănătoare, dar nici el nu se hlizea, deoarece le auzise povestite de străbunicul lui, iar acesta, la rândul lui... dar să lăsăm. Dacă nu îmi furnizaţi o scuză inteligentă pentru pătrunderea dumneavoastră atât de aproape de această uşă, voi fi nevoit să vă las la dispoziţia câinilor regali. Vă asigur, domnule, că mai mult decât probabil vă vor face ferfeniţă.

— Şeful meu, Robert O'Neill, din FBI, este invitat de şeful Serviciilor voastre de informaţii la această serată. S-a întâmplat, însă, un lucru despre care trebuie să-l informez imediat. Uite legitimaţia mea, în cazul în care v-au învăţat să citiţi, după ce aţi terminaţi de şters clanţele de la uşi! Te rog - până ce nu se lasă, probabil, cu scandal - să-mi dai drumul înăuntru!

Portarul, dacă i se putea spune aşa, făcu faţa unuia care era pe cale să sufere un atac de cord, când auzi propunerea lui Mark. E drept că legitimaţia îi mai ştersese puţin rictusul disprețuitor de pe faţă, dar aşa ceva nu-şi putea imagina. Nu, în nici un caz... peste cadavrul lui. Strămoşii lui, portarii cruciaţilor, s-ar fi răsucit în groapă, l-ar fi dezmoştenit, l-ar fi blestemat să nu mai poată deschide în viaţa lui o uşă, nici măcar de toaletă publică. Nu, nu, nu! în ruptul capului nu-i va da drumul înăuntru acelui nemernic.

La naiba cu americanii ăştia! îşi spuse. Îşi închipuie că pot răsturna ierarhiile cu o legitimaţie frumos colorată. Şi ierarhiile ca ierarhiile, treacă-meargă, dar să intre îmbrăcat într-o cămaşă - şi ce cămaşă! - prin cadrul porţii păzite de mine...?

Bietul om simţea că leşină, că se sufocă.

— Cu tot respectul, domnule poliţist, dar nu puteţi intra într-o asemenea ţinută... nepotrivită! Dacă doriţi, îl voi anunţa pe maestrul de ceremonii, iar acesta, la rândul lui, pe şeful dumneavoastră. E tot ce pot face în această... - şi arătă cu disperare spre hainele lui Mark - situaţie.

Mark înțelese, din figura parțial fermă, parțial panicată, a mândrului străjer, că ar fi pierdut prea mult timp să-l convingă, aşa că trebui să se declare de acord cu această variantă. Totodată se stăpâni cu greu să nu-i ardă un pumn în bot.

Vru să îl roage s-o cheme şi pe Francesca, însă alese o soluție mai subtilă ca s-o atragă.

— Să-i spui omului ăluia, chelnerul vostru, să aibă grijă când îl anunță! Şeful trebuie să se găsească împreună cu o domnişoară foarte frumoasă. Să-l anunțe - astfel încât să fie auzit şi de ea - că au intervenit evenimente de maximă importanță şi urgență, în cazul pe care cu măiestrie îl conduce spre rezolvare. Ce zici, se poate aşa ceva?

Îi făcu el cu ochiul şi încercă să-i strecoare o bancnotă de douăzeci de dolari în mănuşa albă.

Nici dacă i-ar fi strecurat un şarpe în pat, nu s-ar fi scuturat înfiretatul atât de îngrozit. Îl privi pe nedoritul musafir cu scârbă, apoi zise:

— Vă asigur că dorința dumneavoastră va fi dusă la îndeplinire, fără a fi nevoit să apelați la asemenea grosolănii! După această replică îl privi de undeva de foarte sus pe "impertinentul american".

Dispăru pentru scurt timp înăuntru, de unde reveni cu o mină şi mai infatuată. Acum îl ignora complet pe Mark, care rămăsese pe ultima treaptă, nerăbdător de a-şi pune planul în aplicare. Nu foarte repede, dar suficient de furios, peste vreo două minute apăru şi "inimitabilul", însoțit - conform aşteptărilor lui Mark - de frumoasa impostoare.

— Sunt sigur că nu-ți vei putea justifica obrăznicia de a mă întrerupe dintr-o discuție cu Lordul William de Canterbury, începu abrupt Robert. Eu am misiuni mai înalte de îndeplinit în această deplasare decât jalnicele voastre cercetări de rutină. Este vorba despre macrostabilizarea geopolitică a planetei, dacă îmi înțelegi vocabularul.

— Bineînțeles, Excelență! îi cântă în strună Mark. De aceea am şi îndrăznit să vă deranjez, nicidecum pentru a vă supăra amintindu-vă că ne aflăm într-o anchetă, la cererea Preşedintelui Statelor Unite ale Americii. Tot pentru macrogeopolitica lu' matale venii şi io. Ați reuşit să aflați unde îşi are Ahmed sălaşul?

— Pentru asta m-ai deranjat? se supără şi mai tare " Excelența ". Îți dai seama că nu pot să mă năpustesc în plin dineu la prietenul meu şi să-l chestionez cu privire la probleme minore. Cel puțin deocamdată. Am să aflu, stai liniştit! O să-ți las mesajul la recepție, cum am vorbit.

Apăsase pe ultimele cuvinte, încercând să-i amintească subalternului său că motivul pentru care îi comunicase despre transmiterea mesajului la hotel era tocmai evitarea prezenței lui slinoase la recepție.

— Păi, de aia am şi venit, să vă spun că am aflat unde se ascunde Ahmed, să nu vă mai deranjați prietenul. Cred că am aflat şi unde este cifrul; cineva pe care-l crezusem mort s-a dovedit a fi viu. Trebuie să ne deplasăm să-l scoatem pe Frank din mâinile arabului şi să punem mâna apoi pe cifru.

— Bine, dragă... mâine, la prima oră, să-mi aminteşti să mergem să rezolvăm şi problema asta! Acum, te rog să mă scuzi! Am alte lucruri mai importante de făcut.

— Cum spuneţi, Excelenţă! Cum vă e voia. Dumneavoastră stabiliţi ordinea priorităţilor, desigur.

— Eu cred, dacă îmi permiteţi - se băgă Francesca în vorbă - că prima urgenţă ar fi recuperarea cifrului, apoi a partenerului Frank. Şi mai cred, Excelenţă - adăugă, întorcându-se mieroasă spre Robert - că trebuie să ne grăbim. De mult doream să am ocazia... să văd talentele Excelenţei Voastre în plină acţiune!

"Imprevizibilul" se umflă brusc în pene, uitând pentru moment de toate capetele încoronate.

— Desigur... hm-hm... desigur... datoria pe primul plan. Pe urmă plăcerile şi celelalte. Să mergem, dară! Nu putem întârzia, bineînţeles. Trebuie să dau frâu talentelor mele, altfel văd că nu vă descurcaţi! Aşa mi-a fost mie dat să nu am subordonaţi pe măsura mea, care să mă poată seconda cum se cuvine.

— Pe mine vă rog să mă iertaţi - se scuză fata -, trebuie să-mi recuperez haina!

Intră în grabă, moment aşteptat cu nerăbdare de Mark. Imediat îl trase deoparte pe Robert şi începu să turuie, pentru a avea timp să-l pună la curent cu situaţia reală, până la întoarcerea blondei. Nu voia ca ea să audă toate detaliile afacerii, mai cu seamă cele ce o priveau în mod di-rect.

— Excelenţă, treaba e groasă. Francesca nu este Francesca, ci o impostoare sadea. Cadetul pe care vi l-a trimis prietenul dumneavoastră de la Academie era bărbat, se numea Francesco Zipp şi a fost găsit mort şi desfigurat la New York. Mort de-a binelea, nu e nici o glumă.

— Ce tot vorbeşti tu acolo? Da' cum... da' ce... unde... pentru cine...? începu să se bâlbâie "indivizibilul". Aşa ceva nu se poate! E o infamie! Această zână... acest boboc... tocmai când eram atât de aproape. Eşti concediat! începu să strige. Definitiv. Ba nu... eu sunt concediat. Dumneata - se întoarse el spre valet - eşti o ruşine pentru naţiunea americană şi mondială! Ce... Iar restul invitaţilor...

— Calmaţi-vă, Excelenţă! îl apucă Mark de mânecă, încercând să-l tempereze. Nu avem timp. Trebuie să aflăm unde este ţinut Frank ostatic. Jigodia asta ne poate duce acolo. Nu am timp să vă explic, mergeţi pe mâna mea, nu comentaţi nimic şi o să fie bine. Vă promit.

Francesca îi văzu pe cei doi şi îşi dădu seama că pierduse nişte discuţii importante, dar nu avea ce face, era prea târziu. Nu-i venea să creadă că a fost recuperat cifrul. Era extrem de bucuroasă şi se străduia cu greu să nu facă să transpară acest lucru.

— Am sosit! se arătă ea gata de acţiune. Mergem după cifru, nu?

— Nu, o dezamăgi Mark. Avem nevoie de Frank. El este pe primul plan. Cifrul poate să mai aştepte. Mergem împreună la hotel, unde mă aşteptă un echipaj, cu care o să atacăm cazinoul lui Ahmed. Tu vei rămâne la hotel. Poate se lasă cu pumni, pumnale sau împuşcături şi n-aş vrea să fii în primejdie.

— Bine, dar... nici vorbă. E o bătaie de joc!

Mark îl înghionti pe Robert pentru a-i capta atenția şi susținerea.

— Asta e, comoara mea! confirmă şeful pe cel mai dulce ton cu putință.

Atât de dulce încât valetul simți nevoia să se ducă să se spele pe mâini, de frică să nu năclăiască uşa pe care continua să o sprijine cu mâna, de parcă i-ar fi fost frică să nu i-o fure cineva.

Robert continuă fără sens:

— Un bărbat trebuie să facă ceea ce... un bărbat trebuie să facă. Azi nu ne putem pierde timpul cu lecții pentru cădeți neinițiați. Te rog să înțelegi asta! Voi veni însă în camera ta, ceva mai târziu, şi îți voi povesti de-a fir a păr tot ce s-a întâmplat. Vei fi extrem de satisfăcut, bobocul meu! Mă vei aştepta cum m-ai aşteptat şi astăzi, la fel de neconvențional, cu puful de păpădie la vedere, bine?

— Phh! pufni blondina furioasă, bătând din picior de ciudă. Asta nu va rămâne aşa! Mă voi plânge superiorilor voştri. Am să ajung până la Casa Albă dacă e nevoie. Şi la presă. Nu se poate aşa ceva..., continuă ea să se văicărească, îndreptân-du-se neagră de supărare spre limuzina care îi aştepta la scară.

Urcă în automobil şi plecă, prea țâfnoasă ca să mai poată împărți aceeaşi maşină cu misoginii ei companioni!

— Unde pleacă asta cu limuzi...? se precipită "Excelența", supărată nevoie-mare.

— Lăsați-o! Asta era ceea ce doream! îl linişti Mark. Nu cred că se duce la hotel, ci va merge să-l avertizeze pe Ahmed despre venirea noastră şi pretinsa rezolvare a problemei cifrului. Noi o s-o urmărim îndeaproape şi-l vom găsi pe cel căutat.

— Vrei să spui că, de fapt, n-ai aflat unde se află cifrul? rămase perplex "Excelența".

— Nici vorbă! Am folosit această minciună ca s-o întărât pe Francesca. Inteligentă stratagemă, nu-i aşa?

CAPITOLUL XIII

După cum bănuise, automobilul de lux nu se îndreptă spre hotel, ci într-o cu totul altă direcție. Cam la jumătatea drumului opri, lăsând-o pe blondă să coboare. Fata aşteptă ca maşina să se depărteze şi chemă un taxi, cu un fluierat scurt printre degete. Mark şi Robert îi urmăreau, plini de curiozitate, fiecare mişcare. În urma taxiului lor rula o altă maşină, un Volvo negru, cu geamuri fumurii şi cam suspect, după gusturile lui Mark. În el se găsea echipa de ajutor a colegilor olandezi.

Francesca îi ceru taximetristului să facă drumul invers, în direcția din care veniseră. Parcurseră câteva străduțe, mai rulară pe două artere importante, apoi automobilul frână în fața unui cazinou.

— Aici trebuie să fie! Nu ştiu dacă e cea mai bună mişcare, dar nu ne mai putem permite să aşteptăm! spuse Mark şi coborî, îndreptându-se spre maşina olandezilor.

Schimbă câteva cuvinte, prin geamul lăsat al Volvo-ului, cu cei aflați în interior, apoi se întoarse.

— I-am trimis pe ei să vadă dacă Francesca se va întâlni cu Ahmed. După aceea intrăm şi noi! Dacă doriți, bineînțeles, să participați la acțiune.

— Da' cum? Crezi că am ruginit chiar într-atât? Ai uitat că am fost împreună în Vietnam? sări Robert ca ars. Abia aştept să îndoi nişte fizionomii de arabi. Deşi - se mai domoli el - ținuta asta nu se prea potriveşte pentru cazinou. La naiba cu eticheta! Puțină acțiune n-are la ce să-mi strice. Nici măcar la ten. Chiar dacă e spioană, Francesca va fi impresionată de mine şi de talentele mele, orişicât.

După câteva minute, unul dintre agenții olandezi ieşi, făcându-le un semn scurt.

— Bun, zise Mark. Dacă v-ați decis... să acționăm!

Pătrunseră discret în cazinou. Gorila de la intrare stătea cuminte într-un colț, alături de unul dintre agenții locali. Părea speriat şi se dezumflase ca un balon la vederea unei legitimații de serviciu care impunea respect. În plus, agentul era de două ori cât el, deşi bodyguardul se crezuse un fel de Hercule, până înainte cu câteva minute.

Se apropiară de agent.

— Care e situația? întrebă Mark.

— E O.K.! răspunse matahala, rânjind fără rost. Tipa a intrat într-un separeu cu arabul şi stau la taclale. Frumosul ăsta mi-a spus că mai există un apartament sus. Putem intra prin spate, să nu-i deranjăm pe cei doi.

Urcară încet, împreună cu gorila, la apartamentul secret. Ajunşi în dreptul unei uşi masive de stejar, Mark îşi lipi urechea de ea. Nu se auzea nimic dinăuntru. Apucă uşor clanța, apăsă încet şi împinse. Fireşte, era închisă. Se uită, întrebător, spre gorilă. Aceasta dădu din umeri, semn că nu avea cheia şi nici nu-i trecea prin cap vreo modalitate de a o deschide.

Mark scoase şperaclul şi începu să meşterească la broască, dar după scurt timp se opri şi îşi lipi din nou urechea de uşă. Era clar! Dinăuntru se auzea ceva. Păreau a fi nişte gemete şi chiar un fel

de conversație răstită. Le făcu semn celorlalți să facă liniște şi să fie atenți, apoi scoase pistolul din buzunar, în timp ce cu cealaltă împinse uşor uşa, pe care reuşise să o descuie.

Prin deschizătură putu observa încăperea. Pe peretele opus, pe un suport special, trona un imens acvariu. Într-o fracțiune de secundă, se petrecură mai multe lucruri deodată. Mark observă, reflectată în sticla acvariului, o adevărată scenă erotică: un bărbat, pe jumătate dezbrăcat, era aşezat pe un scaun, cu fața spre acvariu, deci în stânga uşii. Cu spatele la acvariu şi cu fața îndreptată spre peretele pe care se găsea uşa o recunoscu, după îmbrăcămintea sumară din piele, pe maniaca sado-masochistă care îl chinuise pe Nevăstuică. De fapt, era mult spus că individa avea fața îndreptată spre perete; mai curând privea fix spre podea. Era îngenuncheată în fața bărbatului şi îi aplica acestuia, după părerea de nespecialist a lui Mark, metoda "pompa mare de evacuare".

În acea fracțiune de secundă realiză faptul că, din poziția în care se găsea bărbatul - un blond bine făcut -, acesta putea să-l zărească în orice moment în reflexia acvariului ca într-o oglindă. Norocul era că, din motive lesne de înțeles, individul avea ochii îndreptați spre tavan şi nu bănuia nimic.

Îşi dădu seama că acest lucru nu putea dura prea mult, aşa că îi făcu rapid un semn agentului olandez şi deschise uşa la perete, cu o mişcare bruscă. Acesta se năpusti de îndată în cameră şi strigă câteva cuvinte într-o limbă care îi păru cu desăvârşire străină lui Mark, deşi erau câteva zile de când o tot auzea în jurul lui. Surprinşi, cei doi încremeniră în poziția în care se găseau: el, cu ochii în tavan, iar ea, în podea. În toiul acțiunii, intruşii uitaseră însă de gorila care îi însoțea. Individul, o dată cu pătrunderea în cameră a celui care îl supraveghea, încercă s-o şteargă hoțeşte pe scări în jos. Dovedind o prezență de spirit lăudabilă, Robert scoase un revolver (spre surprinderea totală a lui Mark) şi trase două gloanțe în direcția fugitivului.

Lovit în picior, acesta se prăbuşi, continuând coborârea scărilor de-a berbeleacul.

— Gata cu orgasmele, porumbeilor! Leagă-i bine şi du-te să vezi dacă beduinul nu şi-a luat zborul! îi ordonă Mark olandezului.

După ce "Excelența Sa" pătrunse în cameră, studiind cu interes poziția super erotică a celor doi, olandezul reuşi să-i lege pe protagonişti cu cătuşe de scaun. Apoi o luă în grabă spre parter.

Mark observă restul încăperii şi văzu, pe latura din dreapta, o bibliotecă ticsită cu fel de fel de cărți. I se păru atât de nefirească această piesă de mobilier, încât se apropie imediat de ea, pentru a o studia mai de aproape. Se gândi că în spatele ei era posibil să se ascundă cu uşurință o uşă secretă, însă constată cu surprindere că era o bibliotecă cât se poate de adevărată, nu una de butaforie, începu să se uite cu atenție în jur, când observă că blondul privea îngrijorat la manevrele pe care le făcea lângă bibliotecă. Acesta nu-l scăpa din ochi, tresărind la fiecare mişcare a agentului.

"Excelența Sa", în schimb, nu dorea să piardă prea mult din prețiosul său timp şi începuse să schimbe câteva cuvinte cu tânăra, care părea extrem de furioasă că fusese întreruptă în mijlocul acțiunii erotice.

Mark se gândi că ar putea exista, totuşi, un mecanism secret de acționare a unei uşi, judecând

după mimica blondului care începuse să-l obsedeze. În cele din urmă, prizonierul îşi dădu seama de gafa făcută şi afişă o mină impasibilă, uşor dispreţuitoare, deşi îi era destul de dificil, aşa cum stătea pe scaun, cu şlițul desfăcut şi cu amicul lui cel mai bun leşinat pe-o parte. Poziția lui era mai mult grotească decât ilară.

Americanul începu să tragă afară cărțile din bibliotecă una câte una şi - noroc sau nu - o dată cu a treia carte scoasă se auzi un scârțâit uşor. Instantaneu, în peretele opus se căscă o uşă. -

Mark se apropie în fugă, dar îşi recăpătă calmul imediat ce ajunse în pragul deschizăturii. De undeva de jos, legat fedeleş, îl privea cu surprindere abia mascată partenerul lui, Frank.

— Ce faci, tinerețe? Te distrezi, nu-i aşa? îl luă Mark peste picior, după care se apucă să-i dezlege legăturile.

*

După ce se dezmorți puțin, Frank ceru să fie pus la curent în legătură cu cele întâmplate. În timp ce Mark îi făcea un scurt rezumat, iar tânărul agent căsca nişte ochi ca faza lungă a unui camion american, în cameră intrară doi dintre colegii lor din Amsterdam: matahala şi încă unul, ceva mai subțire.

— N-am mai găsit pe nimeni jos, spuse huiduma, destul de deranjată de acest fapt. Probabil că au fost alertați de împuşcături şi au spălat putina. Colegul nostru care a rămas în maşină spunea că i-a văzut ieşind în grabă şi plecând înspre Noordzee Kanaal. Nu i-a urmărit.

— Aha! spuse Frank, gândindu-se la locuința plutitoare. Ar fi bine să ne grăbim, dacă vrem să nu ne scape. Pe ăştia îi putem toca mai târziu. Deocamdată stau bine aici şi pot fierbe o vreme în suc propriu. Excelență! - strigă agentul - cu tot respectul şi recunoştința, n-o mai frecați atâta între picioare pe târfa aia, că-i periculoasă rău. Am văzut cu ochii mei de ce e în stare, credeți-mă!

Robert O'Neill se ridică în picioare, îşi netezi cutele de la pantaloni şi scoase discret o batistă stacojie pentru a se şterge pe degete. Remarca subalternului său îl deranjase vizibil, însă nu avea altceva ce face decât s-o lase în pace pe şerpoaică.

— Tocmai încercam să-i smulg nişte informații..., se justifică el. Dar, desigur, asta poate să mai aştepte. Să purcedem, dară!

— Nu mai este nevoie să ne însoțiți, Excelență! De aici ne descurcăm noi doi. Ar fi mai bine dacă i-ați însoți pe cei doi - şi pe colegii noştri - într-un loc unde să puteți continua interogatoriul, dacă nu sunteți prea obosit pentru o asemenea chestie complicată. Oricum, prestația a fost impecabilă... şi suficientă.

— Aveai vreo îndoială? He-he, frumoasă domniță, se întoarse el politicos spre Ofra, să mă fi văzut în Vietnam... Eram ca un taur înfierbântat când puneam mâna pe câte o vietnameză drăguță.

Se îndreptau în cea mai mare viteză spre casa plutitoare, în acelaşi taxi în care îşi petrecuse

Mark aproape toată seara. Şoferul nici nu mai voia să le la banii pe care îi merita cu prisosinţă. Omul era de-a dreptul pasionat de întreaga acţiune, descinsă parcă din filmele pe care le urmărea cu mare atenţie în fiecare joi, ziua lui liberă. Aventura era una din marile pasiuni ale vieţii sale.

— Şi zici că frumoasa Francesca nu-i chiar ucenică, aşa cum am crezut? întrebă Frank, pentru a relua discuţia din punctul în care o întrerupseseră.

Voia să afle cât mai multe amănunte şi să se asigure că partenerul său nu uitase să-i menţioneze vreun amănunt important al operaţiunii.

— Îţi dai seama ce surprins am fost şi eu! Abia aflasem de faptul că McNamara trăieşte, deşi l-am văzut mort, că am dibuit şi dandanaua asta. Noroc că l-au găsit pe adevăratul cadet, altfel ar mai fi durat ceva timp până să ne dăm seama de substituire. Deja îl pusesem la lucru pe Nevăstuică; îţi dai seama ce departe eram de rezultatul final...

— Cred că am aflat unde sunt ascunse documentele! în timp ce era supt... de sângele din zona pubiană, Serghei a simţit nevoia să facă niscaiva confesiuni târfei, necerute de altfel. Spunea ceva despre un submarin folosit ca ascunzătoare. N-am auzit să fi dat vreun nume, dar a menţionat o localizare - Marea Nordului -, aşa că îmi închi-pui că e un submarin de-ăla nuclear, de spionaj sau de ce naiba o fi! Ia-o mai încet... aşa! i se adresă el şoferului, când observă că se apropiaseră. Trage pe dreapta şi aşteaptă-ne!

Spre surprinderea lor, în faţa casei se găseau nu unul, ci două automobile.

— Ceee?! se miră Mark. A luat fiecare câte o maşină sau au musafiri? Ce zici, te simţi în stare de încă o filare via baltă?

— Mă simt încă amorţit, dar pe distanţa asta... am să mă descurc. Văd că nu stă nimeni de şase, aşa că am putea să ne strecurăm pe uscat, fără prea multe acrobaţii.

Zis şi făcut. Se apropiară tiptil şi trecură la vechiul loc de observaţie, pe "pridvorul" plutitor.

Când se uitară pe geam, avură o altă surpriză de proporţii. Ahmed era răstignit de panoplia cu arme albe şi "mortul" new-yorkez îşi exersa talentele de aruncător de cuţite. Lângă el, aşezat pe un scaun, Şaron părea destul de relaxat. Francesca nu era nicăieri.

— Şi, la zi, măi, fundamentalistule! auziră pentru prima oară cei doi agenţi vocea lui Steven McNamara. Spui că nu ştii nimic despre cifru, ai? Nici usturoi n-ai mâncat nici gura nu-ţi miroase.

— Dacă aş şti, ce? Doar nu crezi că v-aş spune vouă, slugile Tel Aviv-ului? Nu sunt un turnător şi trădător - cu atât mai puţin.

— Vezi tu, ăsta e cusurul vostru: politizaţi totul excesiv! Aici e vorba despre o afacere mare, castrat mental ce eşti. Ce-i tot dai cu lozinci patriotice? reacţionă Steven şi mai aruncă un cuţit care se înfipse zbârnâind în panoplie.

Terminase deja de conturat piciorul stâng al arabului şi îşi admira cu încântare opera realizată.

— Treaba e deja destul de răsuflată..., continuă el. Noi trebuie doar să ne scăpăm pielea acum. Altceva nu mai avem de făcut. Eu v-am vândut documentele alea o dată şi n-aţi fost în stare să aveţi

grijă de ele. Ăsta, urâtul, a vândut cifrul şi nici de el nu reuşim să mai dăm, mama lui de câine! Aşa că îţi dai seama că nu putem să ne mai jucăm de-a patriotismele. A trecut vremea pentru aşa ceva. Trebuie să refacem traseul până nu ne citesc urâţii. Cu mine e mai simplu, că deja m-au înmormântat la New York, probabil. Dar vezi tu - şi mai aruncă un cuţit sub talpa dreaptă a arabului - cheltuielile au fost cam mari şi banii e musai să fie recuperaţi. Nu e prea ieftin să mori, în ziua de astăzi. Ce vremuri, dom'le, ce vremuri! Hai să uităm cifrul... Eu sunt un om care are încredere în semenii lui, mă poţi crede pe cuvânt. Spune unde sunt documentele şi totul va fi în regulă! Am putea obţine un preţ frumos dacă am vinde locaţia. Ai avea şi tu partea ta din cozonac. Ai idee câţi bani ar plăti "prietenii" lui şi ai mei pentru a le distruge?!

— Dacă nu spui tu, poate o să ne spună Serghei, interveni Şaron. Sau, poate, Frida o să ne povestească ce ştie despre cifru, ce zici?

— Sunteţi demenţi, câini turbaţi! Care Frida, cine mai e şi căţeaua asta?

— He-he! râse Şaron. Te faci că nu ştii! Amanta lui Tom, partenera voastră.

— Ce parteneră? Eşti idiot, amice! Bine, nici nu mă mir, la voi creierul e de vânzare, da' sunteţi prea zgârciţi să-l plătiţi.

— Te pomeneşti că nici Serghei nu există! îl zgândări Şaron, căruia îi cam pierise surâsul.

— Ba există şi o să vă pună fuduliile pe băţ! Ăla nu-i un om cu care să te joci! bravă Ahmed, gândindu-se cu tristeţe că, probabil, la ora asta Serghei se afla într-o poziţie similară cu a lui.

Nu înţelegea, însă, cine era misterioasa amantă a lui Tom. Totuşi, îşi aminti că Nevăstuică îl ameţise cu o istorioară asemănătoare, dar era o invenţie a celor doi agenţi americani. Deci, Şaron fusese intoxicat cu povestea asta de Nevăstuică. Erau mult în urma lui cu informaţiile.

Se bucură, deşi avea presentimentul că, acum, toate astea nu prea mai contau pentru el. Întreaga poveste îi va fi scrisă cel mult pe mormânt, probabil, şi atâta tot.

Afară, cei doi agenţi începuseră să priceapă toată povestea. Se gândeau dacă merita să-şi mai piardă timpul. Lucrurile erau clare, cu excepţia unuia singur, şi anume cifrul.

— Ce zici? întrebă Mark. Îi lăsăm să se mai joace sau îi arestăm pe toţi? Nu văd cu ce ne-ar mai putea ajuta ei. Eventual, cu câteva mici curiozităţi personale.

Frank nu mai apucă să răspundă. Din stradă se auzeau scrâşnete de roţi, portiere trântite şi, până când să se dezmeticească cei doi de-afară şi cei trei dinăuntru, în casă năvăliră - prin uşă şi ferestrele dinspre stradă - vreo zece indivizi în costume gri, impecabile.

— Mâinile sus toată lumea! tună unul dintre ei, într-o americană neaoşă. CIA! Sunteţi arestaţi!

CAPITOLUL XIV

Pentru a evita explicațiile neplăcute, Frank şi partenerul lui aleseră sănătoasa variantă a fugii prin apă. Ceva mai târziu ajunseră la hotel, murați şi obosiți. Până dimineață mai erau câteva ore, aşa că se hotărâră să tragă câte un pui de somn. Frank avea nevoie chiar de unul mai mare, deşi i se făcuse o foame de lup, iar mațele îi chiorăiau.

Când ajunse în dreptul camerei, auzi deschizându-se o uşă de la capătul coridorului şi văzu ițindu-se capul lui Uli, cu părul răvăşit şi ochii roşii, ca proaspăt sculat din somn.

— Tu eşti, Frank? întrebă acesta în şoaptă.

— Eu sunt, puştiule! răspunse agentul, mirat. Dar ce-i cu tine, nu ai somn? N-aş prea crede, după fața şifonată pe care o abordezi.

— Putem sta puțin de vorbă? întrebă Uli, timid.

— Păi... ştiu şi eu? se codi Frank. Adevărul este că sunt frânt de oboseală. E ceva important care nu mai poate fi amânat?

— Pentru mine este foarte important. Vreau să-ți cer un sfat.

— Bine, fie, dar să nu dureze prea mult. S-ar putea să adorm înainte de a termina tu de povestit şi rămâi fără sfat.

Băiatul de palier ieşi din camera lui şi se îndreptă tiptil spre cea a lui Frank. Păşea îngândurat, pregătindu-şi cuvintele pe care urma să le rostească, în modul cel mai concis cu putință.

— Ce s-a întâmplat, că nu te-am mai văzut de câteva nopți? vru să ştie puştiul pentru început.

— Să zicem că am fost... reținut cu treburi. Dar mai bine spune-mi despre ce-i vorba!

— Am tot vrut să-ți dezvălui un secret de-al meu, care nu mă lasă să dorm în ultimul timp. Poate tu o să-mi spui ce să fac, căci eu n-am nici cea mai mică idee. Mai ții minte că m-ai întrebat, când ne-am cunoscut, despre Tom, domnul care s-a sinucis?

— Țin minte, că nu sunt aşa de ramolit! Ce-i cu el? întrebă Frank, căruia îi sărise dintr-o dată tot somnul.

— Mi-e tare teamă că s-a sinucis din cauza mea!

— Vai de mine! Cum poți să gândeşti aşa, doar nu mai eşti un copil!

— Stai să-ți povestesc cum a fost! Cu o seară înainte de a muri, am intrat la el în cameră. Am bătut la uşă mai întâi şi, cum n-am primit vreun răspuns, m-am încumetat. El era în baie, mai precis făcea duş, aşa că n-am vrut să-l mai deranjez. Venisem doar să-i cer o carte cu împrumut. Ştiam că se bucură să îmi dea, aşa că m-am dus la dulap, unde ştiam că-şi ține cărțile, şi am căutat una pe care n-o mai citisem, dar n-am găsit. La plecare, când am închis uşa, am trântit-o din greşeală şi de pe dulap a căzut un volum intitulat "Război în Balcani". Nu-l citisem, aşa că l-am luat, cu gândul să trec mai târziu ca să-i spun. Am adormit, însă, şi n-am revenit în seara respectivă. A doua zi am plecat la şcoală, am fost cu mama prin oraş, aşa că m-am întors destul de târziu. Am mai citit puțin şi, deodată,

din carte a căzut o hârtie ciudată. Era aşa, cam ca o cartelă telefonică, puţin mai subţire şi mai mare, cu fel de fel de cifre şi semne pe ea. M-am speriat, fără să-mi dau seama de ce anume mi se făcuse frică.

— Şi ce-ai făcu cu cifrul, unde l-ai pus? sări Frank surescitat din pat, apucându-l pe tânăr cu forţă de braţ. Nu cumva l-ai pierdut?!

— Au! Mă doare! Ce cifru? Nu ştiu despre ce vorbiţi! se sperie puştiul, devenind dintr-o dată circumspect.

— Scuză-mă! îşi reveni puţin Frank, nevenindu-i parcă să creadă cele auzite. Am exagerat. Îţi povestesc eu mai târziu. Termină mai întâi de povestit!

— Păi, după ce am găsit cartela, m-am gândit că nu trebuia să iau volumul ăla şi că, poate, Tom îl căuta. Aşa că am alergat la el să-i spun şi să-mi cer scuze. L-am găsit mort! Crezi că din cauza cărţii... din cauza mea s-a sinucis?

— Nu, puştiule, încercă Frank să-l liniştească, probabil că Tom avea prea multe probleme şi nu le mai putea duce pe toate. O să înţelegi câte ceva când vei fi mai mare. Asta nu înseamnă că toţi oamenii maturi se sinucid, bineînţeles, dar toţi au probleme în viaţă. Spune-mi ce-ai făcut apoi cu... cu cartela şi cu cartea luate de la Tom. Pot să văd şi eu volumul?

— Păi, acum urmează o altă dandana. M-am gândit că e o problemă cu cartea aia şi că aş putea s-o păţesc dacă află mama cum a ajuns la mine. Ca să nu se întâmple una ca asta, i-am dat foc.

— Ce-ai făcut, nenorocitule?... sări Frank ca un arc în picioare. Cum adică i-ai dat foc? De fapt, poate-i mai bine aşa, se calmă el, după ce reflectă câteva secunde. E în ordine, puştiule! Dar eşti absolut sigur că ai ars-o?

Tânărul încuviinţă, grav, din cap. Spunea adevărul.

— Şi n-a mai rămas nimic-nimic? Nici din cartelă nici din carte?

— Nimic, pe cuvântul meu de onoare! Doar scrumul, pe care l-am aruncat la toaletă şi am tras apa de mai multe ori.

Drastic! zâmbi Frank, gândindu-se la câţi oameni muriseră pentru un "împrumut" nedeclarat la timp. Apoi se gândi câţi ar mai fi murit dacă cifrul ar fi ajuns la New York. Întreaga poveste se consumase o dată cu apa trasă la WC.

*

A doua zi de dimineaţă se întâlniră cu toţii la micul dejun. Chiar şi "Excelenţa Sa" renunţase la room-service în favoarea unui taifas lămuritor despre operaţiune. Mark renunţase şi el la porţiile enorme de mâncare pe care le-ar fi ingurgitat cu această ocazie - şi cu oricare alta, de altfel. Evenimentele din ziua precedentă fuseseră prea dense şi oarecum aiuritoare, aşa că dorea să-şi păstreze energia pentru a le lămuri. Ar fi vrut să se gândească puţin la ele chiar când ajunsese în cameră, dar căzuse răpus de oboseală şi dormise neîntors până dimineaţa.

— Ei, ce spuneți, întrebă "incredibilul", v-a plăcut modul în care am rezolvat problema? întotdeauna am fost de părere că ultima tuşă contează, cea a geniului. Cred că a fost chiar ultima, nu? l-am prins pe nemernicii ăia de comunisto-petrolişti.

— Oarecum, se feri să-l contrazică de-a dreptul Mark. Am prins nişte oameni care mergeau pe o cale paralelă cu a noastră, dar care se aflau în căutarea aceloraşi răspunsuri. Aşa că acum avem mai mulți indivizi care ştiu aproape la fel de puține ca şi noi. Nimeni n-a reuşit să afle ce s-a întâmplat cu cifrul acela blestemat.

— Am reuşit eu! se decise Frank să le arunce bomba.

Apoi tăcu, pentru a da mai multă greutate spuselor sale. În alte circumstanțe ar fi preferat să-i lase să-şi mai bată puțin capul, mai ales că rămăseseră două probleme nerezolvate. Una era cea a Francescăi, care dispăruse în ceață, cum era şi de aşteptat. O alta era cea a locației documentelor. Nimeni nu ştia unde se află acestea.

— Motivul pentru care nici una dintre părți nu a reuşit să găsească cifrul s-a datorat faptului că dispariția acestuia n-a avut nici o legătură cu cazul.

— Este cea mai aberantă teorie pe care am auzit-o în strălucita mea carieră! se precipită Robert să-l umilească pe Frank. Asta nu înseamnă că ai reuşit să dezlegi ghicitoarea cifrului, ci că ai fost bătut prea mult în cap, cât timp ai fost ostatic. Asta e părerea mea sinceră, fie că-ți place, fie că nu!

— Luați-o uşor, nu dați năvală! încercă Mark să-l potolească. Sunt sigur că nu este vorba despre o teorie, ci de o certitudine; nu-i aşa, fustangiule?

Frank nu dorise să-i taie elanul "impardonabilului", aşteptând cu răbdare momentul adevărului. Uneori, când avea el chef, demonstra o răbdare de fier.

— Trebuie să recunosc că nu am un prea mare merit în găsirea răspunsului, începu el să-i lămurească, încercând să pară modest. Poate că e vorba despre ceva şansă, la care se adaugă, fără îndoială, farmecul meu personal. Farmec datorat minunaților părinți pe care mi i-a dat bunul Dumnezeu şi destinului pe care acesta din urmă mi l-a ursit. Cifrul a fost distrus de ceva care, inițial, părea să fie o invenție de-a noastră.

— Drepturile omului? încercă Robert să ghicească, înainte de a afla răspunsul de la Frank. Războiul rece? Călătoria pe Lună? Nu înțeleg la ce te referi, subordonatule! Dacă nu ai de gând să vorbeşti cu cuvinte de-ale nostre, eu îți întorc spatele.

Şi ca să demonstreze că nu glumeşte deloc, superagentul se ridică de la locul său, cu un aer din cale-afară de contrariat.

— Când am spus invenția noastră, mă referem la invenția celor de aici, nu discutam despre propaganda de acasă. Sunteți prea subtil pentru mica veste pe care v-am dat-o, dacă-mi permiteți! Mai precis, cheia este băiatul de palier. Țineți minte că l-am scos din mânecă, pentru prima dată, când m-am substituit recepționerului, ca să ne putem infiltra printre căutătorii cifrului acela blestemat?

— Da, confirmă Mark, fără nici un chef. Şi ce-i cu asta? în scurt timp s-a dovedit că un

asemenea băiat chiar există. Vrei să spui că puştiul de care mi-ai povestit... dar ce motiv ar fi avut? Ce joc poate să facă, la vârsta lui, unul ca el?

— N-o să-ți vină să crezi, dar a făcut exact jocul vârstei lui. A "împrumutat", fără să-l anunțe pe Tom, o carte a acestuia, care era pitită cu mare grijă pe dulap. În ea se găsea cifrul. Probabil că s-a ghidat după principiul folosit de spioni, potrivit căruia cea mai bună ascunzătoare este aceea ce nu pare deloc să fie aşa ceva. Altfel nu se explică.

— Da - confirmă Robert, captivat de povestire - îl ştiu şi eu. "Un secret are cele mai multe şanse să rămână secret, atâta timp cât nu este considerat secret". E o axiomă deja celebră, fără îndoială. Nici nu ştiu dacă mai poate funcționa în lumea mare, fiindcă naivii s-au cam împuținat în ultima vreme. Dar pentru imbecilii precum Nevăstuică şi celălalt, era de succes, asta e de la sine înțeles.

— Bine, dar de ce nu a înapoiat cifrul, că doar n-avea ce face cu el?

— L-a găsit prea târziu. Asta e o chestie credibilă. Când s-a dus să returneze cartea, dându-şi seama că acea cartelă cu codul blestemat poate avea importanță pentru Tom, acesta se sinucisese deja. Sau fusese... sinucis, cine mai ştie?! Abia aici intervine un oarecare mister. De ce a disperat aşa de repede Tom, fapt ce l-a determinat să evadeze din această complicată lume? Să fi fost depăşit de importanța acțiunii sau...

— ...Într-adevăr, gestul lui suprem e de-a dreptul uimitor! îl întrerupse Mark, uluit. Şi ce-a făcut puştiul cu cifrul? S-a speriat şi l-a distrus, nu-i aşa?

— Exact! Şi cei mari fac de cele mai multe ori la fel, în încercarea de distruge orice urmă care i-ar conecta la ceva neplăcut. Mai exact, i-a dat foc, apoi a aruncat cenuşa la closet.

— Definitiv! conchise Mark. Eee... păi cam asta fu acțiunea noastră! N-a fost cine ştie ce succes, dar cel puțin a avut un oarecare happy-end. Eu zic să ne luăm catrafusele şi captura şi s-o depunem la glorioasele picioare ale preşedintelui, nu?

— Şi eu gândeam la fel, dar am mai avea ceva de făcut. Să-l strângem uşurel cu uşa pe rusnac, astfel încât să ne dezvăluie numele submarinului pe care a ascuns documentele. Sunt convins că treaba asta prezintă destul interes pentru mai marii noştri.

— Nu cred că e nevoie de atâta efort, interveni Robert, care ca de obicei era cu gândul în cu totul altă parte. Marea majoritate a deplasărilor şi acostărilor submarinelor sovietice sunt urmărite de Serviciul de Informații al Marinei S.U.A. E suficient ca preşedintele să dea un telefon şi să întrebe unde e "batiscaful" de pe care a coborât Ivan - sau cum l-o fi chemând, mama lui de bolşevic - şi locația se află imediat. Ştim că era vorba despre Marea Nordului, deci problema e ca şi rezolvată. Restul nu ne mai priveşte pe noi. CIA are şi ea propriile jucării, nu trebuie să-i ducem noi grija, l-a prins pe ciudații ăia, se cheamă că nu se întorc cu mâinile goale. Treaba e că noi mai avem o mare nelămurire. Unde e fata? Nici măcar n-am apucat să,,. ce păcat, ce păcat! Era atât de frumoasă...

Într-adevăr, misterul legat de Francesca trebuia lămurit. Totuşi, fata nu mai constituia o problemă pentru ei, din punctul de vedere al misiunii. Însă în nici un caz nu trebuia să scape

nepedepsită. Asta era clar. În plus, CIA avea nevoie de informații privind rețeaua prin care ea reușise să se infiltreze într-o divizie atât de ultrasecretă. Așa ceva nu putea fi trecut cu vederea.

Rămaseră îngânduraţi cu toţii, reflectând asupra acestui ultim aspect care îi mai reţinea în Olanda. Un aspect apetisant, fără îndoială, dar nu mai puţin stânjenitor din prisma orgoliului fiecăruia dintre cei trei agenţi.

— Ia staţi puţin! păru să se trezească Frank din meditaţie, pocnindu-se cu palma peste frunte. Blonda nu ştie ce-a fost cu împuşcăturile de aseară! Ea nu m-a văzut aici! Deci, i-am putea întinde o cursă.

— Ştii că ai dreptate! se lumină dintr-o dată şi Mark. După calculele ei, noi ar trebui să ajungem mult mai târziu la Ahmed, l-am spus că trecem mai întâi pe la hotel. Deci, are toate motivele să creadă că acţiunea de ieri seară aparţine altcuiva. Credeţi că mă înşel?

— Aşadar - punctă Frank, părând că nu şi-a luat partenerul în seamă - n-are nici un motiv să ne evite, cel puţin deocamdată. Ba mai mult, încă vă poate folosi pentru a merge mai departe şi a afla cine a fost în cazino ieri seară, nu? Şi i-ai spus că ai găsit cifrul... E posibil să fie în camera ei, să se pomădeze şi să apară aici, senină şi suavă ca o garofiţă. Trebuie să mă ascund, ca să nu dea naibii peste mine.

Abia părăsi masa, că şi apăru falsa Francesca - radioasă ca o dimineaţă însorită de primăvară - în uşa salonului unde se servea micul dejun.

— Ar trebui să fiu în continuare supărată pe domniile voastre, începu ea când ajunse în dreptul bărbaţilor rămaşi la masă. Însă încerc să fiu înţelegătoare cu instinctele misogine ale bărbaţilor, chiar dacă e o trabă a naibii de dificilă. Totuşi, de ce să nu recunosc, trăiesc cu convingerea că, o dată cu trecerea timpului, veţi înţelege că femeile vă pot fi şi folositoare în viaţa de zi cu zi, nu doar în pat şi la bucătărie. Acum, dacă eu promit că uit întâmplarea urâtă de aseară, când am fost practic concediată, promiteţi şi voi că îmi povestiţi ce-aţi mai aflat şi că o să continuăm ancheta împreună? Mi se pare un târg cât se poate de cinstit.

— Desigur, raza mea de soare! se aruncă Robert, care simţea că are vreme să încheie socotelile cu ea, înainte de a o preda "specialiştilor".

Avem tot timpul din lume ca să-ţi povestim de-a fir a păr toată tărăşenia. Eu cred că în avion, pe drumul de întoarcere, este locul cel mai nimerit pentru aşa ceva.

— Ce drum de întoarcere? se miră fata cu o sinceritate debordantă. Am terminat treaba deja? Îl abandonăm pe Frank? Şi cifrul?

— Din păcate, nu cred că partenerul meu a reuşit, îi făcu Mark jocul superiorului său. Păcat, a fost un tip de treabă, în pofida ciudăţeniilor sale şi a poftei sexuale care pe mine m-a scos întotdeauna din sărite. Şi acum vă rog să mă scuzaţi, da' trebuie să-mi strâng bagajele! Excelenţă, sunt convins că n-o veţi lăsa pe draga noastră colegă să la masa de una singură! mai spuse Mark, apoi îl lăsă pe şef s-o amețească cumva pe fată, pentru ca el să poată discuta în liniște ultimul plan împreună cu Frank.

Aşa cum se aşteptase, mai tânărul său partener era deja în cameră şi stătea întins în pat, reflectând la cele petrecute în ultimul timp. Încă nu-şi revenise complet după zilele petrecute în captivitate şi încerca, totodată, să se destindă.

— Am avut dreptate? întrebă el, când îl zări pe Mark intrând pe uşă.

— Avut! E nevinovată ca o căprioară... domnişoara. Îmi venea să-i sucesc gâtul ca la gâşte! Chiar, de ce nu facem noi chestia asta?

— Ce naiba, şefu'? Te ştiam mai cerebral! Cum s-o omorâm, ce, suntem criminali? Şi-apoi, la ce ne-ar folosi? Eu zic să profităm de elementul-surpriză pe care-l avem la îndemână. Luăm bilete la avion... şi aveţi grijă să nu am locuri la aceeaşi clasă cu voi! În rest, uite cum zic eu să facem!

În continuare, cei doi rămaseră să întocmească toate detaliile, pentru a o sili pe fată să spună tot ce ştia şi fără să fie nevoiţi s-o ducă în America, purtând cătuşele la mâini.

CAPITOLUL XV

Ajunseră cu bine la New York, după şapte ore obositoare de zbor, care păruseră că nu se mai termină. Francesca fremăta, parcă presimțind că era ceva putred la mijloc. Plecarea se petrecuse atât de repede, încât nu avusese timp să încerce a-l contacta pe Ahmed, pentru a-i da de ştire despre schimbarea de planuri. Nu înțelegea, în primul rând, cum de se împăcaseră agenții atât de uşor cu abandonarea lui Frank.

Robert îngăimase el ceva despre un ordin al preşedintelui de a lăsa totul baltă şi a se întoarce acasă, dar nu reuşise să-i explice de ce survenise această modificare şi cum se împăca ea cu caracterul urgent al misiunii în cauză.

Pentru că era dimineață, stabiliră să meargă direct la birou.

— Dar aş dori mai întâi să-mi las bagajele şi să fac un duş. Nu se poate să încep lucrul aşa, după atâtea ore de zbor! începu tânăra să se vaiete, făcând pe cocheta.

— Ei, vedeți, de-aia nu-mi place să lucrez cu femeile! se gândi s-o întărâte Mark. Trebuie tot timpul să se ducă să-şi pudreze nasul. Când ți-e lumea mai dragă, cu toți criminalii pe capul tău, ele se trezesc să-şi aranjeze buclele în oglindă şi să-şi dea cu ruj.

— Bine, bine! se înfurie blonda. Nu înțeleg de ce atâta grabă, asta e tot! Nu-i nici o problemă să merg la birou şi aşa. Ce contează, pot să miros şi eu la fel de urât ca un bărbat, dacă meserie mi-o cere.

— Aşa te vreau! se bucură Robert de hotărârea femeii, care îl scutea de alte discuții în contradictoriu.

*

O dată ajunşi la birou, îi permiseră fetei să se aranjeze puțin în baia lui Robert care, de altfel, era mai mare decât birourile lui Mark şi al lui Frank luate împreună.

— Gata, domnişoară? Ți-ai revenit? o întrebă Robert, galant.

Încerca să-şi stăpânească poftele, gândindu-se mereu la faptul că falsa Francesca era o duşmancă de moarte a poporului american, o relicvă a războiului rece, o exponentă a luptei împotriva democrației - într-un cuvânt, un diavol cu chip de femeie.

Dar ce picioare are, Dumnezeule, gândi el. Şi mai ales ce sâni, ce fese, ce brațe, ce ochi, ce buze... Cerule, ce mai buze!

Robert îşi scutură capul ca după un vis de care dorea să scape cât mai degrabă şi zise:

— Am o veste mare pentru tine, frumoasa mea! Am aranjat să mergi şi tu la preşedinte. Asta s-ar putea să-ți ajute enorm la carieră - sau în carieră - depinde la ce ne gândim fiecare. Presupun că n-o să uiți că am făcut asta pentru tine şi că îmi voi primi binemeritata răsplată la timpul potrivit.

— La pre... la preşedinte? se bâlbâi Francesaca. În halul în care arăt?

Poftim reacţie! gândi şi Mark. În loc să se întrebe ce caută ea acolo şi dacă e bine pentru misiunea pe care o are de îndeplinit, se gândeşte dacă are destul talc pe meclă... Cum să nu devii misogin?!

— Ar fi ultima grijă pe care aş avea-o, în locul tău, încercă Mark s-o liniştească. Arăţi foarte bine, oricum. Oricât ar fi preşedintele fidel soţiei sale, te asigur că, măcar din priviri, tot o să te mănânce. Aşa că nu trebuie să-ţi faci griji pentru înfăţişarea ta. Cu ea, totul e în regulă, insinuă agentul.

— Acestea fiind zise, avem avion peste o oră, aşa că vă sugerez să plecăm imediat! îi grăbi Robert.

*

Era teribil de emoţionată, având în vedere turnura neprevăzută a evenimentelor. Nu ştia ce să facă, deşi îşi dădea seama că orice eschivare ar fi fost teribil de suspectă. Nenumăratele ore de antrenament o pregătiseră, ce-i drept, să facă faţă celor mai neprevăzute situaţii, dar una ca asta nu credea că o să i se întâmple vreodată. Şi cu rochiţa pe care o avea pe ea... Nu, categoric, va face o figură deplorabilă! Avea să fie un fiasco de proporţii. Noroc că nu se va întâmpla şi a doua oară. Indiferent de rezultatele întrevederii, de-acum încolo, prezenţa ei în cadrul Diviziei Secrete devenea cu adevărat riscantă. Cadavrul lui Fran-cesco putea fi descoperit în orice clipă şi chiar identificat după semnătura genetică, adică după ADN.

*

— Domnule preşedinte - începu Robert O'Neill, care era cel mai familiarizat cu asemenea protocoale -, permiteţi-mi să-mi exprim întreaga consideraţie, în numele Diviziei noastre şi al întregului...

— ...Haideţi să sărim peste faza asta, domnule preşedinte! îl întrerupse Mark pe şeful lui. Am vrea să vă prezentăm, foarte pe scurt, rezultatele înregistrate pe parcursul anchetei pe care ne-aţi ordonat-o şi nu vrem să vă răpim prea mult timp pentru asta.

Preşedintele încuviinţă cu un semn din cap, străduindu-se din răsputeri să-şi dezlipească privirea de la apetisantele picioare ale Francescăi. Totodată, se gândea la expozeul început de Mark şi aştepta cu răbdare ca acesta să-i explice cam ce se întâmplase în ultimele zile. În mare, fusese informat despre derularea evenimentelor, însă dorea să afle şi unele amănunte pe care nu le cunoşteau decât agenţii.

— După cum ştiţi, din CIA a dispărut, cu câtva timp în urmă, un set de documente care nu trebuia în nici un caz să dispară. Am identificat individul care a vândut aceste documente ruşilor, în

persoana lui Steven McNamara, avansat într-o poziție foarte importantă, la o vârstă proaspătă, prin niște jocuri pe care Înălțimea Voastră le știți, iar eu mă prefac că nu... Acesta a colaborat cu un alt tip ciudat, avansat pe nu știu ce căi în Mossad, numit Șaron și nu mă mai interesează cum. Cert e că ambii, plus un arab, Ahmed, se află - după cum cred că ați aflat deja - în custodia CIA, care nu știu ce are De gând cu ei și de ce. Pentru că Steven era deja bănuit de dispariția documentelor, a încercat - și a reușit, până la un punct - să facă pe mortul. Unde? Chiar la mine în birou, deoarece aflase - nu știm cum și nu ne băgăm - că o să fiu însărcinat cu o anchetă în cazul partenerului său, Tom, mort în condiții suspecte la Amsterdam. Acest Tom - după cum iarăși știți - avea ca misiune cumpărarea, de fapt, răscumpărarea cifrului de decriptare a documentelor amintite. Acest cifru fusese vândut arabilor de către Șaron, agent al... la fel... nu știm, nu ne băgăm... Deci, situația era cât se poate de disperată. Pe de-o parte, documentele erau vândute rușilor de către un american, iar cifrul de decriptare - arabilor. Deci, o joncțiune a celor doi posesori, foarte probabilă, ar fi dus la darea în vileag a unui plan de asasinare a tuturor liderilor antisioniști de pe piață. Evident că scandalul ar fi depășit Watergate-ul și celălalt... gate, despre care nu vorbim în acest... oval al biroului domniei voastre.

— O exagerare mârșavă din partea presei vândute republicanilor..., mârâi președintele în barbă, după ce-l lăsase pe interlocutorul său să-și încheie expozeul.

Mark se prefăcu a nu observa intervenția în speță. Oricum, se simțea destul de penibil că trebuia să dezvăluie atâtea amănunte, totalmente politically incorrect.

— Până ce vă voi enunța restul concluziilor noastre, trebuie să vă spunem că documentele care ne-au dat bătaie de cap se află pe un submarin rusesc, în Marea Nordului, unde au fost depuse de numitul Serghei Antofimov Belinski, fost ofițer KGB - actualmente, chipurile, liber profesionist, interveni Robert.

Președintele nu aștepta mai multe lămuriri. Puse mâna pe telefon și transmise datele aflate, cerând să fie anunțat în maximum o jumătate de oră despre numele și actuala locație a submarinului. Invitații săi se așteptau la o asemenea operativitate.

Mark înțelese că informația pe care i-o dăduse "imperisabilul" era corectă și continuă:

— Printr-o ingenioasă manevră, partenerul lui Steven McNamara, Tom Beckam, reușește să răscumpere cifrul de la un partener de-al lui Ahmed, în această situație, documentele deveneau fie de nedescifrat, fie aproape imposibil de descifrat înainte ca operațiunea vizată să aibă loc. Din păcate, cel puțin până când ne-am dumirit noi, Tom pierde documentele. Speriat, probabil, de consecința acestei neglijențe - pe care n-o mai putea repara în timp util - se sinucide. Trebuie să mărturisesc că, la început, n-am înțeles de unde acest gest disperat la un agent cu o asemenea pregătire.

— Abia după ce am aflat eu - ținu Robert să intervină în discuție - că trebuia să predea documentele a doua zi, am înțeles oarecum disperarea ce l-a cuprins.

— Practic - îl întrerupse Mark-, îi era imposibil să recupereze cifrul, iar acuzația de neglijență nu ar fi fost nimic față de cea de deturnare de fonduri, de care ar fi putut fi învinuit, fiind singurul ce

ştia că imensa sumă fusese într-adevăr achitată. Nerezistând perspectivei de a fi catalogat drept hoţ, a ales calea cea mai onorabilă, din punctul lui de vedere. Nu-mi vine să cred că cineva i-a pus capăt zilelor. Şi le-a luat de unul singur.

— Ce s-a întâmplată de fapt cu cifrul buclucaş, o să vă povestim imediat. Mai întâi trebuie să specificăm faptul că raportul de forţe se schimbase din nou. Documentele deveneau inutilizabile, pe de-o parte. Steven, pe lângă faptul că era bănuit de CIA, mai devenea şi pasibil de răzbu-narea ruşilor, care plătiseră o sumă mare pentru nişte acte inutilizabile. În aceeaşi situaţie se găsea şi Şaron. Mai mult chiar, ruşii şi arabii se suspectau unii pe alţii că ar fi pus mâna pe cifru, pentru a-l vinde după bunul plac. Într-o atare situaţie, toţi căutau cifrul cu disperare.

— Arabii aveau un atu demn de menţionat, interveni Robert, ca să facă pe deşteptul. Şi anume, beneficiau de serviciile unei "cârtiţe", ce-i ţinea la curent cu toate mişcările pe care eu şi colegii mei le făceam în Olanda. Din această cauză, am fost gata să-l pierdem pe unul dintre cei mai destoinici agenţi ai noştri, Frank Cooper. Dar mai bine să-l întrebăm pe el, dacă îi permiteţi să intre. E pe hol.

În acel moment, tânăra, care se rezumase la o atentă ascultare a expunerii celor doi, sări în picioare, neputând să se mai controleze. Împurpurată subit la chip, fata explodă, fără a mai ţine cont unde se afla:

— Cum, Frank a scăpat? De ce nu mi-aţi spus? Ce-i cu toată porcăria asta?

— Calmează-te, domnişoară Francesca sau mai bine-zis, Katia! interveni Frank din pragul uşii, zâmbind misterios. "Jocurile au fost făcute, nimic nu mai merge!"

Fata simţi că o la cu leşin. Se lăsă moale să cadă într-un fotoliu, moment salutat printr-o ridicare a sprâncenelor din partea preşedintelui şi a lui Robert. Katia nu mai era în stare să-şi controleze ţinuta, iar cei doi observaseră, în acelaşi timp, o oarecare lipsă a domnişoarei: bikinii pe care era normal să-i poarte lipseau cu desăvârşire.

— Toată stima şi consideraţia, domnule preşedinte! se simţi Frank dator să salute onorata prezenţă.

Acesta, după acelaşi tipic, dădu uşor din cap şi-i făcu semn să se aşeze. Misteriosul personaj îi captase întreaga atenţie.

— Dacă îmi permiteţi, o să preiau eu povestirea, cât mai pe scurt posibil. Domnişoara superbă pe care o aveţi în este un agent rus de cea mai bună calitate. Cred că nimeni nu mă va contrazice dacă afirm cu tărie acest lucru. Sunt sigur că o să ne povestească pe îndelete modul în care a ajuns să se substituie unui cadet ce trebuia să lucreze cu noi, trimis de decanul Academiei de Poliţie. Deocamdată, ştim că acesta este mort, mai bine-zis, asasinat. Cadetul, vreau să zic, nu decanul. Informaţiile transmise de superba făptură lui Ahmed mi-au "permis" să mă arunc cu capul înainte, ca idiotul, într-o plasă pe care mi-am întins-o singur.

Aşa ceva mi s-a întâmplat pentru prima oară în viaţă, minţi agentul cu nonşalanţă.

Preşedintele, la auzul acestor fapte, catadicsi să puncteze cu arătătorul înspre Katia, ceea ce îl

umplu de furie pe Mark, care ar fi călcat-o în picioare dacă ar fi putut.

— Urmarea? continuă Frank, încercând să nu observe reacţia puerilă şi don-juanescă a preşedintelui. Câteva zile de detenţie. Am fost puţin schingiuit, cât să nu bată la ochi şi să nu intru la idei. De fapt, atât Ahmed cât şi Serghei ştiau că nu posed informaţii care să-i intereseze în mod expres. Eram ţinut ca o posibilă monedă de schimb, în cazul în care Mark ar fi pus mâna pe cifru acela blestemat. În fine, acestea sunt amănunte cu care nu vă mai împovărăm memoria. Ceea ce trebuie să ştiţi este faptul că cifrul NU MAI EXISTĂ!

— Un puşti cu care Tom se împrietenise la hotel, a împrumutat - fără ştirea agentului - o carte, în care bărbatul ascunsese cifrul până a doua zi, continuă Frank. Simplu şi banal, veţi spune, dar aşa s-a întâmplat. Puştiul a găsit prea târziu hârtia suspectă, "cartela", cum îi spunea el, adică atunci când Tom era deja în drum spre cele sfinte. Speriat de consecinţe, a ars cartea împreună cu cartela, iar scrumul l-a aruncat în sistemul de canalizare al Amsterdamului, printr-o simplă apăsare pe butonul de la... Înţelegeţi... nu e cazul să vă mai pomenesc despre acest dispozitiv vulgar în biroul în care ne aflăm. Cam asta ar fi povestea, în mare. Ar mai rămâne să descoperim sub...

Dar fu nevoit să se întrerupă, întrucât unul dintre telefoanele de pe masa preşedintelui prinse a suna cu o insistenţă de-a dreptul enervantă.

— Da, aţi aflat numele submarinului? Bravo!. Cum îi zice? Kursk? OK, Kursk să fie! Sau, mai bine, să nu mai fie... OK, aţi recepţionat mesajul? Aştept confirmarea cât de curând.